

SENÁT

PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY

9. funkční období

**Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
15. schůze**

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY SENÁT

9. funkční období

Těsnopisecká zpráva
15. schůze

Pořad 15. schůze

1. **Senátní tisk č. 180** – Žádost prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu Parlamentu České republiky se jmenováním soudce Ústavního soudu (JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.)
2. Informace vlády České republiky o výsledcích jednání Evropské rady, která se konala ve dnech 24. - 25. října 2013

Evropský senátní tisk č. K 089/09 – Zpráva Komise Výroční zpráva za rok 2012 o vztazích Evropské komise s vnitrostátními parlamenty

Evropský senátní tisk č. K 090/09 – Zpráva Komise Výroční zpráva za rok 2012 o subsidiaritě a proporcionalitě

3. **Evropský senátní tisk č. N 077/09** – Předloha návrhu směrnice Rady, kterou se mění směrnice 2009/71/EURATOM, kterou se stanoví rámec Společenství pro jadernou bezpečnost jaderných zařízení - návrh předložený ke stanovisku EHSV podle článku 31 Smlouvy o Euratomu
4. **Senátní tisk č. 156** – Zpráva o vývoji Evropské unie v roce 2012
5. **Evropský senátní tisk č. K 075/09** – Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Barcelonské cíle: Rozvoj zařízení péče o děti předškolního věku v Evropě v zájmu trvalého růstu podporujícího začlenění
6. **Evropský senátní tisk č. N 073/09** – Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o zřízení programu Copernicus a o zrušení nařízení (EU) č. 911/2010
7. **Evropský senátní tisk č. K 076/09** – Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě
8. **Senátní tisk č. 449** – Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 320/2009 Sb., a zákon č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vrácený Senátu Poslaneckou sněmovnou k dopracování
9. **Senátní tisk č. 105** – Petice "Za zachování a koncepční vyřešení dalšího rozvoje vyšších odborných škol ve vzdělávací soustavě ČR"
10. **Senátní tisk č. 189** – Žádost o souhlas Senátu s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové

9. funkční období
Obsah 15. schůze Senátu
Parlamentu České republiky

1. den schůze – 30. října 2013	1
<u>Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Milan Štěch.</u>	<u>1</u>
1. Žádost prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu Parlamentu České republiky se jmenováním soudce Ústavního soudu (JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.) (senátní tisk č. 180).....	2
Vratislav Mynář.....	2
Senátor Miroslav Antl.....	3
Senátor Marcel Chládek	4
Radovan Suchánek.....	4
Senátor Miroslav Antl.....	6
Senátor Petr Vícha.....	7
Senátorka Eliška Wagnerová.....	7
Senátorka Milada Emmerová	8
Radovan Suchánek.....	9
Senátor Tomáš Kladívko.....	11
Senátor Tomáš Kladívko.....	12
<u>Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.....</u>	<u>12</u>
2. Informace vlády České republiky o výsledcích jednání Evropské rady, která se konala ve dnech 24. - 25. října 2013	12
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	12
Senátor Josef Táborský	15
Senátor Petr Bratský	15
Senátor Jaromír Štětina	16
Senátor Miloš Vystrčil	16
Senátor František Bublan	17
Senátor Pavel Lebeda	18
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	19
Senátor Josef Táborský	20
3. Výroční zprávy Komise za rok 2012 (evropský senátní tisk č. K 089/09, č. K 090/09)	21
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	21
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	23
Senátor Josef Táborský	23
Senátor Jan Veleba.....	24
Senátor Miroslav Krejča	25
Senátor Vladimír Dryml.....	25
Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	26
Senátor Josef Táborský	26

4.	Předloha návrhu směrnice Rady, kterou se mění směrnice 2009/71/EURATOM, kterou se stanoví rámec Společenství pro jadernou bezpečnost jaderných zařízení - návrh předložený ke stanovisku EHSV podle článku 31 Smlouvy o Euratomu (evropský senátní tisk č. N 077/09).....	27
	Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	27
	Senátor Miroslav Krejča	29
	Senátor Jiří Bis.....	30
	<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Zdeněk Škromach.....</u>	<u>30</u>
	Senátor Miroslav Škaloud	30
	Senátor Tomáš Jirsa	31
	Senátor Miloš Vystrčil	31
	Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	32
	Senátor Miroslav Krejča	32
5.	Zpráva o vývoji Evropské unie v roce 2012 (senátní tisk č. 156).....	33
	Předseda vlády ČR Jiří Rusnok	33
	Senátor Josef Táborský	34
6.	Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Barcelonské cíle: Rozvoj zařízení péče o děti předškolního věku v Evropě v zájmu trvalého růstu podporujícího začlenění (evropský senátní tisk č. K 075/09)	35
	Ministr práce a sociálních věcí ČR František Koníček	35
	Senátor Miroslav Krejča	36
	Senátor Marcel Chládek	38
	Senátorka Eva Syková	38
	Senátor Radko Martínek	39
	Senátor Zdeněk Berka	40
	1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	42
	Senátor Miloš Vystrčil	43
	Senátor Jaroslav Kubera	44
	Senátor Marcel Chládek	46
	1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	47
	Senátor Miloš Vystrčil	48
	Senátor Jiří Bis.....	49
	1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková	50
	Senátor Miloš Vystrčil	50
	Senátor Miloš Malý	50
	Senátor Miroslav Krejča	51
	Senátor Miroslav Krejča	52
	<u>Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.....</u>	<u>53</u>
	Senátorka Božena Sekaninová	53
	Senátorka Božena Sekaninová	53

7.	Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o zřízení programu Copernicus a o zrušení nařízení (EU) č. 911/2010 (evropský senátní tisk č. N 073/09).....	53
	Ministr životního prostředí ČR Tomáš Jan Podivínský.....	53
	Senátor Miroslav Krejča	54
	Senátor Vladimír Dryml.....	55
	Ministr životního prostředí ČR Tomáš Jan Podivínský.....	56
	Senátor Miroslav Krejča	56
	<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.....</u>	<u>56</u>
8.	Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě (evropský senátní tisk č. K 076/09)	57
	Ministr průmyslu a obchodu ČR Jiří Cieńciała.....	57
	Senátor Antonín Maštalíř	57
	Senátor Vladimír Dryml.....	59
	Senátor Miroslav Škaloud	60
	Ministr průmyslu a obchodu ČR Jiří Cieńciała.....	61
	Senátor Antonín Maštalíř	61
9.	Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 320/2009 Sb., a zákon č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vrácený Senátu Poslaneckou sněmovnou k dopracování (senátní tisk č. 449)	62
	Senátor Jiří Dienstbier	62
	Senátor Miroslav Nenutil	62
10.	Petice "Za zachování a koncepční vyřešení dalšího rozvoje vyšších odborných škol ve vzdělávací soustavě ČR" (senátní tisk č. 105).....	63
	Senátor Marcel Chládek	63
	Markéta Pražmová.....	64
	Ministr školství, mládeže a tělovýchovy ČR Dalibor Štys	65
	Ferdinand Polák	68
11.	Žádost o souhlas Senátu s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové (senátní tisk č. 189)	69
	Senátorka Eliška Wagnerová.....	69
	Senátor Miroslav Nenutil	71
	Senátor Jaromír Štětina	72

Senátorka Eva Richtrová	72
Senátor Jiří Lajtoch.....	74
Senátor Radko Martínek.....	75
Senátorka Dagmar Zvěřinová	76
Senátor Miloš Vystrčil	78
Senátor Miloš Vystrčil	78
Senátor Vladimír Dryml.....	79
Senátor Jan Horník.....	80
<u>Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.....</u>	<u>81</u>
Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka	81
Senátor Jaroslav Doubrava	82
<u>Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.....</u>	<u>82</u>
Senátor Jaroslav Doubrava	82
Senátor Jan Horník.....	82
Senátorka Eliška Wagnerová.....	83
Senátorka Eva Richtrová	83

**Těsnopisecká zpráva
z 15. schůze Senátu
Parlamentu České republiky**

1. den schůze – 30. října 2013

(Jednání zahájeno v 9.04 hodin.)

Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Milan Štěch.

Předseda Senátu Milan Štěch: Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, milí hosté, vítám vás na 15. schůzi Senátu Parlamentu České republiky. Tato schůze byla svolána na návrh Organizačního výboru – podle § 49 odst. 1 zákona o jednacím řádu Senátu. Pokud budu zmiňovat jednotlivé paragrafy, jedná se o ustanovení zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů. Pozvánka na dnešní schůzi vám byla zaslána ve čtvrtek 10. října tohoto roku.

Z dnešní schůze se omluvili tito senátoři: Libor Michálek, Miluše Horská, Tomáš Grulich, Zdeněk Schwarz, Miloš Janeček, Radek Sušil, Jan Žaloudík, Dagmar Terelmešová, Jiří Oberfalzer, Jiří Čunek, Jozef Regec, Zdeněk Brož a Miroslav Krejča z dopoledního jednání; ještě přibyl Josef Řihák. Prosím vás, abyste se zaregistrovali svými identifikačními kartami. Pro informaci doplňuji, že náhradní karty jsou v předsálí u prezence k dispozici.

Nyní – podle § 56 odst. 4 – určíme dva ověřovatele této schůze. Navrhuji, aby ověřovateli 15. schůze Senátu byli senátoři Hassan Mezian a Miroslav Škaloud. Má někdo z vás připomínky k tomuto návrhu? Žádné připomínky nejsou.

Přistoupíme k hlasování. Budeme hlasovat o návrhu, aby ověřovateli 15. schůze Senátu byli senátoři Hassan Mezian a Miroslav Škaloud.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji.

Hlasování č. 1. Registrováno 52 senátorek a senátorů, kворum 27, pro návrh 51, proti nikdo.

Návrh byl schválen. Ověřovateli této schůze Senátu byli určeni senátoři Hassan Mezian a Miroslav Škaloud.

Upravený a doplněný návrh pořadu 15. schůze Senátu vám byl rozdán na lavice. Táže se, zda má někdo z vás nějaký další návrh na změnu či doplnění pořadu schůze. Nikdo se nehlásí.

Můžeme také přistoupit k hlasování o pořadu schůze, jak jsme jej dostali v písemném návrhu od Organizačního výboru. (Nebudu dávat znovu znělku, protože uplynulo pouze několik sekund.)

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí s návrhem, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji vám.

Hlasování č. 2. Registrováno 53, kворum 27. Pro návrh 52, proti nikdo.

Návrh byl schválen. Budeme se tedy pořadem schůze řídit. Děkuji vám.

Nyní projednáme bod, kterým je

1.
Žádost prezidenta republiky o vyslovení souhlasu
Senátu Parlamentu České republiky se jmenováním
soudce Ústavního soudu (JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.)
(senátní tisk č. 180)

Navrhuji, abychom podle § 50 odst. 2 našeho jednacího řádu vyslovili souhlas s účastí JUDr. Radovana Suchánka na našem jednání.

O tomto návrhu budeme hlasovat. Nejprve provedeme součet přítomných senátorů v sále. V tuto chvíli je přítomno 54 senátorek a senátorů. Potřebný počet pro přijetí je nadpoloviční většina, tj. 28 hlasů z přítomných senátorek a senátorů.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji vám.

Konstatuji, že při **hlasování č. 3** bylo registrováno 56, kvorum 29. Pro návrh 56, proti nikdo.

Návrh byl schválen.

Dovoluji si mezi námi přivítat kandidáta Radovana Suchánka.

Žádost prezidenta republiky jsme obdrželi jako senátní tisk č. 180. Dnešního jednání se nemůže zúčastnit prezident republiky. Proto navrhuji, abychom podle § 50 odst. 2 našeho jednacího řádu vyslovili souhlas s účastí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky Vratislava Mynáře na našem dnešním jednání.

O tomto návrhu budeme opět hlasovat. V sále je přítomno 56 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí tohoto návrhu je 29 hlasů.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji vám.

Konstatuji, že při **hlasování č. 4** bylo registrováno 58, kvorum 30, pro návrh 56, proti nikdo. Návrh byl přijat.

Dovolte mi, abych zde přivítal vedoucího Kanceláře prezidenta republiky pana Vratislava Mynáře, kterého zároveň prosím, aby nás seznámil s návrhem prezidenta republiky.

Vratislav Mynář: Vážený pane předsedo, vážené paní senátorky, vážení pání senátoři, dovolte mi, abych předem mého projevu omluvil pana prezidenta, který by rád podpořil svého kandidáta na ústavního soudce, ale v současné době mu program nedovoluje tak učinit a pověřil mě, abych přednesl úvodní slovo, a tím vám zároveň děkuji, že jste mi tuto možnost poskytli.

Pan prezident se rozhodl doplnit soudcovský sbor Ústavního soudu o JUDr. Radovana Suchánka, Ph.D., který pedagogicky a vědecky působí jako odborný asistent na katedře ústavního práva právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Pan Dr. Suchánek je uznávaným odborníkem na ústavní právo, je spoluautorem několika vysokoškolských učebnic a komentářů z oboru ústavního práva a státovědy. Je rovněž autorem řady odborných článků. Od roku 1998 byl postupně asistentem několika poslanců, od roku 2002 do roku 2004 byl poradcem místopředsedkyně Poslanecké sněmovny a od roku 2010 je poradcem místopředsedy Senátu. Byl rovněž poradcem několika ministrů a náměstkem tří ministrů zdravotnictví pro oblast legislativy, kontroly a mezinárodních vztahů. Až do rozpouštění Poslanecké sněmovny byl právním a legislativním poradcem poslaneckého klubu ČSSD. Věnuje se i řadě veřejných aktivit.

Pan prezident je si vědom toho, že pan JUDr. Suchánek patří k mladší generaci odborníků na ústavní právo. Podle názoru pana prezidenta je právě tato skutečnost přínosem pro soudcovský sbor Ústavního soudu, který má být složen nejen z právníků z různých oborů, ale i různých věkových skupin. S ohledem na délku funkčního období soudce Ústavního soudu i na možnost opakovaného jmenování by se mohl panem prezidentem nominovaný kandidát stát jednou z výrazných osobností ústavního soudnictví.

Já vám předem děkuji za váš vstřícný postoj k tomuto kandidátovi. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane kancléři, a prosím, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Žádostí o vyslovení souhlasu se zabýval výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Tento výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 180/2. Zpravodajem výboru byl určen pan senátor Marcel Chládek.

Garančním výborem je ústavně-právní výbor. Tento výbor přijal usnesení, jež jste obdrželi jako senátní tisk č. 180/1. Zpravodajem výboru byl určen pan senátor Miroslav Antl, kterého žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou, prosím.

Senátor Miroslav Antl: Děkuji. Vážený pane předsedo, vážený pane kancléři, vážené dámy, vážení pánové. Pokud jde o procesní postup v rámci tohoto návrhu, bylo konstatováno, že návrhovatelem je sám pan prezident České republiky. Nám coby Senátu Parlamentu České republiky byl tento senátní tisk doručen dne 9. září 2013, z čehož nám vyplývá, že lhůta pro jednání v horní komoře Parlamentu ČR končí dnem 8. listopadu 2013.

Garanční výbor je náš, jak už bylo konstatováno. Jako vždy při těchto příležitostech dovoluji mi, abych zopakoval hlavu čtvrtou, resp. článek 84 Ústavy České republiky, který se týká Ústavního soudu a v odstavci třetím je konstatováno, že soudcem Ústavního soudu může být jmenován bezúhonný občan, který je volitelný do Senátu, má vysokoškolské právnické vzdělání a byl nejméně deset let činný v právnickém povolání.

Pokud jde o průběh 24. schůze našeho ústavně-právního výboru Senátu Parlamentu České republiky, na začátku vystoupil zde přítomný pan kancléř Ing. Vratislav Mynář a přednesl stejné vyjádření váženého pana prezidenta České republiky k osobě kandidáta. Poté následovalo stručné představení pana kandidáta a pak v rámci rozpravy jsme nejčastěji kladli otázky společně s paní senátorkou Eliškou Wagnerovou a poté se připojili i další členové ústavně-právního výboru.

Jako obvykle u těchto návrhů pana prezidenta i na naší 24. schůzi proběhlo tajné hlasování, které výsledkově sportovní terminologií označuji 4 : 2, to znamená čtyři hlasy ve prospěch pana kandidáta, dva proti a jeden byl úmyslně neplatný.

Jako garanční zpravodaj v tomto roce znovu konstatuji, že se postup Senátu bude řídit paragrafem 140 jednacího řádu Senátu: K vyslovení souhlasu se jmenováním soudce Ústavního soudu je potřeba nadpoloviční většiny přítomných senátorů a podle přílohy č. 2 senátního volebního řádu hlasuje Senát většinovým způsobem v tajném hlasování.

Upozorňuji rovněž na to, že při předchozích volbách kandidátů na soudce Ústavního soudu na plenárních zasedáních Senátu jsme vždy hlasovali o způsobu

hlasování podle § 71 odst. 2 jednacího řádu Senátu, vždy pak došlo k tajnému hlasování, které je naprosto logické. Proto navrhuji tento postup.

Pokud jde o naše usnesení, které je 113., dovoluji mi, abych stručně z něho zkonstatoval, že výbor

I. konstatuje, že předložené doklady a listiny potvrzují, že pan JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D., splňuje podmínky stanovené Ústavou České republiky pro kandidáty na funkci soudce Ústavního soudu,

II. na základě tajného hlasování doporučuje Senátu Parlamentu České republiky vyslovit souhlas se jmenováním pana JUDr. Radovana Suchánka, Ph.D., soudcem Ústavního soudu,

III. doporučuje Senátu Parlamentu České republiky, aby o vyslovení souhlasu se jmenováním kandidáta soudcem Ústavního soudu hlasoval tajně,

IV. určuje zpravodajem výboru k projednání této věci na schůzi Senátu senátora Miroslava Antla,

V. pověřuje předsedu výboru senátora Miroslava Antla, aby s tímto usnesením seznámil předsedu Senátu.

Toť ve stručnosti má zpravodajská zpráva. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane senátore, a prosím vás, abyste se posadil ke stolku zpravodajů, sledoval rozpravu, zaznamenával případné další návrhy, k nimž se po skončení rozpravy můžete vyjádřit.

Nyní uděluji slovo zpravodaji výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice panu senátorovi Marcelu Chládkovi.

Senátor Marcel Chládek: Vážený pane předsedo, vážený pane kancléři, vážené senátorky, vážení senátoři. Výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice projednal na své 14. schůzi žádost prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu Parlamentu České republiky se jmenováním soudcem Ústavního soudu pana JUDr. Radovana Suchánka.

Po úvodním slově a po představení kandidáta panem kancléřem, resp. jeho zástupcem, a po vystoupení i pana kandidáta se výbor usnesl, že po projednání senátního tisku č. 180 se seznámil s doklady a listinami, které ověřují splnění zákonných podmínek pro účely nominačního procesu v souladu s § 140 zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, a konstatuje, že navrhovaný kandidát splňuje všechny zákonné předpoklady pro výkon funkce soudce. Doporučuje Senátu Parlamentu České republiky se jmenováním pana JUDr. Suchánka soudcem Ústavního soudu. Doporučuje Senátu Parlamentu České republiky, aby se hlasovalo tajně. Moji osobu určuje jako zpravodaje. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane senátore. Ale nyní otevírám rozpravu. Jako první se přihlásil pan kandidát Dr. Radovan Suchánek. Prosím, pane doktore, ujměte se slova.

Radovan Suchánek: Děkuji, dobrý den. Vážený pane předsedo Senátu, vážené paní senátorky, vážení paní senátoři. Především mi dovoluji poděkovat vám za pozvání na senátní výbory i na senátorské kluby a za možnost na nich vystoupit. V rozpravě na těchto fórech jsem měl možnost osobně se přesvědčit, jak velkou pozornost věnují senátoři obsazení Ústavního soudu i jeho rozhodovací praxi. Velice si této pozornosti vážím jako občan i jako právník, který se ústavním soudnictvím řadu let zabývá. Vážím si toho také proto, že role ústavního soudnictví v našem státě neustále vzrůstá, tak jak ostatně každoročně narůstá již samotný počet návrhů předkládaných k rozhodnutí Ústavnímu soudu.

Děje se tak v důsledku řady sporů a nejasností ohledně výkonu pravomocí státních orgánů i ohledně výkladu rozsahu a mezí základních práv a svobod.

Naše Ústava svěřuje Ústavnímu soudu významné pravomoci k ochraně ústavního pořádku České republiky, mezi něž patří především již zmíněná ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod každého jednotlivce. Takřka denně se setkáváme s tím, že úcta k právům a svobodám každého člověka a občana, vložená Ústavou do základů našeho státu, zdaleka není vždy a ve všech směrech imperativem ať jde o každodenní činnost orgánů veřejné moci, nebo o běžné mezilidské vztahy.

I po téměř čtvrt století budování demokratického právního státu v naší zemi se tak až příliš často setkáváme s přehlížením dopadů různých vládních opatření do základních práv občanů, zejména těch nejzranitelnějších. Až příliš často je parlamentní většina a pokusení obejít pravidla transparentního a k opozici férového demokratického zákonodárného procesu. Příliš často se občané na úřadech střetávají s byrokratickou strnulostí a neprůhledností při rozhodování nedbajících principů dobré správy. U obecných soudů jsou pak lidé mnohdy vystaveni přepjatému formalismu a ze strany některých vymahatelů práva dravčím praktikám halícím se do hávu zákona.

Teprve Ústavní soud je pak často tím prvním místem, kde konečně dojde na ochranu ústavních záruk, jako jsou rovnost všech lidí v důstojnosti a v právech, zákaz diskriminace, spravedlivý proces, ochrana nabytých práv, vázanost státní moci zákonem a demokratickými hodnotami nebo naplnění standardu práv hospodářských a sociálních.

Má dosavadní sedmnáctiletá činnost v oboru ústavního práva v akademické sféře, ale i funkce, které jsem vykonával ve státní správě, zkušenosti při tvorbě legislativy a v posledních letech i v advokacii, mi daly poznat rozmanitost a složitost řady úkolů, před nimiž každodenně stojí státní správa, zákonodárce a právní praxe při vytváření a nalézání dobrého a spravedlivého práva.

Měl jsem možnost podílet se na řešení mnoha z těchto úkolů. Měl jsem ale také řadu příležitostí oponovat momentálně většinovému názoru a hájit základní práva menšiny, práva opozice či práva jednotlivce.

Dovolte mi zde připomenout alespoň některá z podání předložených Ústavnímu soudu, jež jsem za posledních 12 let zpracoval, která se týkala na zrušení protiústavních zákonů či jejich jednotlivých ustanovení. Tato podání se opírala právě o obranu těch hodnot chráněných našim ústavním pořádkem, o nichž jsem se zde již zmínil. Šlo například o návrh na rušení zákona o stabilizaci veřejných rozpočtů z roku 2007, který je vlastně slepencem několika zákonů a v němž tehdejší vládní většina v Poslanecké sněmovně narychlo a netransparentně pospojovala různé nesourodé oblasti právní úpravy, což jí oprávněně vytkli i někteří ústavní soudci. Porušení základních zásad demokratického zákonodárného procesu bylo namítáno také v návrzích, které brojily proti zneužití stavu legislativní nouze vládou za účelem prosazení tzv. reformních zákonů těsně před obměnou části Senátu v roce 2010.

Z dalších úspěšných podání lze zmínit například návrh na zrušení zpětného zdanění státní podpory stavebního spoření, návrh na odstranění zákonné úpravy veřejné služby nezaměstnaných, která ponižovala lidskou důstojnost, nebo například návrhy na zrušení řady opatření z tzv. zdravotnické reformy, která v různých směrech porušovala princip rovnosti i ústavní právo občanů na bezplatnou zdravotní péči na základě veřejného pojištění za podmínek, které stanoví zákon.

Skutečnost, že Ústavní soud většinou z těchto návrhů vyhověl nebo se alespoň ve sboru jeho soudců našly vždy mnohé hlasy pro to, aby těmto návrhům bylo vyhověno, nevnímám jen jako svůj osobní úspěch. Chápu ji především jako vítězství Ústavy a základních práv všech, do jejichž životů tyto normy zasáhly.

Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Naše konstituce je založena na myšlence, že veškerá státní moc je ospravedlnitelná jen potud a jen v té míře, pokud chrání a naplňuje ústavně zaručená základní práva a svobody. Také zde a nyní vás chci ujistit, že udělíte-li souhlas k mému jmenování, budu i jako ústavní soudce nadále věrný tomuto principu a hodnotám, které jsem v mém dosavadním profesním životě zastával. Budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, řídit se ústavními zákony a budu rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení, nezávisle a nestranně. Děkuji vám za vaši pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane kandidáte, a táži se, kdo další se hlásí do rozpravy? Pan předseda ústavně-právního výboru a zpravodaj senátor Miroslav Antl.

Senátor Miroslav Antl: Děkuji. Vážený pane předsedo, vystoupím nyní jako senátor. Chtěl bych jenom říci, a to i obecně, že podle mého názoru kandidát na soudce Ústavního soudu by měl být bez politické příslušnosti, a nemluvím o konkrétní straně, jsem přesvědčen o tom, že dokonce několik let a řekněme třeba deset let by neměl mít žádnou politickou příslušnost, natož aby byl politicky angažovaný. Jsem totiž přesvědčen o tom, že nelze změnit názory přes jedinou noc, takřka přes noc nebo za jeden měsíc a že tyto názory se musí nutně promítnout do rozhodování soudce Ústavního soudu. Já osobně si velmi vážím Ústavního soudu České republiky a samozřejmě i Ústava mu dává postavení v hierarchii soudů nejvyšší, takřka absolutní, u kterého se občan dovolává s poslední svou nadějí.

Ústavní soud rozhoduje o lidech, rozhoduje o jejich právech. Proto já na místě soudce Ústavního soudu vidím lidi s bohatou praxí, řeknu i s justiční praxí, protože i soudce obecného soudu, chcete-li, soudce okresního soudu musí mít aspoň 3 roky praxe u soudu, aby mohl rozhodovat o právech, povinnostech a o lidech celkově.

V daném případě, a já jsem to řekl, řekl jsem to podstatně příkřeji v rámci rozpravy u našeho ÚPV Senátu Parlamentu ČR – jsem toto namítal k osobě váženého pana kandidáta, proti němuž nemám žádné osobní výhrady. Určitě ne. Obecně bych to konstatoval u kandidáta dalšího.

Podíváme-li se totiž na praxi, tak podle mého názoru praxe pana kandidáta je ryze teoretická a konzultační. Vážený pan kancléř tady konstatoval, že jde o praxi odborného asistenta ústavního práva na Právnické fakultě Univerzity Karlovy od roku 1998. Vážím si takové práce. Sám přednáším na univerzitách. Víím, že tato práce je velmi náročná z hlediska přípravy, ale i z hlediska předávání a odpovědnosti za výchovu studentů. Pak je tady práce poradce, ministrů, náměstků ministra, asistent poslanců, poradce místopředsedy Senátu. Až teprve od 1. 7. 2010 je tady praxe advokátního koncipienta, to znamená, v tuto dobu zřejmě tříletá.

Vystoupil jsem proto, abych veřejně řekl, že prostě nemohu hlasovat pro pana kandidáta. Ale znovu říkám, není to nic osobního. Je to vyjádření mé – jako právníka s justiční praxí. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také děkuji. Nyní vystoupí pan senátor, předseda klubu Petr Vícha.

Senátor Petr Vícha: Vážený pane předsedo, milé kolegyně, vážení kolegové, nevystupuji jako předseda klubu, ale jako senátor. Projednávali jsme tady mnohokrát kandidáty do Ústavního soudu. Obvykle jsme dostali desítky, ba někdy stovky informací o těchto kandidátech. Některé byly pro, některé byly proti.

Musím říct, že tentokrát – skoro poprvé – u kandidáta nebylo konstatováno v jeho minulosti, možná i díky jeho mládí, žádné charakterové či morální pochybení. Vystupuji i v návaznosti na svého předřečníka. Ne každý, ve světle těch minulých dní, ne každý, kdo je sociální demokrat anebo hájil někdy barvy sociální demokracie, musí být lump. Můj hlas pan kandidát dostane. Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji. Hlásí se Eliška Wagnerová. Paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedo. Kolegyně a kolegové, uznávám, že pan kandidát je člověk s velikým odborným potenciálem, bezpochyby. S ohledem na jeho mládí on už opravdu docela hodně toho vyprodukoval; literárně. Určitě je to člověk, který má před sebou jistě velikou budoucnost.

Co mu ale, podle mého soudu, zatím naprosto chybí, jsou jakési osobní zkušenosti. Prožítí jakéhosi osobního příběhu, který by mohl ručit za něho jako takového, že se dokáže v krizových situacích sám za sebe, aniž by mu někdo zvenčí poradil, rozhodovat skutečně tak, aby okolí mohlo říct, že se s tím rozhodnutím ztotožňuje, že ho považuje za spravedlivé, že ho považuje za férové.

Podle mého je to právě asi nedostatek těchto zkušeností, které pana kandidáta v mých očích, abych tak řekla, ne úplně kvalifikují – a já rovněž budu hlasovat proti němu. Ne z důvodu toho, co jsem slyšela či četla o něm z materiálů, které nám byly třeba i dodány. Ale z toho důvodu, jak odpovídal on sám na mnou kladené dotazy, zejména na ÚPV, předtím ještě na klubech, kam mě laskavě kolegové, na spojené kluby, přizvali.

Já jsem ho konfrontovala s dotazem, zda to byl on, kdo dodal kdysi panu místopředsedovi Škromachovi ony materiály, které potom tady kolovaly a které měly diskvalifikovat dnešní soudkyni Ústavního soudu Kateřinu Šimáčkovou. To byly asi tři takové články, z veřejných zdrojů posbírané, to je všechno pravda. Nicméně to byly tři články z její bohaté produkce, která jinak je velmi, velmi košatá, různorodá. V mnohých aspektech si myslím, že i může souznít s myšlenkami, které prosazuje sociální demokracie. Byly vybrány tři články, které momentálně nesouzněly. Týkaly se tedy církevních restitucí.

Pan kandidát mně to v zásadě nevysvětlil. Ano, připustil, že to udělal, že tedy takto jednal. Hájil se tím, že šlo o veřejné zdroje, že nešlo o žádné vyšetřování atd. Nicméně mně nedokázal odpovědět na otázku, proč tedy osobu, která měla být předmětem zkoumání senátního, nehodnotil komplexně. Protože se domnívám, že člověk; zvláště člověk, který usiluje o roli ústavního soudce, musí být schopen komplexního nazírání na lidi, tak aby skutečně byl pak také schopen rozhodnout o osudech lidí objektivně. Musí potlačit v sobě své případné preference, ať už jsou to politické, náboženské, já nevím, jaké názorové.

Druhý případ byl, když jsem se ho zeptala na ÚPV na onen dopis, který tady koloval mezi senátory od jednoho studenta z právnické fakulty. Obsahu dopisu nepřikládám vůbec žádnou relevanci. Nepřikládám. Protože fakta v něm uváděná nejsou ověřena. Ale když jsem se zeptala pana kandidáta, co na ně říká, tak on spontánně reagoval. Znal velmi dobře obsah toho dopisu; čili dopředu s ním byl seznámen. On reagoval velmi spontánně tak, že si toho člověka prohlédl, a že je to podporovatel ODS, což vyvozuje z toho, že byl svolavatelem protestní demonstrace proti odvolání ministra Pospíšila. K tomu dodávám, já jsem byla také svolavatelkou protestní demonstrace proti odvolání ministra Pospíšila. Nikdo mě nebude snad podezírat z toho, že bych nějak afilovala k ODS; se vši úctou k mým vzácným kolegům. Takže to bylo takové krátké spojení. Ale dál dodal, a to už jsem opravdu zpozorněla, že zjistil, že onen student je také členem YMCA. No, tak snad už jenom chybělo, aby řekl, že je vedoucím skautského oddílu. Tak samozřejmě víme, že YMCA je křesťanská organizace; organizace sdružující křesťanskou mládež. Ale tady už to opravdu je na dřevě, která souvisí se základními právy. Vždyť to je přece právo každého zastávat náboženství, nebo ho nezastávat apod. Ale chce-li se z toho něco vyvozovat – on neřekl, co z toho přesně vyvozuje, ale už jenom to, že v tomto krátkém spojení to jmenoval jako cosi, co má charakterizovat osobu onoho kandidáta, tak to mě pobouřilo, a musím říct, že jsem si řekla, že patrně právě díky svému mládí, díky nedostatku zkušeností; životních osobních zkušeností se uchyluje při svých hodnoceních k těmto krátkým spojení, což je ovšem pro soudce vražedné a tragické! Ale soudce opravdu postupovat takto nemůže a nesmí!

Jinými slovy, přeji panu kandidátovi, aby v budoucnosti měl úspěch. Ale také mu přeji, aby si ještě "odžil" chvíli nějaký svůj skutečně lidský příběh, který ho naučí, že je potřeba na lidi koukat komplexně. Že není možno je prostě posuzovat podle aspektů vytržených, které se momentálně hodí. Ale jako soudce toto dělat nemůže! On dokázal, že takto postupuje.

Proto pro mě prostě není vhodným kandidátem. Děkuji vám.

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, paní senátorko. Nyní vystoupí paní senátorka Milada Emmerová.

Senátorka Milada Emmerová: Vážený pane předsedo, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, abych pravdu řekla, tak mě překvapily projevy dvou předřečníků. Vzhledem k tomu, že pana JUDr. Suchánka možná znají zběžně, tak považuji za svoji povinnost vystoupit, ač jsem to ještě nikdy neudělala při této příležitosti. Chci říci, že s JUDr. Suchánkem spolupracuji několik roků. Ale co hlavně, byl legislativním náměstkem na ministerstvu zdravotnictví v době, kdy jsem tam působila. Dokonce tam přišel na moji úpěnlivou žádost.

Musím vám říct, když si představíte, kolik ministrů mělo problémy s tím, co podepsali, rozhodli atd., bylo to zřejmě tím, že tam neměli člověka takových kvalit jako je JUDr. Suchánek. Mohla jsem se o něj sto procentně opřít. Nejsem právě nejmladší, abych nedokázala posoudit, jaký asi člověk to je.

Co se týká dopisu toho studenta, ten jsem také dostala. Někdo ho z pilnosti rozeslal. Prosím, i to je možné. Ale podle mě je psychologicky zcela takřka vyloučené, že by student, který studuje na právnické fakultě, kde učí JUDr. Suchánek, si toto dovolil, aniž by ještě měl dokončené studium. To je můj názor.

JUDr. Suchánek je člověk férový, velmi vzdělaný. Nikdy nic neodmítnul. Podle mého názoru, právě proto, že je mladší a má takové schopnosti, tak se právě do Ústavního soudu – i když já jsem právník-laik – podle mého názoru hodí. Děkuji.

Předseda Senátu Milan Štěch: Také vám děkuji, paní senátorko. Přeje si ještě někdo vystoupit v rozpravě? Pan kandidát si ještě přeje vystoupit.

Radovan Suchánek: Vážený pane předsedo, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, zazněly zde ve slovech pana předsedy ÚPV senátora Antla určité pochybnosti, dotazy k mé osobě. Vezmu to popořádku. Pokud jde o politickou příslušnost, ano, jsem členem ČSSD, jak jsem uvedl i ve svém životopisu, který máte k dispozici. Samozřejmě, že v souladu se zákonem o Ústavním soudu členství v politické straně, v případě, že Senát vysloví souhlas k mému jmenování ústavním soudcem, okamžitě ukončím. V tomto ohledu nevidím v této otázce nějaký zásadní problém.

Pokud ale pan předseda Antl snad mířil na to, že by má politická příslušnost měla být na překážku nezávislému nebo nestrannému rozhodování v pozici ústavního soudce, tak musím konstatovat, že členství v politické straně, pokud bych byl ústavním soudcem, tak minulé členství v politické straně je obecně ústavní právo zaručené všem občanům naší Listinou základních práv a svobod. Především nevidím důvod, proč bych pouze s ohledem na tuto skutečnost měl být diskriminován, nebo by měl být kdokoliv diskriminován z toho důvodu, že byl někdy členem jakékoliv politické strany nebo politického hnutí.

Samozřejmě, politické preference, určité politické názory se nemůžou promítat do rozhodování ústavního soudce. Z toho hlediska, že by stranil účastníkům řízení nebo jeho zástupci anebo byl ovlivněn při rozhodnutí o určité věci tím způsobem, že by preferoval určité rozhodnutí právě jen s ohledem na svou minulou politickou příslušnost. Tady z toho hlediska samozřejmě respektuji, a budu respektovat, pokud budu ústavním soudcem, plně pravidla stanovená zákonem o Ústavním soudu, pokud jde o podjatost při rozhodování. Takže, pokud vznikne nějaká pochybnost o tom, že bych snad mohl mít vztah ke konkrétní věci anebo k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, tak se samozřejmě v souladu s pravidly stanovenými zákonem o Ústavním soudu z rozhodování vyloučím.

Současně ale také je třeba říci, že politické názory nebo obecně hodnoty, přesvědčení, určité filozofické postoje, neodkládají soudci, kteří přicházejí do Ústavního soudu, v šatně Ústavního soudu. Řekl bych, že hodnotový základ, určité filozofické přesvědčení, které je kontinuální, dlouhodobé, což snad v mém případě lze konstatovat, je integrální součástí osobnosti každého člověka.

Pokud jde o justiční praxi, jejíž nedostatek mi byl také panem předsedou vytýkán, je třeba říci, že naše Ústava ani zákon o Ústavním soudu nevyžadují, aby ústavní soudci nutně absolvovali předchozí praxi v oblasti justice. Myslím si, že je to záměr. Ústavodárce totiž vybavil Ústavní soud výraznými pravomocemi i ve vztahu k obecnému soudnictví, když náš Ústavní soud může rušit i rozhodnutí nejvyšších soudních instancí – jako je Nejvyšší soud nebo Nejvyšší správní soud. Je tedy vlastně místem polemiky. Místem střetávání se s výsledky práce obecné justice včetně jejích vrcholných orgánů. Je tedy asi žádoucí, aby ve sboru ústavních soudců byli také soudci, kteří nesoudili, nebyli součástí obecné justice. Nebyli svým způsobem dlouhá léta vázáni i určitou, řekněme, stavovskou sounáležitostí, příslušností, a dokáží se tedy vymezit kriticky i k produktům, které obecná justice produkuje – tedy k rozhodnutím obecných soudů.

Pokud jde o výtku pana senátora, že má praxe je ryze teoretická. Myslím, že můj životopis dostatečně dokládá to, že jsem nebyl pouze teoretikem, jakkoliv těžiště mé odborné činnosti spočívalo v akademické sféře, ve výuce práva na právnické fakultě. Současně ale, jak už bylo i uvedeno, zastával jsem mnohé významné funkce ve státní správě, kde jsem nabyl právě i osobní zkušenosti, po nichž volala i paní senátorka Wagnerová. Osobně jsem – jako náměstek – odpovídal za vedení celé sekce. Měl jsem osobní i hmotnou odpovědnost za řadu rozhodnutí. Byl jsem např. předsedou správní rady zajišťovacího fondu, který spravoval téměř miliardu korun, které do něj vkládají zdravotní pojišťovny. Byl jsem členem správní rady VZP i v době, kdy tato pojišťovna byla ve stavu nucené správy. Čili i to bylo místo s velmi výraznou osobní zodpovědností a zkušeností. V oblasti ochrany základních práv a svobod mohu zmínit např. mé členství v Radě vlády pro lidská práva; a v dalších poradních orgánech vlády.

Pokud jde o připomínky paní senátorky Wagnerové ve vztahu k materiálům, které měli někteří senátoři k dispozici a týkaly se publikační činnosti paní Dr. Šimáčkové – já jsem byl o obstarání těchto materiálů požádán. Právě proto, abych doplnil profil paní kandidátky, dnes tedy soudkyně Dr. Šimáčkové. Právě z toho hlediska, čemu ona se zejména ve své publikační činnosti věnovala. Je pravda, že samozřejmě její publikační činnost je daleko širší. Na druhé straně paní Dr. Šimáčková je velmi známá tím, že je předsedkyní společnosti pro církevní právo na brněnské právnické fakultě, že byla zpravodajkou např. v Legislativní radě vlády k minulému návrhu zákona o vyrovnání státu s církvemi a že se obecně na poli problematiky vztahu státu a církvi velmi angažuje.

Osobně se tam angažovala i jako advokátka, když zastupovala klienty z této oblasti. Tedy byla to doplňující informace, jak řekla správně paní senátorka Wagnerová, nebyly to žádné prefabrikáty, žádné pokoutní informace. Všechno to byly články, které sama paní doktorka Šimáčková publikovala z veřejných zdrojů, z právnických časopisů nebo rozhovory, které sama poskytla médiím, které si všichni můžeme velice snadno a rychle obstarat. Myslím, že za své názory se akademik, pokud je sám publikuje, nemusí stydět, že si za nimi stojí a že jsou – pokud jsou každému dostupné, že není porušením žádného etického pravidla, pokud tyto články jsou obstarány a dány komukoli k dispozici.

Pokud jde o zmiňovaný dopis studenta právnické fakulty, mě překvapilo, že vůbec tato otázka může být předmětem projednávání na půdě ústavně-právního výboru a mrzí mě, že se to stává i předmětem diskuse na tomto plénu. Nicméně musím k tomu uvést, že podstatou toho dopisu byla ničím nepodložená pomluva – ničím nepodložená pomluva, že já údajně, jako učitel na pražské právnické fakultě vyhazuji studenty od zkoušek z ideových důvodů a že zkouším náladově, jaksí. Ten student sice sám uváděl, že u mne u zkoušky nikdy nebyl, že to však ví z doslechu od některých studentů, jejichž jména ovšem sám neuvedl. Kolegové na fakultě mě upozornili - já jsem žádné své vyšetřování, paní senátorko, neprováděl – že tento student je velmi dobře znám jako politicky angažovaný student, mimo jiné v kontextu, který byl zmiňován, což já mu samozřejmě nevyčítám. Nevyčítám mu ani to, že je členem YMCA, pouze si dokáží představit, že člověk, který učí biblické hodiny nebo je nějakým politicky angažovaným křesťanem, asi nebude trpět nějakou velkou afinitou ke kandidátovi, který je i mediálně spojován s tím, že zpracovával návrh na zrušení zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi pro poslance. To lze docela dobře pochopit. Mě spíše mrzí, že tento student mě předtím nikdy sám nevyhledal, nic mi takového nevytkl. Obecně já jsem nebyl nikdy předmětem ani žádných stížností. Zkouším u státních zkoušek na právnické fakultě třináct let, za

tu dobu ani jedna stížnost nebyla podána na průběh zkoušky nebo na nějakou moji údajnou zaujatost.

Mrzí mě tedy, že toto má být předmětem kritiky vůči mé osobě a doufám, že jaksi tato podlá pomluva, vůči níž se ohradila i řada kolegů na právnické fakultě a samozřejmě i mých studentů, které učím na právnické fakultě, vás neovlivní ve vašem rozhodnutí. Děkuji vám za pozornost. (Tlukot do lavic.)

Předseda Senátu Milan Štěch: Děkuji vám, pane kandidáte a ptám se pana navrhovatele – pardon, kdo se ještě hlásí do rozpravy. Nikdo se nehlásí, takže rozpravu uzavírám. Ptám se pana navrhovatele, pana kancléře, chce-li se vyjádřit k obecné rozpravě? Nechce. Táži se zpravodaje výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice pana senátora Marcela Chládky, zda si přeje vystoupit k proběhlé rozpravě? Nepřeje. Táži se vás, pane senátore Miroslave Antle, garanční zpravodaji, zda si přejete vystoupit na závěr. Není potřeba, děkuji vám.

Nyní můžeme konstatovat, že zde zazněl návrh ústavně-právního výboru a výboru petičního, pro lidská práva, vědu, vzdělání, kulturu, aby se o žádosti o vyslovení souhlasu se jmenováním soudce Ústavního soudu hlasovalo tajně, podle § 71 odst. 2 jednacího řádu Senátu. O tomto návrhu budeme samozřejmě hlasovat.

Nejprve součet přítomných senátorek a senátorů. Doufám, že jste všichni přihlášení. Aktuálně je přítomno 62 senátorek a senátorů, kvorum pro přijetí je 32. Připomenu, že budeme hlasovat o tajném hlasování a dovolím si zahájit hlasování.

Kdo souhlasí, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji vám.

Konstatuji, že v okamžiku hlasování **pořadové číslo 5** bylo registrováno 63 senátorek a senátorů, kvorum 32. Pro návrh 55, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Protože tento návrh byl přijat, uděluji slovo předsedovi volební komise. Pane senátore, Tomáši Kladívko, prosím, seznamte nás s postupem.

Senátor Tomáš Kladívko: Děkuji za slovo. Vážený pane předsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové. Před chvílí jsme rozhodli o tom, že o žádosti prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu Parlamentu ČR se jmenováním soudce Ústavního soudu budeme hlasovat stejně, jako v minulosti, tajně.

Dovolím si vás seznámit se způsobem volby. Před vstupem do Prezidentského salonku obdržíte po podpisu prezenční listiny, hlasovací lístek bílé barvy, na které je pod pořadovým číslem 1 uvedeno jméno navrženého, to je Dr. Radovana Suchánka. Souhlas se jmenováním soudce Ústavního soudu vyjádříte zakroužkováním pořadového čísla před jménem navrženého, nesouhlas pak přeškrtnutím pořadového čísla před tímto jménem. Platným hlasovacím lístkem bude ten, na kterém bude pořadové číslo 1 buď zakroužkováno nebo přeškrtnuto křížkem. Jiný než mnou zmíněný způsob úpravy bude znamenat neplatný hlasovací lístek.

Konstatuji, že volební místnost Prezidentský salonek je připraven pro volbu. Prosím tedy členy volební komise, aby se dostavili ihned do volební místnosti. Pro informaci předsedajícímu schůze uvádím, že vydávání lístků a hlasování potrvá 15 minut a vyhodnocení maximálně 10 minut. Navrhoval bych tedy, aby volba, pane předsedo, začala v 10.00 hodin a pokračování schůze bychom stanovili zhruba na 10.30 hodin. Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Milan Štěch: Ano, děkuji vám, pane předsedo. Přerušuji projednávání tohoto bodu do uplynutí stanovené lhůty, což je do 10.30 hodin. V 10.30 hodin budeme pokračovat zde.

(Jednání přerušeno v 9.58 hodin.)

(Jednání opět zahájeno v 10.30 hodin.)

Předseda Senátu Milan Štěch: Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, milí hosté, budeme pokračovat v projednávání přerušeno bodu, kterým je žádost prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu PČR se jmenováním soudce ÚS. Uděluji slovo předsedovi volební komise a zároveň ho žádám, aby nás informoval o výsledku tajného hlasování.

Senátor Tomáš Kládívko: Děkuji za slovo, pane předsedo. Kolegyně a kolegové, dovoluji, abych vás seznámil se zápisem z tajného hlasování k žádosti prezidenta republiky o vyslovení souhlasu Senátu PČR se jmenováním soudce ÚS, Dr. Radovan Suchánek, konaného dne 30. října 2013, senátní tisk č. 180. Počet vydaných hlasovacích lístků 65, počet odevzdaných platných i neplatných hlasovacích lístků 65, počet neodevzdaných hlasovacích lístků 0. Pro Dr. Radovana Suchánka bylo odevzdáno 38 platných hlasů. V tajném hlasování byl vysloven souhlas se jmenováním Dr. Radovana Suchánka soudcem ÚS. Děkuji za pozornost. (Potlesk z řad ČSSD.)

Předseda Senátu Milan Štěch: Pane předsedo, děkuji vám za vaši zprávu a za práci volební komise. Panu Dr. Suchánkovi blahopřeji, přeji mu při výkonu náročné práce hodně úspěchů.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, my se vystřídáme v řízení schůze.

Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Dobré dopoledne. Dalším bodem našeho jednání je

2.

Informace vlády České republiky o výsledcích jednání Evropské rady, která se konala ve dnech 24. - 25. října 2013

S informací vystoupí předseda vlády Jiří Rusnok. Prosím, pane premiére, máte slovo.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní místopředsedkyně Senátu, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, dovoluji mi tedy, abych vás stručně seznámil s výsledky zasedání Evropské rady, které se uskutečnilo ve dnech 24. až 25. října t. r. Mohu s uspokojením konstatovat, že toto jednání Evropské rady bylo podle mého soudu dobře připraveno, proběhlo v konstruktivním duchu a z hlediska ČR bych jej označil za úspěšné.

Evropská rada se věnovala zejména těmto tematickým okruhům: digitální ekonomika a služby, hospodářská a sociální politika, hospodářská a měnová unie, východní partnerství a problematika migrace.

Jak se už bohužel stalo téměř pravidlem, tak nad rámec předem připravené agendy se také objevila aktuální témata, konkrétně tentokrát se jednalo o velmi mediálně atraktivní otázku tajných služeb a jejich demokratické kontroly vzhledem ke sledování – tedy údajnému sledování – telekomunikačních zpráv a hovorů vysokých evropských představitelů včele s kancléřkou Merkelovou.

V souvislosti s tímto tématem, které bylo předmětem naší debaty, debaty premiérů, bylo nakonec přijato prohlášení členských zemí, jehož cílem je především obnovit důvěru mezi EU a USA. My jsme se samozřejmě k tomuto prohlášení připojili a připojili jsme se také zejména k vyjádření naděje, že tento incident nebude mít vliv na pokračování obchodního jednání o dohodě o volném obchodu mezi EU a USA a nenaruší zásadně naše dlouholeté alianční euroatlantické vazby.

Pojďme ale k původně avizovaným tématům. Digitální ekonomika a služby. Evropská rada konstatovala, že tato oblast představuje důležitý růstový potenciál pro země EU a v tomto smyslu jsme znovu potvrdili platnost cíle – dokončit jednotný digitální trh EU do konce roku 2015. Jsem rád, že se podařilo vyzdvihnout pro nás klíčové aspekty digitálního trhu, zejména návrhy v oblasti telekomunikací, elektronické identifikace, bezpečnosti a důvěry v elektronické služby a elektronický obchod, tzv. e-commerce. Evropská rada podtrhla také důležitost vzdělávání, a to nejen vzdělávání dětí a mládeže, ale také roli celoživotního vzdělávání v této oblasti.

Dalším důležitým tématem jednání v rámci tohoto bodu agendy byl před nedávnem Evropskou komisí připravený a zveřejněný tzv. telekomunikační balíček. V případě tohoto návrhu jsem podpořil úsilí EK a vyjádřil jsem přesvědčení, že schválení tohoto balíčku může být významným krokem pro dokončení jednotného digitálního trhu.

Za poměrně zásadní považuji také to, že ER jednoznačně položila větší důraz na oblast služeb, otevírání trhu se službami a odstraňování překážek v této oblasti. Nakonec byly závěry původně navržené ještě v tomto ohledu – řekl bych - prohloubeny a konkretizovány i za našeho přispění. To bude mít pro Evropu pozitivní efekt v podobě ekonomického růstu a tvorby pracovních míst.

Z hlediska ČR považuji za potěšující rovněž ukončení obchodních politických dohod mezi EU a Kanadou o dohodě o volném obchodu. Tato jednání mimochodem začala v době českého předsednictví Rady EU.

Nyní k dalšímu tématu, to je otázka hospodářské a sociální politiky. Diskuse se věnovala především řešení nezaměstnanosti mladých, která má i nadále prioritu na nejvyšší politické úrovni EU. Není bez zajímavosti, že ČR jako první členská země předložila Komisi předběžný návrh programu záruky pro mladé. Projednáno bylo rovněž téma financování malých a středních podniků. Toto téma v našem národním kontextu nepředstavuje zásadní problém, protože je zaměřeno hlavně na přístup malých a středních podniků k úvěrům. U nás relativně přístup k úvěrům pro tyto podniky je na velmi slušné – řekl bych v rámci evropských poměrů na nadprůměrné – úrovni. My si ale uvědomujeme, že v řadě zemí tomu tak není, je tomu přesně naopak, a proto jsme i tento bod podpořili.

Určitý pozitivní moment z hlediska ČR je to, že závěry k tomuto bodu věnují pozornost snížení administrativní zátěže malých a středních podniků. To je naše dlouhodobá priorita. A podporujeme proto také návrh, který bude dále

zavazovat Evropskou komisi – pokračovat v tak zvaném přezkumu účelnosti právních předpisů a zamezení nadměrné míry regulace.

Téma třetí – hospodářská a měnová unie. Třetím z předem avizovaných témat jednání Rady byly otázky v souvislosti s fungování hospodářské a měnové unie. Z pohledu ČR jsou stávající nástroje koordinace a sledování výsledků v oblasti hospodářské a sociální politiky v zásadě dostatečné. Nicméně domníváme se, že je nutné zaměřit se na jejich lepší využívání a vymáhání než doposud.

Mám na mysli například Evropský semestr, národní programy reforem, balíček legislativních aktů k posilování rozpočtové disciplíny a makroekonomické rovnováhy.

Za důležitý faktor při posilování hospodářské a měnové unie včetně její sociální dimenze považujeme možnost dobrovolné participace zemí mimo eurozónu na všech nově navrhovaných nástrojích.

V průběhu jednání jsme se také dotkli tématu bankovní unie. Pokud jde o ČR, zdůrazňujeme odpovědnost za řešení problémů v bankovním sektoru primárně pro banky a jejich akcionáře, nikoli daňové poplatníky a veřejné finance. Shodli jsme se rovněž na zachování rovnováhy mezi postavením participujících a neparticipujících států a na spravedlivém postavení tzv. "home and host state", to znamená zemí, odkud nadnárodní firmy v oblasti finančních trhů přicházejí a zemí, které jsou hostitelskými trhy.

Druhý den jednání potom mezi tématy zazněla významně otázka východního partnerství. Jak známo, blíží se summit ve Vilniusu, který bude k této věci svolán na konci listopadu. Je to dlouhodobá priorita ČR, podporujeme proto vysoké ambice, které vzhledem k tomuto summitu v listopadu ve Vilniusu budou zmíněny a doufejme i realizovány. Toto setkání by mělo zřetelně ukázat pokrok ve spolupráci EU s partnerskými zeměmi, a to včetně podpory podpisu asociální dohody, zahrnující dohodu o zóně volného obchodu s Ukrajinou. Obdobné smlouvy by měly být parafovány s Moldavskem a Gruzii.

Problematika migrace. Je pochopitelné, že po událostech, které se odehrály v posledním období, zejména na jižní hranici EU, ale nejenom tam, je tato tematika velmi závažná. Jistě si připomínáte tragické události okolo ostrova Lampedusa.

Pokud jde o český postoj, jsme přesvědčeni, že zařazení tohoto tématu na jednání Evropské rady bylo vhodným a logickým krokem, který vyjádřil určitou solidaritu členských států v této oblasti. V rámci jednání a formulování závěrů k tomuto bodu jsme podpořili vznik pracovní skupiny Task Force, jejímž úkolem je – já bych řekl – inventura funkčnosti stávajících nástrojů EU v oblasti migrace, včetně možného posílení role agentury FRONTEX a přípravy návrhu na zlepšení situace. Výsledek činnosti této skupiny bude prezentován již v prosinci na prosincovém summitu v tomto roce.

Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, děkuji vám za pozornost a jsem připraven odpovědět na vaše otázky.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane navrhovateli, a požádám vás, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Nejdříve určíme zpravodaje. Navrhuji, aby se jím stal pan senátor Josef Tábořský, místopředseda výboru pro záležitosti EU, kterého se zároveň ptám, zda s touto rolí souhlasí. Souhlasíte, ano. Musíme o tomto návrhu dát hlasovat, já tedy svolám všechny ke hlasování.

Aktuálně je přítomno 54 senátorek a senátorů, aktuální kvorum je 28. Budeme hlasovat o určení zpravodaje k tomuto bodu jednání.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti návrhu, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji. Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 6** se z 57 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 29 pro vyslovilo 39, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Pane senátore, ujměte se, prosím, své role zpravodaje.

Senátor Josef Tábořský: Vážená paní předsedající, vážený pane předsedo vlády, milé kolegyně a kolegové, já chci v úvodu podtrhnout otázku, že pan předseda vlády vlastně velice výstižně a podrobně rozebral veškeré závěry k hlavním tématům, která byla na Radě v termínu 24. a 25. října projednávána. Já k tomu jako zpravodaj nemám nijaké zásadní rozšíření, tudíž vy máte jednotlivé závěry z této Evropské rady v této tištěné podobě na svých stolech. Proto se možná omezím pouze na jednu připomínku, to je k tématu hospodářské a měnové unie, kde ER v závěrech potvrzuje, že proces prohlubování hospodářské a měnové unie musí být otevřený a transparentní vůči členským zemím, které nejsou členy eurozóny, což je z pohledu ČR velmi důležité. Ale pan premiér tuto otázku tady taktéž vzpomínal. Proto se omezím na návrh usnesení Senátu k informaci vlády ČR o výsledcích jednání ER, která se konala v termínu 24. a 25. října 2013.

Senát

I. bere na vědomí informaci vlády ČR o výsledcích jednání ER, která se konala 24.–25. října 2013,

II. připomíná, že se otázkami projednávanými na ER zabýval již na své schůzi 9. října 2013 a přijal usnesení č. 343, ve kterém mimo jiné podpořil dokončení Evropského výzkumného prostoru a Unie inovací, opatření ke zlepšování uplatnitelnosti mladých lidí na trhu práce, jako jsou záruky pro mladé lidi, reformy na poli vzdělávání a podpora vzdělávací mobility a vyjádřil přesvědčení, že je potřebné věnovat náležitou pozornost sociální dimenzi fungování hospodářské a měnové unie,

III. je přesvědčen s ohledem na prohlášení hlav států a předsedů vlád, které tvoří přílohu závěrů ER, že nedávno odhalené využívání amerických zpravodajských služeb k odposlouchávání mnoha evropských čelních představitelů představuje prvek, který je ve vztazích mezi spojenci a přáteli nepřijatelný, a proto v souladu s přijatým prohlášením podporuje kroky směřující k odstranění takovýchto praktik a obnovení vzájemné důvěry.

Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane zpravodaji. Také vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Otevírám k tomuto bodu rozpravu. Do rozpravy se přihlásil jako první pan senátor Petr Bratský. Prosím, pane senátore.

Senátor Petr Bratský: Hezký dobrý den, paní předsedkyně, pane předsedo vlády. Já se chci zmínit jenom o jedné věci, kterou pan předseda vlády nám představil. Chtěl bych poděkovat za část IV. Východní partnerství. Jak víte, byla to právě ČR za doby svého předsednictví v EU, která s tímto projektem přišla. Do té doby v Evropě panovaly názory, že by bylo dobré mít bariéru států mezi Ruskem a islámským světem, které by trochu oddělovaly Evropu od problémů, které by mohly nastat. A právě české předsednictví vlastně přišlo s úplně novou myšlenkou a já jsem velice rád, že ve Vilniusu můžeme – možná –

EU – podepsat smlouvu s Ukrajinou a příští rok možná s Gruzíí a s Moldavskou republikou.

Co se týká Moldavské republiky a Ukrajiny, tam je dlouhodobý problém Dolního Podněstří a pokud bude otevřena zóna volného obchodu, tak pevně věřím tomu, že právě orgány EU mohou pomoci, nebo EU jako celek může pomoci řešení tohoto dlouhodobého, letitého problému. Protože pak by nebylo možné, aby se v malé části mezi oběma zeměmi obchodovalo načerno se zbraněmi, které tam vlastně zůstaly ještě jako pozůstatek zbraní bývalých vojsk Varšavské smlouvy, které se přesunuly z NDR, z České republiky a z dalších zemí, nebo z Československa, právě do tohoto prostoru, a načerno se obchoduje. Ukrajina nestačí ten prostor ochránit a černomořské přístavy potom jsou svědkem výprodeje této techniky do zemí, kam by si to civilizovaný svět určitě nepřál. Takže já pevně věřím, že i v této fázi tomuto může pomoci. Ale co se týče Gruzie jako takové, tam právě proběhly volby, opět je to jedna ze zemí, ke které vzhlížíme roky, je to výspa – Gruzie, Arménie – nakonec i křesťanského světa. Vzhledem k tomu, že Gruzie dlouhodobě usiluje o členství v NATO, tak to, že bude mít Dohodu o přidružení k EU, může této zemi velice pomoci.

Myslím si navíc – kdyby tato dohoda byla třeba s Ukrajinou uzavřena již dříve, tak se ani Ukrajina nemusela dostávat do takových problémů, které měla, a vítězství pana prezidenta Janukovyče, předtím Tymošenkové nebo Juščenka - bylo by úplně jedno, která politická strana nebo její představitel se stane premiérem této země, ale rozhodně by mnohé ekonomické problémy nemusely nastat, nakonec i plyn a ropa, které přes tyto země proudí do Evropy, by nebyly v podstatě takovým způsobem, někdy až vydíráním, stavěny do problémů vzhledem k naší energetické bezpečnosti.

Čili já tuto věc velice vítám. Poprosil bych pana premiéra, kdyby náhodou měly nastat situace, že nebudou doložena všechna rozhodná opatření a hmatatelný pokrok, to je takové trochu vágní ustanovení, aby byla Česká republika pořád tou vůdčí zemí, která s projektem přišla a která tam bude na straně toho rychlého podpisu. Děkuji vám, pane premiére, za vaše postoje.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také za vystoupení. Dále bude pokračovat pan senátor Jaromír Štětina. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaromír Štětina: Vážená paní předsedající, vážený pane ministře, dámy a pánové. Já bych si dovolil, pane ministře, k vašemu projevu položit jednu otázku, která mě velice zajímá. Já velmi oceňuji pozici, kterou zaujala Česká republika na Radě, ale přesto si dovoluji upozornit na to, že Ukrajina dnes stojí na rozhraní. Evropská unie usiluje o celní unii s Ukrajinou, ale o ni také velmi usilovně usiluje Moskva. Ale moje otázka, pane premiére, je velmi prostá. Ke které straně se přikláníme? Podporujeme celní unii Ukrajiny s EU, nebo Ukrajiny s Ruskou federací. Děkuji za odpověď. (Úsměvy z řad opozice.)

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také. Dále vystoupí pan senátor Miloš Vystrčil. Prosím.

Senátor Miloš Vystrčil: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, vážené kolegyně a kolegové, já tady mám spíše dotaz na předkladatele usnesení, případně na pana premiéra. V části III. navrhovaného usnesení říkáme, že Senát je přesvědčen, nebo navrhujeme, že Senát je přesvědčen s ohledem na prohlášení hlav států a předsedů vlád – a máme to prohlášení tady – které tvoří

přílohu závěrů ER, že nedávno odhalené využívání amerických zpravodajských služeb odposlouchávání mnoha evropských čelních představitelů představuje prvek atd. Já jsem prohlášení hlav států a předsedů vlád četl, a tam nic takového řečeno není, o tom, že docházelo k odposlouchávání a že bylo odposloucháváno mnoho předních evropských činitelů. Nic takového v tom prohlášení není. My se na ně v usnesení odkazujeme a z toho plynou mé dva dotazy. První je, jak víme, že tomu tak bylo, to je na předkladatele návrhu, odkud čerpáme informace, že k mnoha odposlouchávacím věcem docházelo. A druhá moje otázka je na pana premiéra, prostřednictvím paní předsedající, a to je, zda by případně zejména část III. usnesení podpořil. Protože pro mě je to důležitá informace.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Panu premiérovi nemusím vyřizovat, na pana premiéra a ministry se obrácíme přímo, ale určitě bude zodpovězeno. V této chvíli dále vystoupí pan senátor František Bublan.

Senátor František Bublan: Děkuji za slovo, paní místopředsedkyně. Dámy a pánové, já bych se vyjádřil k tomu, co teď vznesl můj předřečník pan kolega Vystrčil, i když samozřejmě pan premiér určitě bude mít lepší informace. Ale jenom trošku na vysvětlenou. Ve Spojených státech pracuje 16 zpravodajských služeb. Každá služba se snaží o svoji existenci, každá se snaží získat co nejvíc peněz z rozpočtu a podle toho také vyvíjí svoji činnost. Je všeobecně známo, a celý svět to ví, všechny zpravodajské služby na světě vědí, že Spojené státy využívají ve velké míře, možná i v nadmíře, především informační technologie, využívají velmi odposlechy a další prostředky, které jsou spojeny s technikou. Ostatní služby to mají tak trošku rozděleno, že využívají lidské zdroje, HUMINT, a potom částečně i ten SIGINT, to znamená signální technické zdroje. Spojené státy mají těžkou pozici, protože vyslat lidské zdroje na Střední východ, to je jako kdyby ty lidi přímo odepsali, takže se spoléhají spíš na technickou stránku, a využívají k tomu spolupráci s ostatními službami, které mají větší možnosti v oblasti lidských zdrojů. Takže tak to funguje a pokud nedojde k nějakým excesům, tak by to tak mohlo fungovat i nadále.

Teď jenom k představě nějakých obrovských odposlechů, o kterých se mluví v médiích a které možná byly také příčinou toho, že se Evropská rada tímto tématem zabývala. Ono to probíhá tak, a technologie to umožňují, že se dá zaměřit nějaký odposlech na určité území, nebo nějak lokalizovat, a z množství těch milionů hovorů třeba se dá vyfiltrovat to, co je zajímavé. Filtrace probíhá v několika fázích, je založena na klíčových slovech. Je založena třeba na modulaci hlasu a dalších prvcích. Z toho potom oni dostanou poslední nitku, která vede třeba k tomu, že dokáží lokalizovat třeba Usáma bin Ládina, kterého potom také tímto způsobem dostali. Takže asi tak to probíhá. Ono je to zaměřeno na takový – řekl bych – tlustý kanál a neustále se to zužuje, až se dojde k poslední nitce, nebo k té části, která je zajímavá. Takže třeba v tomto tlustém kanálu mohly být odposlechy mnoha činitelů a nakonec se to zredukovalo na něco úplně jiného. To je jedna věc.

Já samozřejmě nevím, jestli se zaměřili na některé přední evropské činitele či nikoliv, ale předpokládám, že nikoliv, protože to by si také těžko dovolili. Ale hypoteticky, říkám vyloženě hypoteticky, když jsem nad tím přemýšlel, tak mě napadla jedna věc, a u nás se to stalo nakonec také, že pokud vám někdo zavolá, třeba nějaký podnikatel, obchodník a chce si s vámi sjednat schůzku, vy ho neznáte, na schůzku kývnete, a teprve potom zjistíte, že je to třeba obchodník se zbraněmi, takže vás to nezajímá a už s ním žádný kontakt

neděláte, ale jenom to, že on vám zavolal, tak už může být středem nějakého zájmu, protože ten obchodník se zbraněmi může obchodovat nelegálně, může obchodovat se zbraněmi hromadného ničení apod. A už se vlastně dostanete do nějakého užšího výběru, aniž byste to zamýšleli nebo aniž byste o tom věděli. Takže i toto je možné, to se může týkat kancléřky nebo někoho jiného.

Ale říkám, je to hypotetické, jenom uvažuji, tak jak mám třeba zkušenost z minulých let, že se to také stávalo, a stávalo se to i u nás některým politikům a byli v tom naprosto nevinně.

A nyní je otázka, jak z toho ven, protože tady toto podezření samozřejmě trvá a USA mají co vysvětlovat, protože i tam mohlo dojít k nějakým jakoby nezákonnostem. Ale ona ta nezákonnost je taková trošku jinak pojatá, protože služby pracují dovnitř státu, to jsou kontrarozvědky, tam na každý odposlech, na každý úkon potřebujete soudní rozhodnutí, souhlas státního zástupce apod. Tam je to celkem dané. A pak jsou služby, které pracují venku, to jsou rozvědky a tam vlastně nepotřebují nic, protože tam z podstaty své činnosti porušují jakoby zákon jiné země, takže těžko je lze svázat s nějakým rozhodnutím soudu, soudce nebo něčím jiným. Zkrátka mají zadání od své vlády. Chceme třeba zmapovat situaci na Blízkém východě, takže ony tam působí, porušují zákony zemí Blízkého východu, ale neporušují vlastní zákony, protože naopak pracují pro vládu a pro svoji zemi.

Tam je spíš otázka větší koordinace, větší spolupráce mezi státy EU a USA, větší důvěry. A to už je věc ani ne tak na Evropskou radu, ale spíš na nějakou Radu zpravodajských služeb, které samozřejmě také probíhají ve světě, tak ať se tito pánové sejdou a ať si současně doplní, jaké zadání od svých vlád dostali a zda je to v souladu se vzájemnou spoluprací a důvěrou.

Tolik jenom k tomu.

A pokud jde o návrh usnesení, bod III. se mi také nelíbí, protože zneužívání nebylo odhaleno a přimlouvám se, abychom se tomu vyhnuli. Navrhoval bych, abychom asi hlasovali o každém bodu usnesení zvlášť. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, pane senátore. Pan zpravodaj určitě tento návrh zaznamenal. A nyní vystoupí pan senátor Pavel Lebeda. Prosím, pane senátore.

Senátor Pavel Lebeda: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedající, pane premiére, kolegyně a kolegové, to, co teď tady řeknu, nebude možná plně v souladu s vašimi názory, nicméně je to můj názor.

Odpovědnost za bezpečnost svých obyvatel, svých lidí mají státy, potažmo jejich zpravodajské služby. Situace je pro ně samozřejmě velice těžká vzhledem k obrovskému rozvoji elektronizace, komunikačních technologií. A navíc tyto technologie mají k dispozici i teroristé, i hrdlořezové. Státy a jejich zpravodajské služby se tudíž ocitají ve velmi těžké situaci. V případě, že dojde k teroristickému útoku a něco se přihodí, pak se zejména zpravodajské služby ocitnou pod palbou kritiky, jak je to možné, co jste dělaly, co jste zaspaly. Vzpomeňme na to, co si musela zkusit americká administrativa a americké tajné služby, když došlo k útoku na Světové obchodní centrum.

Při zajištění bezpečnosti se zpravodajské služby, podle mne, musí tudíž pohybovat na velice tenké hraně mezi porušováním zákonů, pokud opravdu chtějí bezpečnost zajistit, včetně odposlechů, včetně porušování zákona těch, kterých států. Američané po 11. září trochu pochopili, že musí malinko slevit ze své do té doby neporazitelné ochrany svého soukromí. A jestliže se pak ve světě začnou glorifikovat takoví lidé, jako je Snowden, který je v podstatě nepřítelem

státu a dělá vše pro to, aby možnost odhalení případného teroristického útoku byla pokud možno co nejméně ztížena, pak je to pro mě smutná zpráva.

Já se nemám za co stydět, jestliže mě někdo bude odposlouchávat, jakože se tak možná děje. Já za svoji osobu vyměním část svého soukromí za bezpečnost. Na tom si trvám. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. Nikoho dalšího do rozpravy přihlášeného nemám. Ptám se, zda si ještě někdo přeje vystoupit? Nikoho takového nevidím, rozpravu uzavírám.

Prosím, pane premiére o vaše shrnutí rozpravy.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní místopředsedkyně, vážené paní senátorky, páni senátoři, děkuji za zajímavou rozpravu.

Pokud o záležitosti Východního partnerství, v každém případě zůstává naše velmi intenzivní a pevná podpora tomuto směru EU a její de facto zahraniční politiky. My jsme přesvědčeni o tom, že trend a snaha EU pomoci zemím na východním okraji našeho integračního uskupení jsou investice, které se nám všem vrátí a vyplatí se.

Pokud jde o situaci s Ukrajinou, tak ta je samozřejmě velmi složitá. Ukrajina, a nejenom Ukrajina, je prostě klíčový stát v tomto kontextu. Tyto státy se samozřejmě ocitly pod obrovským tlakem svého východního partnera, to znamená Ruské federace, pod tlakem, který se snaží zlomit vnitropolitické ukrajinské rozhodnutí, které zatím více méně směřovalo a doufám, že směřuje stále k tomu podepsat asociační dohodu s EU a prohloubit tak tento svůj strategický záměr, to znamená směřovat postupně blíže k EU. Nicméně aktuální ambice a zájmy Ruské federace jsou samozřejmě poněkud opačné, to znamená, že Rusko je dnes klíčovým prvkem celní unie Rusko – Bělorusko – Kazachstán a má velký zájem na tom, aby i jiné postsovětské země se staly součástí tohoto uskupení.

Debata na Evropské radě byla spíše shrnující. My jsme konstatovali, a konstatovali to zejména vysocí představitelé EU v čele s předsedou Evropské komise Barrosem a prezidentem Evropské rady Van Rompuyem, paní Ashtonová jako vysoká představitelka pro bezpečnostní a zahraniční otázky a paní prezidentka Litvy, která je nyní šéfkou předsedající země, všichni konstatovali, že z hlediska EU jsme udělali všechno, a zdá se, že maximum, co bylo možné, pro to, aby bylo možno ve Vilniusu dohodu s Ukrajinou podepsat.

Ano, my patříme k zemím, které ani nekladly nějaké zásadní podmínky pro Ukrajinu, některé země takové byly, z hlediska připravenosti k tomuto podpisu, z hlediska vnitropolitického vývoje na Ukrajině. Nicméně s těmito podmínkami se ztotožňujeme a považujeme za důležité. Ale po pravdě řečeno, můj odhad situace je dnes poněkud neurčitý. Myslím, že do poslední chvíle bude možná trochu napětí v tom, jestli nakonec vůbec se Ukrajinci k tomuto kroku rozhodnou. Ale je to na nich, je to jejich suverénní rozhodnutí. My jsme jim možnost a podmínky pro to vytvořili jako EU, máme na tom zájem, velice bychom si to přáli, protože to považujeme za prospěšné pro stabilitu této země i tohoto regionu. Ale nemám důvod zakrývat, že tato situace je komplikovaná.

Ale panu senátorovi prostřednictvím paní předsedající sděluji, že my jsme samozřejmě pro asociaci Ukrajiny do asociační dohody s EU včetně zóny volného obchodu s EU.

Pokud jde o Moldávii, tam je vývoj svým způsobem na jednu stranu složitější, na druhou stranu jednodušší. Současná moldavská vláda kooperuje velice úspěšně s Evropskou komisí. Tam bude zveřejněna před summitem další

hodnotící zpráva v pokroku Moldavské republiky v těchto jednáních, která bude v zásadě pozitivní. S Moldávií samozřejmě souvisí velký problém Podněstří, nicméně se domníváme, že právně větší integrace Moldávie včetně nadějného kroku postupného zrušení víz pro Moldávii by mohla situaci výrazně zvrátit ve prospěch Moldavské republiky.

Pokud jde o téma špehování, prosím vás několik poznámek.

Jurisdikce a kompetence nad zpravodajskými službami je samozřejmě věc národních států, EU v tom de facto nemá žádné pravomoci. Toto téma se objevilo na jednání Evropské rady na společný německo-francouzský návrh. A říkám zcela otevřeně, že to bylo samozřejmě trochu téma pro domácí publikum v těchto dvou zemích. Ale to je prostě součást politiky, tomu se můžeme těžko divit a těžké tomu zabráníme. Nicméně myslím, že prohlášení, které bylo přijato, je vyvážené, že odpovídá situaci a možnostem. Proto z něho také vyplývá to, že jednotlivé země mají bilaterálně jednat s USA o tomto problému, protože tak dnes právní stav vypadá, je to věc národních zemí. Myslím, že pan senátor Bublan tady dobře osvětlil celou tuto problematiku spojeno i s technologickým pokrokem atd. Prosím vás, realita je taková, že všechny země mají služby, všechny služby něco zjišťují. I na jednání bylo konstatováno, že mnohokrát zprávy i od amerických služeb pomohly mnoha zemím, Německu, Británii, Francii uchránit jejich občany před hrozbami, které byly reálné a vážné před teroristickými hrozbami.

Čili tato věc není černobílá, je samozřejmě mediálně velmi atraktivní a dělá se na ní podle mne trochu velký humbuk, byť to nechci podceňovat.

Senát je suverénní v tom, jaké usnesení přijme. Pokud budete chtít přijmout třetí část usnesení, myslím, že by se dalo možná zjednodušit a zmírnit. Asi bych pouze konstatoval, že Senát bere na vědomí prohlášení zúčastněných zemí nebo přílohu závěrů Evropské rady v této otázce, a podle mne by mohl vyjádřit jaksi postoj ten, který požaduje takové kroky, které povedou k co nejrychlejšímu obnovení důvěry spojeneckých zemí v této otázce. Do větších podrobností bych se asi nepouštěl, ale nemám vám jaksi co radit. Tolik asi to, co na tom vidím já.

Myslím si, že jsem se dotkl všech zmíněných bodů, které tady v rozpravě zazněly, případně jsem připraven odpovědět na další. Děkuji vám.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane premiére. A prosím nyní zpravodaje pana senátora Josefa Táborského, aby shrnul rozpravu.

Senátor Josef Táborský: Kolegyně a kolegové. Jenom bych objasnil otázku, že ve své podstatě ve dnech 28. a 29. října se konalo zasedání COSAC, který projednával právě závěry Evropské rady z 24. a 25. října 2013. Od nás se zasedání COSAC zúčastnil předseda výboru pro záležitosti EU pan senátor Krejča. A třetí bod návrhu usnesení k výsledkům jednání Evropské rady vyplynul v podstatě ze závěrů, které na zasedání COSAC byly řešeny, ale i z hlediska citlivosti a závažnosti tohoto třetího bodu, kdy na Evropské radě se hovořilo o věci možných otázek v souvislosti se zpravodajskými službami, a účastníci se zabývali hlubokým znepokojením, které tyto události vyvolaly mezi evropskými občany a také zdůraznili úzké vztahy mezi Evropou a USA a hodnotu tohoto partnerství. Vyjádřili rovněž přesvědčení, že toto partnerství musí být založeno na respektu a důvěře, a to i pokud jde o činnosti a spolupráci daných služeb.

Tolik z mé strany a dovolím si jako zpravodaj navrhnout, abychom z předloženého návrhu usnesení bod III. vypustili. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Dobře, pan zpravodaj je předkladatelem tohoto usnesení, má právo samozřejmě bod z usnesení stáhnout. Budeme tedy hlasovat o usnesení tak, jak ho přednesl zpravodaj výboru pan senátor Táborský, s tím, že v návrhu usnesení bude vypuštěn bod III.

Ovšem jak jsem byla nyní upozorněna, v rozpravě zazněl návrh, abychom hlasovali o jednotlivých bodech návrhu zvlášť, což samozřejmě jako řídicí schůze mohu udělat.

V této chvíli budeme hlasovat o návrhu usnesení pana senátora Josefa Táborského, čekají nás dvě hlasování a budeme hlasovat o každém ze dvou bodů zvlášť, třetí bod pan zpravodaj navrhl vypustit.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro bod I. návrhu usnesení – Senát bere na vědomí informaci vlády České republiky o výsledcích jednání Evropské rady, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 7** se z 60 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 31 pro vyslovilo 54, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Budeme – tentokrát bez znělky – hlasovat o bodu II tohoto návrhu usnesení.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 8** se z 60 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 31 pro vyslovilo 47, proti byli 3.

Návrh byl přijat. Děkuji tedy panu navrhovateli, děkuji panu zpravodaji. Projednávání tohoto bodu končím.

Dalším bodem bude opět evropská agenda. (Jenom pro informaci – předkladatel návrhu usnesení stáhl bod III, takže o něm už jsme poté nehlasovali. Jenom na vysvětlení, protože slyším dotazy z pléna...)

Nyní tedy budeme pokračovat bodem, kterým je

3. Výroční zprávy Komise za rok 2012 (evropský senátní tisk č. K 089/09, č. K 090/09)

Materiály jste obdrželi jako senátní tisky č. K 089/09, K 089/09/01, K 090/09 a K 090/09/01. Prosím opět pana předsedu vlády Jiřího Rusnoka, aby nás seznámil s těmito materiály. Prosím, pane premiére.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, dovoluji mi tedy, abych představil zprávu o vývoji Evropské unie za rok 2012 (a posléze další dvě zprávy v rámci tohoto bodu; pravděpodobně ano).

Takže ke zprávě o vývoji Evropské unie. Je to standardní zpráva, která shrnuje důležité události, legislativní akty a přijatá opatření na unijní úrovni během kalendářního roku 2012. V tomto roce byla obdobně – jako v roce předešlém – do značné míry činnost EU určována snahou vyvést Evropu z hospodářské krize, nastavit mechanismy, které by zabránily jejímu opakování v budoucnu. Na iniciativy v hospodářském a finančním sektoru pak v průběhu

roku navázala i obecná debata o budoucím směřování unie jako celku, zejména pak její části, která představuje eurozónu. Základem této debaty se stala série 3 zpráv stálého předsedy Evropské rady Hermana Van Rompuye s jednotným názvem "Směrem ke skutečné hospodářské a měnové unii".

V oblasti hospodářské politiky se členské státy a instituce EU zaměřily na dokončení reformy správy hospodářských záležitostí, a to jak cestou unijního práva, tak prostřednictvím nástrojů stojících mimo oblast vymezenou zakládajícími smlouvami. Prioritou se stala především důsledná implementace již přijatých opatření. V oblasti finančního sektoru byla pozornost věnována především návrhu na vytvoření tzv. bankovní unie. V současné době byla na úrovni EU schválena první fáze tohoto projektu, tj. tzv. jednotný mechanismus dohledu. Byla zahájena jednání o druhé fázi, o tzv. jednotném rezolučním mechanismu.

Vláda ČR podporuje všechny iniciativy, které povedou k efektivnímu řešení dluhové krize a k upevnění stability eurozóny. Naším cílem při vyjednávání o budoucí podobě bankovní unie nicméně vždy bylo, a bude, i nadále ochránit zejména zájmy českého bankovního sektoru a zájmy domácích střadatelů.

Jedním z hlavních témat roku 2012 bylo rovněž projednávání pokračování víceletého finančního rámce pro období 2014-2020. O jeho podobě byla nakonec dosažena shoda na úrovni Evropské rady až v průběhu letošního roku. ČR se podařilo prosadit navýšení prostředků na kohezní politiku o 900 mil. eur. Díky tomuto jsme se posunuli mezi prvních pět států z hlediska nejvyššího přidělu dotací na obyvatele. Formální schválení víceletého finančního rámce bude pro evropské instituce prioritou letošního podzimu. Jak známo, teď s tím poměrně bojuje právě Evropský parlament.

ČR uvítala v souladu se Strategií Evropa 2020 učiněné významné kroky pro odstraňování překážek jednotného vnitřního trhu včetně trhu energetického, jehož dokončení je pro naši zemi jednou z priorit.

V oblasti vnějších vztahů bylo dosaženo významného pokroku v přípravě dohod v rámci ekonomických a obchodních vztahů zejména s Kanadou, ale také se Spojenými státy. Dále pak proběhla ratifikace přístupové smlouvy s Chorvatskou republikou, kterou se do května 2013 úspěšně podařilo dokončit ve všech členských státech. Chorvatsko se tak k 1. červenci stalo 28. členským státem Evropské unie.

Rok 2012 lze tedy z pohledu EU označit za období pokračující snahy o hledání cesty ze současné hospodářské a dluhové krize. Před ČR nyní stojí klíčový úkol – zaujmout postoj k základním prvkům strukturované debaty o posilování hospodářské a měnové unie, vytváření bankovní unie a podobě změn institucionálního a právního rámce EU, které směřují dlouhodobě i unii politické.

Stabilizace hospodářské a měnové unie je pro nás prvořadým zájmem. Oceňujeme v této souvislosti aktivity Senátu Parlamentu ČR v oblasti evropské agendy.

Senát ČR patří v evropském měřítku k jedné z neaktivnějších komor. Usnesení Senátu k legislativním i nelegislativním aktům EU pro vládu představují důležitý zdroj informací, které se vláda snaží, pokud je to možné, zohlednit i při přípravě pozic ČR k jednotlivým iniciativám. Jako příklad bych uvedl návrh nařízení o evropských politických stranách a nadacích.

Zde – pod vlivem usnesení Senátu – vláda zapracovala do české pozice a instrukcí pro zástupce ČR požadavek Senátu ohledně inkorporace odkazu na standardy Rady Evropy. V souladu s pozicí Senátu jsme rovněž prosazovali i

podrobnější legislativní úpravu některých postupů, které dle původního návrhu nařízení měly být přijaty pouze rozhodnutím Evropského parlamentu.

V souladu s prioritami Senátu postupovala vláda i při vyjednání o návrzích na vytvoření bankovní unie. Konkrétně na jednotném dohledovém mechanismu. Vláda, stejně jako Senát, v obecné rovině podporuje kroky, jejichž cílem je stabilizace hospodářské a měnové unie. V daném případě ovšem sdílela i obavy Senátu, aby zavedením bankovní unie nedošlo k narušení jednotného finančního trhu v EU. A zejména, aby nebyly ohroženy zájmy nezúčastněných členských států. Za podpory některých dalších členů EU se nám pak podařilo prosadit takové nastavení pravidel hlasování v evropském úřadu pro bankovníctví EBA, které znemožní systematické přehlasování států, které neparticipují na bankovní unii. Specificky pro ČR byl do nařízení přidán také recitál deklarující zajištění současného rámce upravujícího transformaci dceřiných společností tak, aby byly v tomto ohledu zachovány dohlížecí pravomoci příslušných orgánů nezúčastněných států.

Vláda zváží další kroky, které by mohly vést k prohloubení vzájemné spolupráce v evropských záležitostech.

ČR patří k zastáncům posílení role vnitrostátních parlamentů, zejména tzv. mechanismů včasného varování. Včasného varování pomocí odůvodněných stanovisek vnitrostátních parlamentů, které považujeme za důležitý nástroj kontroly dodržování zásady subsidiarity. Vláda oceňuje aktivitu Senátu v dialogu s Evropskou komisí. Jeho podpora zůstane i nadále jednou z našich priorit.

Děkuji vám za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také. Pro ty, kteří nezachytili, upozorňuji, že pan premiér shrnul v podstatě úvodní vystoupení ke všem 3 zprávám, které se týkají evropské agendy. Bylo to tak, pane premiére?

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Hovořil jsem, vážená paní předsedající, především ke zprávě Evropské komise, o vývoji Evropské unie. Jestli dovolíte, krátce bych tedy uvedl ty další dvě zprávy...

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Ne, ne, ne, ne... Máme to zvlášť jako body. Jenom vy jste to takto avizoval, a já jsem tomu tak rozuměla. Takže – vše je v pořádku. Prosím v této chvíli zpravodaje. Výborem, který se zabýval tímto tiskem, je VEU. Ten přijal usnesení, které máte jako senátní tisky č. K 089/09/02 a K 090/09/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Josef Táborský, kterého nyní prosím, aby nás nyní seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Josef Táborský: Vážená paní předsedající, vážený pane předsedo vlády, vážené kolegyně a kolegové, svou zpravodajskou zprávu zaměřím k senátním tiskům K 089 a K 090/09/02, a to je ve své podstatě výroční zpráva za rok 2012 o vztazích Evropské komise s vnitrostátními parlamenty a zpráva komise, výroční zpráva za rok 2012 o subsidiaritě a porporcionalitě.

Já bych tady chtěl z tohoto pohledu připomenout pouze otázku, že Senát Parlamentu ČR je v politickém dialogu nadále jednou z neaktivnějších komor. Jestli je to hodnocení, tak na prvním místě je portugalská sněmovna, dále italský senát a potom je to otázka německé Rady. I přes aktivitu Senátu nelze zastírat, že politický dialog s Komisí je sám o sobě velmi slabým nástrojem. Vedle

samotné jeho nezávazné povahy k tomu přispívají přinejmenším dva další faktory. Prvním je nedostatečná participace národních parlamentů. Je zřejmé, že politický dialog může mít na Komisi výraznější účinek, pouze pokud se k určitému dokumentu vyjádří v obdobném duchu větší počet parlamentních komor. Druhý je přístup Komise ke zpracování jednotlivých reakcí.

Senát Komisi dlouhodobě vyzývá zejména ke změně přístupu ohledně reakcí na Zelené knihy a jiné koncepční dokumenty, vydávané před zpracováním návrhu legislativního aktu. Komise ale následně zasílá Senátu pouze formální odpověď s tím, že nelze činit předčasné závěry ohledně zatím neukončené konzultace. Při pohledu na nedostatky politického dialogu je však třeba vnímat, že smyslem projednávání evropské agendy v Senátu není jen komunikace s Komisí. Stanoviska Senátu k evropským dokumentům jsou určena především vládě a mají ovlivnit či podpořit její vyjednávací pozici v Radě.

K otázkám subsidiarity podobně jako v případě politického dialogu je aktivita jednotlivých parlamentních komor výrazně nerovnoměrná, což snižuje efektivitu kontroly subsidiarity. Není totiž dosaženo počtu odůvodněných stanovisek, nutného pro vystavení tzv. žluté karty. V roce 2012 přesto došlo k vystavení žluté karty a popřípadě k návrhu na zřízení Monti II. Komise zaujala extrémně úzký výklad zásady subsidiarity, který ji prakticky zbavuje významu.

Významným faktorem při kontrole subsidiarity je výměna informací, vzájemná koordinace mezi národními parlamenty. Tu se původně snažil zajistit COSAC, avšak jeho úlohy se postupně zhostila síť stálých zástupců národních parlamentů při Evropském parlamentu.

Co se týká evropského semestru, tak evropský semestr představuje harmonogram koordinace hospodářských politik členských států, vrcholící přijetím hospodářsko-politických doporučení pro jednotlivé členské státy Radou a Evropskou radou na návrh Komise. Význam evropského semestru bude nadále vzrůstat.

Na základě uvedeného materiálu výbor po projednání přijal doporučení. Toto doporučení je součástí přílohy tohoto materiálu. Děkuji za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. A opět vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu k tomuto bodu. Do rozpravy je přihlášen pan senátor Jan Veleba. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jan Veleba: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, vážené kolegyně, vážení kolegové. Já bych měl, vaším prostřednictvím, paní předsedající, k panu premiérovi několik poznámek a ta hlavní je, že navýšení kohezních fondů ČR o 900 miliónů euro, které zajistil, nebo ten akt zabezpečil na Radě minulý premiér, tak to se stalo tak, nebo naplnilo tak, že vzal 300 miliónů euro z programu rozvoje venkova a vložil je do těchto kohezních fondů. Kohezních fondů, které ČR nečerpala úplně, to znamená, že když bych dokončil konstrukci myšlenkovou, tak tyto peníze je možné, že vrátíme zase zpátky do Bruselu. To za prvé. Za druhé kohezní fondy byly v minulosti - zkrátka a dobře kolem kohezních fondů se v minulosti děly věci, které se děly, a jsou za ně souzeni různí lidé atd. atd. Já jenom tady chci říct, že bylo použito – podle mého názoru – nesprávným způsobem navýšení 300 miliónů z programu rozvoje venkova. Program rozvoje venkova je program, ze kterého čerpají nejvíc peněz zemědělci, ale ze kterého také čerpají peníze obce. Jsou tam programy, kterými se financují různé programy kolem vody. Financují se z toho místní akční skupiny atd. Před tímto aktem v minulosti běžel souboj v ČR mezi starosty a mezi

zemědělci. Byl to umělý souboj, kde se vytvářely různé petice nebo dokumenty, že je třeba dát z programu rozvoje venkova zemědělcům jenom 50 % a 50 % obcím. Takže v této situaci byl udělán tento akt a když to srovnám v rámci celé EU, tak jediná ČR snížila svou obálku programu rozvoje venkova, ostatní země to buďto ponechaly nebo 13 zemí v rámci velké EU, program rozvoje venkova povýšily. To znamená, že ČR v tomto kroku je naprostý unikát. Jsou s tím dost velké problémy, nemají-li se snížit alokace zdrojů na programy, které – teď je konec – letos – rozpočtového období, příští rok začne nové rozpočtové období.

Liší se to tak, že vaše vláda to tak řeší – podle našich informací - v rámci programu rozvoje venkova, že se z toho budou vyndávat programy, které nesouvisí se zemědělstvím a budou se předělávat nebo dávat do gesce ministerstva životního prostředí a ministerstva místního rozvoje.

Skončím to tak, že nám se tady tento přesun hrubě nelíbí, ale to bylo tak jediné, co jsme mohli udělat, a jsme rádi, že v současné době vaši ministři prostě tento chybný krok nahrazují tímto způsobem. Kdyby to tak nebylo, tak by zemědělci v rámci druhého pilíře, což je program rozvoje venkova, výrazným způsobem ponížili dotace a tím by byli dále znevýhodněni proti konkurenci ve staré západní Evropě. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore, za vystoupení. Dále vystoupí pan senátor Miroslav Krejča. Prosím, pane senátore.

Senátor Miroslav Krejča: Vážená paní místopředsedkyně, vážený pane premiére, milé kolegyně, vážení kolegové. Omlouvám se za pozdní příchod, my jsme cestovali z letiště – a i za to, že vystupuji k bodu, u kterého jsem nebyl na začátku, ale snažil jsem se sledovat aspoň při probíhání kancelářského vystoupení pana premiéra. Mám takový dojem, že pan premiér úvodní slovo spojil k těmto dvěma tiskům, to znamená K 89/09, K 90/09 a k dalšímu bodu programu, který jako pátý bod dneska budeme projednávat a je to senátní tisk 156 – Zpráva o vývoji EU v roce 2012. Je třeba, abychom si to ujasnili a nedostali se ob jeden bod do nějakých procedurálních problémů. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Pane senátore, nemůžeme se dostat do procedurálních problémů. Pan premiér má právo říkat co chce a on avizoval, že to trošičku propojí na začátku, ale my projednáváme v této chvíli Výroční zprávu Komise za rok 2012, tak proběhla zpravodajská zpráva a tak také budeme hlasovat k návrhu usnesení.

V této chvíli je přihlášen do rozpravy pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, pane senátore.

Senátor Vladimír Dryml: Vážená paní předsedající, pane premiére, senátorky a senátoři. Dovolte mi, abych se zeptal pana premiéra, jestli ve Výroční zprávě – pan premiér mě možná bude poslouchat, jestli ještě jednou ho upozorním – jestli ve Výroční zprávě Komise za rok 2012 také bylo projednáváno čerpání peněz v ČR, protože EU má velké výhrady k systému čerpání peněz České republiky. Dokonce tady proběhlo i několik kontrol, které měly za následek to, že byly zastaveny některé finanční toky z EU pro některé roky a jakým způsobem se k tomu tedy ve Výroční zprávě Komise nebo při vašem jednání v Bruselu, jak jste se k tomu postavili a jestli jste přijali nějaká opatření, aby nedošlo k tomu, že za první nečerpáme, a za druhé, když čerpáme, takže se část ztratí počesku.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Ptám se, zda se hlásí ještě někdo další do rozpravy. Nikoho takového nevidím, rozpravu tedy uzavírám. Pane premiére, máte možnost závěrečného slova. Prosím, máte slovo.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní místopředsedkyně, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Já se vyjádřím k těm několika bodům, které zazněly v rozpravě. Já už samozřejmě nemohu vrátit zpět něco, co se stalo dávno před mým příchodem do současné pozice, co se stalo na úrovni jednání Evropské rady, protože to jsou věci, které jsou prostě nevratné. Určitě můžeme diskutovat o tom, jestli ten krok byl šťastný nebo ne. Nicméně беру to jako realitu a snažím se v rámci této reality fungovat co nejlépe. Já myslím, že jednak už to zmínil pan senátor Veleba, i dnes děláme kroky, které mají umožnit maximálně dočerpat příslušné fondy v rámci stávajícího programovacího období, ale zejména pokud jde o nové období, tak pevně věřím, že se nám podaří nastavit jeho pravidla a fungování, příslušné procesy tak, abychom se už neocitli v situaci, která bohužel je skutečností ve stávajícím období, to znamená v situaci, kdy poměrně významnou část potenciálně určených prostředků pro ČR prostě nebudeme schopni vyčerpat. Čili tam rozdíl – vy jste řekl, že se nečerpají kohezní fondy, zatímco podpora venkova se čerpá dobře, to v zásadě platí, i když to samozřejmě nelze paušalizovat, že se některé kohezní fondy čerpají dobře, některé se čerpají hůře, ale věřím, že diference mezi těmito dvěma oblastmi v příštím období, prostě rozhodně taková, jaká je dnes, bohužel jako důsledek nedávné minulosti, být prostě nemůže a nebude, takže by se tento problém měl do značné míry zmírnit a eliminovat.

Pokud jde o dotaz pana senátora Drymly, zpráva Evropské komise se nezabývá tím, jak čerpají jednotlivé členské státy, jejím předmětem je posouzení aktivit Evropské komise jako celku. Samozřejmě, že s čerpáním máme problém, nicméně nejsme sami. Zdaleka nejsme sami. Jsou země, které mají velmi podobné problémy, některé možná v některých aspektech a částech celkového přidělu, té celkové obálky, ještě větší než my. Takže pokud já vím, tak to nebylo předmětem této zprávy.

To je snad vše, co jsem chtěl říci, i když tam ještě možná, jak jsem zjistil, moje podklady jsou nějaké neúplně aktuální, co se týká programu, tak možná, že do jisté míry jsem se dotkl bodu 5, který je v programu, a méně jsem hovořil. Ale já myslím, že pan zpravodaj to natolik doplnil v té části zpráv o subsidiaritě a spolupráci s evropskými parlamenty, že se myslím ta informace doplňuje. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane premiére. Prosím nyní zpravodaje, aby shrnul rozpravu a řekl, jak budeme hlasovat.

Senátor Josef Táborský: Takže já se vrátím k otázce, kterou máte promítanou, k projednávání bodu K 89/09 a K 90/09 tak, jak jsem se pokoušel ve zpravodajské zprávě dát k tomu vyjádření. Výbor pro záležitosti EU na své 17. schůzi konané 26. září 2013 ke zprávě Komise – Výroční zpráva za rok 2012 o vztazích Evropské komise s vnitrostátními parlamenty, senátní tisk K 089/09 ke zprávě Komise – Výroční zpráva za rok 2012 o subsidiaritě a proporcionalitě návrhu, senátní tisk K 090/09 po úvodní informaci Lenky Bittové, ředitelky odboru konstitučního institucionálního Úřadu vlády, zpravodajské zprávě senátora Táborského a po rozpravě za prvé přijímá ke zprávě Komise Výroční zpráva za rok 2012 o vztazích Evropské komise s vnitrostátními parlamenty a ke zprávě Komise Výroční zpráva za rok 2012 o subsidiaritě a proporcionalitě

doporučení, které je přílohou tohoto usnesení. Doporučuje Senátu Parlamentu ČR, aby se vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem a určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi senátora Josefa Táborského. Pověřuje předsedu výboru senátora Krejčtu, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu Parlamentu ČR. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore. Budeme hlasovat o usnesení tak, jak nám bylo předloženo výborem pro záležitosti EU. Já všechny svolám k hlasování.

Budeme hlasovat o návrhu usnesení tak, jak nám bylo předloženo výborem pro záležitosti EU a představeno panem senátorem Táborským. Zahajují hlasování.

Kdo je pro tento návrh, nechť stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti návrhu, nechť stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Děkuji.

Konstatuji, že v **hlasování pořadové číslo 9** se z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 30 pro vyslovilo 47, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Děkuji opět panu navrhovateli, děkuji zpravodaji a projednávání tohoto bodu končím.

Dalším bodem je další z evropských tisků, je jím

4.

**Předloha návrhu směrnice Rady,
kterou se mění směrnice 2009/71/EURATOM, kterou se stanoví
rámec Společenství pro jadernou bezpečnost jaderných zařízení
- návrh předložený ke stanovisku EHSV podle článku 31
Smlouvy o Euratomu (evropský senátní tisk č. N 077/09)**

Materiály jste obdrželi jako senátní tisky číslo N 077/09 a N 077/09/01. Opět prosím pana předsedu vlády Jiřího Rusnoka, aby nás seznámil s těmito materiály. Prosím, pane premiére.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážená paní místopředsedkyně, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Budeme hovořit o velmi zásadním tématu, které se specificky týká oblasti provozování jaderných elektráren, nicméně pro ČR představuje velmi důležitou záležitost. Bezprostředně po havárii japonské jaderné elektrárny Fukušima Daiči, ke které došlo v březnu 2011, rozhodla Evropská rada o provedené komplexního vyhodnocení rizika bezpečnosti jaderných elektráren v EU o tak zvaných zátěžových testech. Zároveň uložila komisi přehodnotit právní a dozorový rámec nad jadernou bezpečností a navrhnout do konce roku 2011 veškerá zlepšení, která se budou jevit jako nezbytná s cílem dosáhnout co nejvyšší úrovně standardu jaderné bezpečnosti včetně jejich prosazování na mezinárodní úrovni.

Po ukončení zátěžových testů a vyhodnocení jejich výsledků a stejně tak po dodatečných na ně navazujících aktivitách vypracovala v říjnu 2012 Komise a zveřejnila dokument, který se jmenuje Sdělení Radě a Evropskému parlamentu o komplexních vyhodnoceních rizika a bezpečnosti jaderných elektráren v EU a činnostech souvisejících. S tímto Sdělením komise byl Senát seznámen v březnu 2013 a přijal k němu usnesení č. 114. V tomto Sdělení komise mimo jiné deklaruje nezbytnost provést revizi stávající směrnice o jaderné bezpečnosti, to

je dokument č. 2009/71 EURATOM s cílem posílit harmonizaci bezpečnostního rámce a postupů, nezávislosti národních dozorů, otevřenost a transparentnost a úroveň vzájemného posuzování jaderné bezpečnosti jaderných zařízení provozovaných ve státech EU.

V červnu 2013 pak Komise předložila návrh této nové směrnice ke stanovisku Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a neformálně rovněž Radě EU. Vláda ČR považuje od počátku záměr Komise prosadit novelu stávající směrnice o jaderné bezpečnosti za předčasný a nedostatečně odůvodněný. Stávající směrnice, ta, která je dnes platná, měla být členskými státy implementována nejpozději v červenci 2011 a zprávy o jejím provádění mají členské státy předložit komisi do července 2014. Komise tedy dosud nemá s prováděním dnes platné směrnice relevantní zpětnou vazbu ze strany členských států. Podle našeho názoru ani další argumenty Komise, kterými zdůvodňuje potřebu novely směrnice, to je požadavky veřejnosti, požadavky některých profesních a zájmových skupin, požadavek Evropského parlamentu nebo zkušenosti z provedených zátěžových testů, prvních analýz havárie jaderné elektrárny Fukušima a první poznatky z implementace stávající směrnice, nepovažujeme za přesvědčivé zdůvodnění tohoto kroku.

Dovolte mi pouze uvést některé důvody, proč. Například opakující se argumentace Komise o společenské objednávce na přijetí nové směrnice, která vyplynula z veřejné konzultace, není v souladu s realitou. Do této veřejné konzultace se zapojilo v celé EU pouze 134 subjektů, z toho 4 veřejné orgány, 22 společností, 24 organizací a 84 jednotlivců. Z dopadové studie, která výstupy uvádí, navíc není zřejmá váha respondentů započítávat hodnocení, ani základní oborové složení těchto respondentů, interpretace výsledků je tak podle našeho názoru do značné míry účelová.

Stejně tak lze zpochybnit i argumentaci – výsledky analýzy příčin havárie jaderné elektrárny Fukušima. Dosud jsou k dispozici pouze dílčí analýzy. Navíc některé japonské poznatky nemusí být relevantní pro jaderné elektrárny provozované v EU. Chyby, které udělal japonský dozor a ostatní japonské orgány, nelze bez dalšího zobecňovat a stavět na nich návrh předpisu EU. Situace dozorových orgánů v EU je v řadě ohledů zcela jiná.

Považujeme proto předložení návrhu novely směrnice o jaderné bezpečnosti za předčasné. Kontroverzní je i řada ustanovení, formulovaná Komisí v předloženém dokumentu. Dovolím si uvést jeden příklad. Jedním z všeobecně uznávaných principů zajištění vysoké úrovně jaderné bezpečnosti je i nezávislosti dozoru nad jadernou bezpečností a jejich striktní oddělení od veřejných i soukromých institucí, které jsou spojeny s prosazováním jaderné energie.

Komise na jedné straně navrhuje ustanovení, které členskými státy tuto povinnost ukládá, na druhé straně však prosazuje zavedení takových pravomocí Komise v rámci vzájemného hodnocení jaderné bezpečnosti, které jako promotor nebo propagátor jaderné energie nemůže vykonávat, aniž by se sám dostal do rozporu s požadavkem na nezávislost.

Nejen z výše uvedených důvodů vláda ČR přijetí nové směrnice v současné době nepodporuje. Nicméně může se stát, že pro odmítnutí návrhu směrnice Česká republika nezíská dostatečnou podporu členských států. Chci vás ujistit, že na tom bude vláda i nadále usilovně pracovat. V tomto směru mě poměrně s velkým optimismem jaksí napájí poslední summit premiérů V4, který se konal nedávno v Budapešti. Na tomto summitu jsme se s premiéry členských zemí V4 dohodli, že všechny čtyři země se jednoznačně postaví proti této nové směrnici, která podle našeho názoru de facto je jednak předčasná, to jsem uvedl a jednak chtěnechtě diskriminuje jadernou energii jako bezuhlíkový zdroj energie. Budeme

prosazovat i nadále stávající princip, který říká, že mix zdrojů energie, které si jednotlivé národní státy volí, je jejich záležitost, je to kompetence národních států.

V tomto máme příslib i podpory polského premiéra s tím, že samozřejmě Poláci mají jiný citlivý bod, který se objevuje již na evropské agendě, a to zatím v Evropském parlamentu, kde pro mě nepochopitelně se vyvíjejí iniciativy, které chtějí z evropské úrovně ingerovat do rozhodnutí států, zda se budou či nebudou pokoušet o těžbu břidlicových plynů. Podle mého názoru je to záležitost opět národních států, jestli si chce někdo vrtat do země a těžit si na základě svých národních rozhodnutí svůj břidlicový plyn, podle mého názoru mu do toho nemá Evropská unie co kecat. Omlouvám se za tento výraz. Ale proto jsem podpořil polského premiéra.

Chtěl bych vás požádat, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, abyste své kolegy z Evropského parlamentu zkusili tímto oduševnit, protože se domnívám, že skutečně postojte - a bohužel jsem zjistil, že někteří členové socialistické frakce české delegace Evropského parlamentu se k těmto iniciativám připojují. Nevím, jestli jsou si vědomi toho, o čem hlasují. Pokud tento postoj Polska neudržíme, budeme velmi těžko držet tuto pro nás klíčovou evropskou směrnici ve stavu, který je pro nás životně důležitý.

Upozorňuji, že tady nejde o výstavbu Temelína ani něčeho podobného. Tady jde o životnost Dukovan, pro nás klíčového zdroje jak energetického, tak - řekl bych - hospodářsko-sociálního v dané oblasti. Upozorňuji na to.

Považujeme proto za nezbytné usilovat v průběhu projednávání předloženého návrhu směrnice alespoň o odstranění nejkřiklavějších nedostatků.

Pro úplnost mi dovoluňte dodat, že 17. října předala Komise Radě a Evropskému parlamentu finální návrh této nové směrnice, ve kterém je v odůvodňující části zohledněno vyjádření Evropského hospodářského a sociálního výboru. Text vlastního návrhu směrnice se proti neoficiální verzi ovšem nezměnil, a proto dosavadní pozice vlády k navrhovanému předpisu tak zůstává beze změny. Děkuji vám za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane premiére, a opět vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Výborem, který se zabýval tímto tiskem, je výbor pro záležitosti EU. Ten přijal usnesení, které máte jako senátní tisk č. N 77/09/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Miroslav Krejča, kterého prosím, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Miroslav Krejča: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, milé kolegyně, vážení kolegové, pan premiér mi moji roli výrazně ulehčil, usnadnil, protože vystoupil k tomuto návrhu směrnice jasně, konkrétně a precizně. My se problematikou jaderné energetiky, jaderné bezpečnosti v našem výboru zabýváme dlouhodobě, a to v úzké součinnosti s naším podvýborem pro energetiku, který je zřizován naším hospodářským výborem. Taktéž tomu bylo i v případě tohoto materiálu, kdy jsme požádali o stanovisko VHZD a jeho podvýbor pro energetiku. Já bych chtěl tímto kolegům zpravodajů jak z podvýboru pro energetiku, tak z hospodářského výboru poděkovat, že se tomu věnovali opravdu velice precizně a nám postoupili velice kvalitní podklady pro formulaci našeho doporučení.

Já si dovoluji jenom shrnout pár takových z mého pohledu nejzásadnějších bodů. Návrh významným způsobem pozměňuje stávající právní rámec a zavádí nová ustanovení například v pravomocích národních regulačních orgánů,

průhlednosti otázek jaderné bezpečnosti, v oblasti mechanismů pro spolupráci a celoevropských vodítek pro jaderné zabezpečení. Nepochopitelné je to, a zmínil to už pan premiér, že směrnice je předkládána, aniž by došlo k vyhodnocení současných právních předpisů pro jadernou bezpečnost, kde byl stanoven termín pro jejich zhodnocení do července příštího roku. Nepřijatelné je ale taktéž zavedení takzvaného vzájemného hodnocení, kdy nejaderný stát, to znamená stát, který neprovozuje jadernou energetiku, má k jaderné energetice negativní nebo jakýkoli jiný přístup, by zasahoval do práv jaderného státu. To znamená státu, který provozuje jaderné elektrárny, má zájem využívat a dále rozvíjet jadernou energetiku.

Naše doporučení, které máte k dispozici v písemné podobě, se kriticky vymezuje k některým částem právě tohoto návrhu Komise a k otázce údajné nedostatečné bezpečnosti jaderných zařízení v EU. Zdůrazňuje význam jaderné energetiky pro české hospodářství a suverenitu členských států ve věci jejich národního energetického mixu, a jak už jsem zmínil v úvodu, doporučení vychází ze stanoviska, které přijal a projednal podvýbor pro energetiku a následně VHZD. Zároveň naše doporučení je plně konzistentní s postojem vlády ČR, který tady prezentoval pan premiér, a já vás tímto žádám, abyste toto naše doporučení podpořili. Děkuji.

1. místopředsce Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také. Ale také vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Dále tento senátní tisk projednal VHZD a já se nyní ptám zpravodaje pan senátora Jiřího Bise, zda chce vystoupit. Chce, takže, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jiří Bis: Vážená paní předsedající, vážený pane premiére, kolegové a kolegyně. Podvýbor pro energetiku projednal na své 18. schůzi návrh směrnice Rady, kterou se mění směrnice 2009/71 Euroatom a přijal k němu usnesení, přijal k němu stanovisko, následně uvedený tisk projednal i VHZD jako své 141. usnesení a já bych řekl jenom několik základních bodů ze stanoviska. Především je to, že odmítáme takovou interpretaci zátěžových testů jaderných elektráren v Evropě, která je v rozporu s hodnocením skupiny evropských regulačních orgánů pro jadernou bezpečnost. Potom nesouhlasíme zásadně s předkládanou předlohou, která závažným a neodůvodněným způsobem mění současný rámec pro jadernou bezpečnost a způsobí členským státům pouze nárůst nákladů, aniž by výrazným způsobem posílila bezpečnost jaderných zařízení, která je i tak v EU na vysoké úrovni. Zároveň dodáváme, že předkládaný návrh navíc do jisté míry narušuje státní suverenitu v otázce energetického mixu, neboť v důsledku umožňuje prostřednictvím takzvaného vzájemného hodnocení peer review jednomu ze skupiny členských států zasahovat do složení zdrojů výroby energie ve státě jiném, například sousedním, což není přijatelné z hlediska práva EU ani práva mezinárodního. Děkuji.

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Zdeněk Škromach.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. Otevírám v tuto chvíli rozpravu, do které se hlásí pan senátor Miroslav Škaloud. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Škaloud: Vážené senátorky a senátoři, já jsem byl zpravodajem tohoto materiálu na podvýboru pro energetiku a dovoluji mi jenom

pár drobných vět. Premiér zde popsal situaci velice přesně a velmi srozumitelně, tak už se nebudu opakovat. Další doplnění dal kolega Krejča i kolega Bis. Jenom bych doplnil ještě k usnesení, které tu citoval kolega Bis, podtrhl bych tam jeden bod. Ten zní, že Senát zastává názor, že by se debata o jaderné energetice měla vést v první řadě na odborné úrovni a neměla by podléhat krátkodobým politickým vlivům. Za sebe bych dodal jenom takový doplněk. Já bych řekl, že tento návrh směrnice je účelový a populistický. Nutnost revidovat směrnice totiž nenavrhují odborné orgány. Není pochyb, že Komise chce zmírnit strach některých skupin obyvatel před jadernou energií, který účelově živí evropská zelená lobby. Tato směrnice vytváří další a zbytečné překážky rozvoje jaderné energetiky, a to administrativní, finanční, a posiluje zásahy nekompetentních aktivistů do posuzování odborných jaderných otázek. Takže já souhlasím se stanoviskem vlády a s tím, že tento návrh směrnice je předčasný, i s tím, že analýza stávajícího stavu není dostatečná, není totiž vyhodnocena účinnost současné právní úpravy, to je směrnice 2007, 2009/71 Euratom, a není zřejmé, kde jsou slabá místa této předchozí směrnice. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Tomáš Jirsa. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Tomáš Jirsa: Vážený pane předsedající, pane premiére, dámy a pánové, já jsem se 10 let za komunismu živil jako projektant jaderných elektráren v Energoprojektu Praha, tak je mi to docela blízké. Chtěl bych panu premiérovi poděkovat za eurokriticismus, který vláda projevila. Mám tady několik poznámek. Za prvé si myslím, že už několikrát EU zasáhla do našeho energetického mixu například tím, že jsme měli nařízeno, kolik procent energie musíme vyrábět z obnovitelných zdrojů, a důsledky pořád neseme. Já bych připomněl slova, kterými bývalý prezident Václav Klaus doprovodil svůj podpis Lisabonské smlouvy, asi nebudu citovat úplně přesně, konstatoval, že se dožijeme rozhodnutí, kdy rozhodnutí EU půjdou proti zájmům České republiky, a nedej pánbůh, aby tato směrnice někdy doputovala do realizace. To, že mnohokrát - nepřímo si myslím - šla rozhodnutí EU proti našim zájmům, například při ohromném investování prostředků proti globálnímu oteplování, podle mého názoru s nulovým výsledkem, bylo důsledkem stejné zelené lobby, kterou zmiňoval kolega Škaloud.

Poslední poznámka. Každý, kdo jste mluvil osobně s německými poslanci, proč hlasovali pro ta energetická rozhodnutí, pro která hlasovali, a tím vlastně Německo směřuje k blackoutu - jeden z nich to nazval, že se pokoušíme přehlasovat fyzikální zákony, když pak se jich ptáte "proč pro to hlasujete", tak řeknou, že médiu byli dotlačeni k tomu hlasování v protijaderné euforii německých médií. Dejme si ruku na srdce, kolikrát my jsme hlasovali s vědomím, že to není dobře, ale že to tak musíme odhlasovat. Takže děkuji ještě jednou vládě za kritický postoj k těmto věcem.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Miloš Vystrčil.

Senátor Miloš Vystrčil: Vážený pane premiére, vážený pane předsedající, vážené kolegyně, kolegové, já si - stručně - přece jen neodpustím několik poznámek. Prvně si dovolím upozornit na dvě konstatování, která tady řekl pan premiér, respektive dvě slova. První bylo předčasnost, a druhé

diskriminace. Jsou to vlastnosti, které docela často mívají evropské tisky. Já bych byl velmi rád, pokud bychom byli schopni se k nim postavit stejně, jako se k nim dnes postavila vláda, za což jí děkuji, a jako se k nim postavily naše výbory, ať je to výbor pro evropské záležitosti nebo výbor hospodářský, za což jim také děkuji. Protože si myslím, že je potřeba v první řadě skutečně dělat i to, co říkáme, to znamená, starat se o konkurenceschopnost naší země a prosperitu naší země, a pokud bychom dneska připustili přijetí této směrnice, tak v obou dvou případech by došlo k velkému poškození – jsem o tom přesvědčen – České republiky.

Potom jsem také vystoupil kvůli tomu, že jsem bývalý hejtman kraje Vysočina a pan premiér tady Dukovany zmiňoval. Já si k tomu jenom dovolím dodat pár informací. Nevím, zda všichni víte, že oficiální životnost Dukovan byla stanovena původně na 30 let a končí rokem 2015. Pokud by došlo k přijetí této směrnice, tak prodloužení další životnosti Dukovan, s kterým se počítá minimálně o dalších 20 let, by bylo ve velkém ohrožení, což by mělo naprosto katastrofální sociální dopady přímo pro dané území Třebíčska i Kraje Vysočina, a dovolím si říci, že téměř katastrofální dopady i pro hospodaření a hospodářství České republiky. Takže já to tady jenom říkám jako věc, která se nás všech také velmi dotýká, která také s tím tématem souvisí, a na závěr ještě jednou děkuji předloženým stanoviskům, respektive těm, co je předkládají, a prosím vás, abyste je podpořili.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Dále se už do rozpravy nikdo nehlásí, proto rozpravu končím. Zeptám se pana premiéra, zda si přeje vystoupit. Přeje si. Prosím, pane premiére.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážený pane místopředsedo, velice krátce. Já chci poděkovat vystupujícím za jejich podporu v rozpravě. Skutečně je to věc podle mého názoru mimořádně důležitá a prosil bych, abychom jí věnovali pozornost kontinuálně, ona bude ještě mnoho měsíců a let aktuální. Samozřejmě v naší politické realitě se exekutivní sestavy střídají, takže bych byl rád, abyste si vy, kteří zůstáváte, zachovali zdravý rozum a přístup k této věci. Budeme skutečně potřebovat v tomto velmi – řekl bych – moudrou a chytrou spolupráci s našimi partnery, kteří mají podobné problémy, ale ta věc opravdu není snadná a bude potřeba vyjednávat. A v tom vyjednávání je třeba někdy také něco přispět, abychom něco dostali. Takže znovu apeluji i na záležitost – držíme pozici, že zdroje energie jsou národní záležitost. Samozřejmě že nám jde o bezpečnost, o ochranu životního prostředí, a to není v rozporu s touto záležitostí. Takže vám děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane premiére. Zeptám se pana zpravodaje. Ano, přeje si vystoupit. Prosím, pane zpravodaji.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji. V rozpravě vystoupili 4 senátoři, kteří ve svých vystoupeních podpořili postoj vlády ČR k tomuto návrhu, k této předloze návrhu a v podstatě podpořili tím pádem i doporučení, které do pléna předložil náš výbor. Já bych jenom upozornil na to, že problémy nastanou nyní v navazujícím návrhu směrnice. My v současné době zkoumáme možnost přijetí odůvodněného stanoviska v okamžiku, kdy bude natvrdo na stole, protože má jiný právní základ než předchozí, a v okamžiku, kdy bychom se k tomu odhodlali, tak bych vás rád poprosil o součinnost ve VHZZ a v podvýboru pro energetiku a pak samozřejmě i v plénu Senátu, protože tam nám pak poběží osmitýdenní

lhůta, ve které bychom museli uplatnit tuto svoji námitku. Takže ještě jednou bych vás rád poprosil o podporu doporučení, které předložil do pléna Senátu výboru pro záležitosti EU. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Nyní budeme hlasovat o návrhu, tak jak jej přednesl právě pan senátor Miroslav Krejča.

V sále je v tuto chvíli přítomno 59 senátorek a senátorů, potřebné kvorum pro schválení je 30.

Zahajuji hlasování. Kdo souhlasí s tímto návrhem, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji. Hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 10** se z 60 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 31 pro vyslovilo 52, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Děkuji panu premiérovi, děkuji pánům zpravodajům.

Přistoupíme k dalšímu bodu našeho programu.

Tím je

5.

Zpráva o vývoji Evropské unie v roce 2012 (senátní tisk č. 156)

Senátní tisk č. 156. Tuto zprávu uvede předseda vlády pan Jiří Rusnok. Prosím, pane premiére, máte slovo.

Předseda vlády ČR Jiří Rusnok: Vážený pane místopředsedo, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, já budu velice stručný, protože při bodu č. 3 jsem do značné míry reflektoval i tuto zprávu, takže budu velmi telegrafický.

Evropská unie v roce 2012 řešila primárně a ponejvíce otázky hospodářské a otázky v podstatě stabilizace situace některých silně zasažených zemí z hlediska dluhové krize. V rámci toho bylo rozhodnuto o vytvoření projektu tzv. bankovní unie, který pak významně obsazoval agendu jednotlivých summitů.

Důležité bylo také, jak už jsem konstatoval, schválení víceletého finančního rámce pro období 2014 až 2020. Z hlediska ČR jsme uvítali další kroky k prohlubování vnitřního trhu včetně trhu energetického. Byla schválena, respektive významně se pokročilo ve schvalování dohody o volném obchodu s Kanadou a také bylo zahájeno vyjednávání o volném obchodu se Spojenými státy. Dále proběhla ratifikace přístupové smlouvy s Chorvatskem, kterou se podařilo úspěšně dotáhnout do poloviny tohoto roku.

Ještě jednou bych chtěl poděkovat Senátu za jeho velmi aktivní přístup, už to tady bylo konstatováno, Senát spolu s portugalským parlamentem, italským senátem a německou druhou komorou, to znamená Bundesrathem, patří mezi nejaktivnější evropské parlamenty, pokud jde o připomínkování návrhů, které přicházejí z úrovně Evropské komise.

Jsem za to rád, vláda z těchto návrhů Senátu významně čerpá zdroj pro přípravu pozic České republiky a jsme i nadále připraveni s vámi tuto spolupráci rozvíjet a pokračovat v ní při přípravě důležitých rozhodnutí, která nás v následujících měsících čekají. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane premiére. Garančním výborem je výbor pro záležitosti EU. Usnesení jste obdrželi jako senátní tisk č. 156/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Josef Tábořský,

kterého nyní žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Josef Tábořský: Vážený pane předsedající, vážený pane předsedo vlády, kolegyně a kolegové, já se pokusím být také v tomto ohledu stručný ve své zpravodajské zprávě. Pouze bych chtěl podtrhnout, že předkládaná zpráva detailně seznamuje s vývojem v oblasti jednotlivých evropských politik a přehlednou formou umožňuje seznámit se s relevantním vývojem EU v posledním roce. Jak už tady bylo řečeno, zpracovává se každoročně.

Při projednávání jsme měli určitou připomínku na Úřad vlády ve své podstatě na konkrétnější vyhodnocení vývoje EU s ohledem na pozice a zájmy České republiky, ale pochopitelně i Senátu. Já myslím, že v tomto jsme našli společnou řeč a že tato otázka i v následujícím období bude řešena.

Výbor pro evropské záležitosti přijal návrh usnesení na 17. schůzi konané 26. září 2013:

přijímá ke zprávě o vývoji Evropské unie v roce 2012 doporučení, které je přílohou tohoto usnesení,

doporučuje Senátu PČR, aby se ke zprávě o vývoji EU v roce 2012 vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem,

určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi senátora Josefa Tábořského a

pověřuje předsedu výboru Miroslava Krejčů, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu PČR.

Nyní bych vás chtěl požádat o podporu tohoto doporučení.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Zaujměte místo u stolku zpravodajů. Já v tuto chvíli otevírám rozpravu. Do rozpravy se nikdo nehlásí, rozpravu uzavírám. Zeptám se pana premiéra, zda si přeje vystoupit. Nepřeje. Pan zpravodaj? Nepřeje. Takže přistoupíme k hlasování.

Nyní budeme hlasovat o návrhu usnesení, tak jak jej přednesl zpravodaj garančního výboru.

Můžeme přistoupit k hlasování. V sále je přítomno 60 senátorek a senátorů, potřebné kvorum pro schválení je 31.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji.

Hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové číslo 11** se z 60 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 31 pro vyslovilo 49, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat. Děkuji.

Děkuji panu premiérovi. Děkuji zpravodajům a končím tento bod.

Jako poslední bod před polední přestávkou projednáme bod pana ministra Koníčka.

Jde o

6.

Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů Barcelonské cíle: Rozvoj zařízení péče o děti předškolního věku v Evropě v zájmu trvalého růstu podporujícího začlenění (evropský senátní tisk č. K 075/09)

Materiál jste obdrželi jako senátní tisk č. K75/09 a K75/09/01. Nyní bych požádal pana ministra práce a sociálních věcí Františka Koníčka, aby nás seznámil s těmito materiály. Prosím, pane ministře, máte slovo.

Ministr práce a sociálních věcí ČR František Koníček: Moc děkuji. Přejí pěkné poledne. Vážený pane místopředsedo, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Jenom velmi stručně. Tento dokument byl předložen dvěma výborům v rámci Senátu. Výbor pro záležitosti EU na svém zasedání šestadvacátého přikázal k projednání plenární schůzi, stejně jako výbor pro vzdělání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, který projednal a vydal usnesení 11. 9. pod číslem 125.

Nyní k samotnému obsahu. Budu velmi stručný. Je to materiál, který vychází z konference v roce 2002, je to známo jako Barcelonské cíle, přičemž se jedná o zprávu Komise, která formou řekněme středně a dlouhodobých výzev jednak hodnotí plnění cílů z roku 2002, kam se jednotlivé členské státy dostaly, a jednak formou krátko a střednědobých výzev vyzývá jednotlivé členské státy, aby v naplňování takto stanovených cílů pokračovaly.

V zásadě bych vás rád seznámil jenom velmi stručně s rámcovou pozicí vlády České republiky. Chtěl bych podotknout, že je prioritou Evropské komise - a to všichni vnímáte, ať už jde o sociální dimenzi, ale i o komplexní aspekty, které se týkají sociálních politik, přičemž zajišťování péče o děti zejména v předškolním věku je jedna z vážných záležitostí, protože zajištění tohoto segmentu je i předpokladem pro řešení celé řady následných problémů, ať už je to v genderové politice nebo i v otázce zvýšení zaměstnanosti a zaměstnatelnosti osob, jichž se to týká, to je zejména maminek s dětmi.

Hlavním cílem zprávy je tedy zdůraznit to, že i nadále je třeba v plnění těchto cílů pokračovat systematickým a řekněme integrovanějším přístupem z úrovně jednotlivých národních států, a stejně tak na úrovni místní, komunální či územně správních celků.

Důležité je, aby probíhal proces sladování pracovního, soukromého a rodinného života, kde právě naplňování těchto cílů je velmi důležitým aspektem, protože pokud nebude vytvořen dostatečný objem, struktura a dostupnost péče o děti zejména předškolního věku, narážíme v celém řetězci problémů na záležitosti a věci, které se nedají uspokojivě řešit.

V každém případě je tady zdůrazněna priorita. Chci jenom poznamenat, že z hlediska genderové politiky a zajišťování péče zajišťuje v rámci strukturálních fondů EU podpora, a to zejména Evropského sociálního fondu.

Pokud jde o samotný pokrok plnění, zpráva dělí země do tří skupin, nemíním to zde uvádět podrobně, protože zprávu máte k dispozici. Chtěl bych říci, že Komise se vyjadřuje i poměrně kriticky, v posledním období dochází ke zhoršování některých parametrů. A Česká republika v pojetí této zprávy, ať už jde o podíl hlídání dětí do tří let nebo pak od tří do šesti let předškolního věku je hodnocena velmi diferencovaně a je jí dlouhodobě vyčítán zejména nízký podíl dětí do tří let, které jsou hlídány řekněme ve formálním zařízení institucionálního

charakteru, grafy tam o leccems vypovídají, nicméně je třeba říci, že EUSE, který tady čerpal data, tak je čerpal na poměrně malém objemu vzorků a proto je třeba vnímat i to, že vypovídací schopnost tohoto ukazatele indikátu je relativně omezena.

V každém případě ale musíme konstatovat, že v ČR – a tak to říká i zpráva – existuje vysoký převis poptávky nad nabídkou v této oblasti služeb. A to je záležitost, která je zcela určitě k řešení. A ve zprávě vycházíme z toho, že je třeba více respektovat kulturní, národní a sociální specifika jednotlivých států a vycházet přitom z principu subsidiarity, protože celoevropská doporučení nejsou aplikovatelná. Pokud se podíváte na to, jak jsou řešena na úrovni jednotlivých členských států, tak jsou řešena velmi rozdílnými metodami a nástroji a vějíř jednotlivých typů služeb je skutečně velmi široký.

Když to shrnu, lze vycházet z toho, že ČR podporuje snahu členských států vedoucí k zajištění kvality, ale zejména dostupnosti služeb péče o děti.

Tady jenom jednu poznámku. Dostupností v tomto vnímání musíme pochopitelně rozumět ne pouze místní dostupnost z hlediska implementace nástrojů mobility pracovní síly, atd., ale zejména dostupnost i z hlediska cenové úrovně, protože právě cenová úroveň v mnoha a mnoha státech je závažnou překážkou toho, že tato služba, byť by existovala, se stává vlastně ekonomicky nedostupnou pro velkou část populace nebo zájemců.

Kritika, která směřuje na Českou republiku, se opírá zejména o nedostatečnou zajištěnost ve formálních institucionálních typech, přičemž, jak víte, v posledním období klademe důraz i na tzv. neformální, tzn. alternativní způsoby zajišťování. Víte, že byl zákon o dětské skupině, který bohužel neprošel Poslaneckou sněmovnou, ve vládě je i celá řada jiných věcí, které se týkají možností sdílení a vydání dětí, podnikatelských, zaměstnavatelských aktivit, atd.

Je to asi proces, který je delší. Nicméně věřím tomu, že se nám podaří zajistit předškolní výchovu dětí do tří let tam, kde tato potřeba existuje a můžeme zapojit zejména ženy do aktivního procesu a nenechávat je řekneme tři, čtyři roky doma, aby ztrácely kvalifikaci a pak zaměstnatelnost je horší. To všechno má své dopady, jak délka rodičovské dovolené, mateřské dovolené i všechny ostatní věci na to působí.

S ohledem na výše uvedené lze říci, že ČR s obsahem zprávy obecně souhlasí, je poněkud zdrženlivější k jednotlivým hodnocením a zdůrazňujeme to, že i do budoucna by měla takováto zpráva zohledňovat podstatně více specifika v jednotlivých členských státech.

Tolik velmi stručně k předložené zprávě. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane ministře, zaujměte, prosím, místo u stolku zpravodajů.

Výborem, který se zabýval tímto tiskem, je výbor pro záležitosti EU. Ten přijal usnesení, které máte jako senátní tisk č. K 075/09/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Miroslav Krejča, který je již osobně přítomen. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji. Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, milé kolegyně, vážení kolegové. Pan ministr nás tady stručně seznámil s obsahem zprávy Komise, takže k ní bych se nevracel, soustředím se pouze na postoj našeho výboru k této problematice.

Rozhodně lze polemizovat s některými kvantitativními ukazateli, které Komise ve sdělení používá. Taktéž nelze opomenout to, že dle Listiny práv a svobod ČR je výchova dítěte právem jeho rodičů a proto nelze direktivně

stanovovat jakékoliv kvóty pro zapojení dětí předškolního věku do programu zařízení předškolní péče, a myslím si – a pan ministr to zmínil – že lze tady polemizovat o tom, zda zde nedochází k určitému porušení principu subsidiarity. Každá z členských zemí EU má samozřejmě zcela jiné výchozí podmínky, jiné rodinné tradice a proto nelze tuto oblast jakkoliv unifikovat.

Je ale zapotřebí reagovat pružně především na zájem a potřeby rodičů o umístění dětí do těchto zařízení předškolní péče. To má samozřejmě dvojitý pozitivní dopad. Jednak na jednoho z rodičů, který by byl s dítětem doma a může se dříve vrátit do svého profesního života a znovu se zapojit do své předchozí činnosti. Ale má to samozřejmě i pozitivní vliv na děti, které navštěvují tato zařízení předškolní péče a získávají v kolektivu určité důležité návyky a osvojují si tyto návyky, ať už hygienické, sociální apod. Zvláště to platí pro děti ze sociálně problémových rodin, protože leckdy přicházejí z málo podnětného nebo někdy i nepodnětného rodinného prostředí do kolektivu, kde se seznamují s věcmi, se kterými se doposud ve své rodině třeba nemohly seznámit nebo seznámit v patřičné míře.

Nelze opomenout fakt, že současný nedostatek zařízení předškolní péče je ale v řadě případů též určitým výsledkem neuvážené politiky některých municipalit, které si provedly velice špatnou predikci demografického vývoje a tato zařízení leckdy neuvážlivě zrušily nebo je začaly jinak využívat, prodaly je apod. V tomto se musíme poučit a nesmíme tuto chybu dělat do budoucna. Musíme lépe predikovat demografický vývoj, abychom jednomu neřešili nedostatek školek, pak neřešili nedostatek základních škol, za chvíli, já nevím, středních škol nebo jakýchkoli jiných zařízení. Taktéž bychom se měli vážněji zamýšlet nad víceúčelovostí těchto zařízení, aby v případě, že poklesne tlak na jejich současné konkrétní využití, jich dokázali využít pro příbuzné podobné činnosti, které by pak umožňovaly relativně bezproblémový návrat k původnímu zaměření.

Nelze se taktéž nezmínit o tom, že nám leckdy ve znovuobnovení těchto zařízení brání podstatně zpřísněné technické normy, ale i právní předpisy, které během relativně krátké doby doznaly velkých změn. A problémem je i to, že o gesci za tuto oblast se dělí tři ministerstva – ministerstvo práce a sociálních věcí, ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a ministerstvo zdravotnictví – což také někdy je zdrojem určitých komplikací a problémů.

V doporučení našeho výboru pro záležitosti EU, které máte všichni k dispozici v písemné podobě, jsme vycházeli ze stanoviska výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, který se této problematice věnoval velice podrobně, přijal k ní velice rozsáhlé komplexní stanovisko, za což mu velmi děkuji. My jsme naše doporučení doplnili o některé další skutečnosti, a to tak, aby bylo plně kompatibilní s již dříve přijatými usneseními jak našeho výboru, tak pléna Senátu. Především se jedná o usnesení č. 250 z 9. června 2011 ke Sdělení Komise: Kvalitní systém předškolního vzdělávání a péče, nejlepší start do života pro všechny naše děti. Evropská komise ve své reakci z 21. listopadu 2011 tehdy dala plně za pravdu usnesení našeho Senátu. A doporučení, které vám zde jménem výboru pro záležitosti EU předkládám, je i v souladu s pozicí vlády ČR, kterou zde prezentoval pan ministr. A já vás tímto pokorně žádám o podporu tohoto návrhu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane zpravodaji. Dále tento senátní tisk projednal výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. A ptám se, zda si přeje vystoupit zpravodaj pan senátor Marcel Chládek? Přeje si vystoupit. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Marcel Chládek: Děkuji, pane předsedající. Vzhledem k tomu, že naše stanovisko máte také před sebou, tak ho celé nebudu číst, řada věcí tady byla řečena. Ale dovolte mi, abych tady zdůraznil několik momentů, kterými se zabýval náš výbor.

Především bych chtěl podotknout, že v mnohém tato zpráva má obrovskou pravdu, a to, že Česká republika pokulhává v obou kritériích, je na pováženou. Jenom bych chtěl připomenout fakt, že v posledním roce se nedokázalo umístit 59 tisíc dětí do předškolních zařízení, což vidím jako obrovský problém. A není to jenom otázka konkurenceschopnosti, ale je to i otázka dalšího vývoje dítěte, protože prokazatelné podle většiny studií, a patří mezi ně například i zprávy OECD, že dítě, které navštěvuje předškolní zařízení, má potom daleko lepší vstup do základní školy. A to je také jeden z hlavních problémů, který se ukázal při posledních zápisech, kdy řada dětí nemá ani základní návyky, tak jak o tom tady hovořil můj kolega.

Zároveň se výbor zabýval také i určitou spoluodpovědností, a máte to i v našem usnesení, že si myslíme, že to není možné nechat na zřizovateli typů obcí, které dnes nejsou schopny mít finanční prostředky na rozšíření těchto kapacit. Souhlasím s tím, co řekl můj předřečník, že mnohdy si za to mohly některé obce a města samy, díky divoké výstavbě nebyly schopny na to reagovat i zajištěním občanské vybavenosti. Ale podotkl bych, že například v prstenci kolem Prahy je situace trochu odlišná, protože není normální přirozený vývoj, že se tam stěhují především mladé rodiny s dětmi a rodiče jsou zaměstnáni v Praze a nedá se predikovat, za jak dlouho bude potřebovat předškolní zařízení. Proto je nutné, aby do toho vstoupil stát a aby i finančně podpořil tyto aktivity. Máme to také v bodě 5 našeho usnesení.

Zároveň navrhujeme, vzhledem k tomu, že se tím zabývá i Evropská komise, aby i finanční prostředky z Evropského sociálního fondu mohly být použity na rozšíření kapacit předškolních zařízení.

Toliko tedy okomentování naší zprávy, kterou máte předloženou před sebou. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. A nyní otevírám rozpravu. Jako první se do rozpravy písemně přihlásila paní senátorka Eva Syková. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

Senátorka Eva Syková: Vážený pane místopředsedo, vážený pane ministře, vážení přítomní. Mám tady sice poměrně dlouhý příspěvek, ale rozhodla jsem se, že ho opakovat nebudu, protože už jsem tady na toto téma vystoupila jednou, a pan předseda našeho výboru i pan předseda druhého výboru i pan ministr tady shrnuli celou problematiku tak, jaká skutečně je.

Ještě bych k tomu dodala, že zpráva Komise, kterou dnes projednáváme, skutečně nevznívá pro ČR příznivě, protože my patříme mezi členské státy, kde není dostatečně podporována a rozvíjena předškolní péče. To je zřejmé. Ale například podíl dětí mladších tří let navštěvující zařízení předškolní péče nedosahuje ani 5 %. A to má skutečně závažné negativní dopady, mimo jiné i v oblasti hospodářské, sociální a demografické. Nedostatek míst v zařízeních předškolní péče je jednou z příčin toho, že zejména vzdělané ženy mají méně dětí. A v pozici vlády se hovoří o svobodě volby. Neměli bychom však přehlížet, že pro velké množství českých žen s dětmi v předškolním věku je tato svoboda čistě abstraktní.

Dále bych tady opakovala, co už tady bylo několikrát řečeno. Je toho hodně. Ale k usnesením bych měla jeden návrh. Myslím si, že nepodpořit

stanovení závazných kvantitativních cílů pro počty dětí v předškolním zařízení skutečně nikam nepovede. My naopak musíme podpořit závazné kvantitativní cíle, které chceme dosáhnout. Pokud je nebudeme mít a potom nebudeme hledat cesty, jak je uskutečnit, tak k tomu možná ještě v příštích 20 letech pořád nedojde. A my se zařadíme jako ČR k těm zemím, které jsou na tom dnes už nejhůř, nebudeme se zlepšovat a budeme se přibližovat Orientu a ne Evropské unii.

Proto bych doporučovala, abychom jak my, tak na vládní úrovni skutečně stanovili kvantitativní cíle, kterých chceme dosáhnout, tj. ty, které jsou například v Barcelonských cílech. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. A dále se do rozpravy hlásí pan senátor Radko Martínek. Místopředsedkyně Senátu paní Alena Gajdůšková neuplatňuje přednostní právo. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Radko Martínek: Děkuji. Pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, já tady asi budu hovořit trochu disharmonickým tonem, ale je myslím dlužno připomenout, že jsme tady měli před časem úplně všechno, měli jsme zde sít školek, jeslí, měli jsme zde závodní školky, závodní jesle. Všecko je pryč, všechno se zrušilo a teď to zase zpátky zavádíme. Říkáme tady, že budeme dělat kvóty.

Považoval jsem za jeden z hlavních porevolučních výdobytků to, že matka mohla s dítětem zůstat do tří let věku. Já opravdu nerozumím těm, kteří říkají, jak je potřebné, aby dítě do tří let věku chodilo do předškolních nebo těchto zařízení. Podle mého názoru, a nakonec si to moc dobře pamatují, jsme tady většinou starší, tak si možná připomeneme, když jsme svoje děti vodili do jeslí, kdy jsme je budili v noci, spící jsme je předávali do školky a potom jsme je zase v zásadě mnohdy v noci tahali zpátky.

Já v tomto budoucnost žádnou nevidím, naopak si myslím, že je potřeba se především a zejména dívat na to, co potřebuje dítě, to je to hlavní.

Vzhledem k tomu, že mám dvě holky, tak samozřejmě rozumím také názorům a nárokům, nebo se jim snažím porozumět, spíš bych řekl, než že rozumím úplně, úplně nerozumím, ale snažím se porozumět nárokům současných matek. Je zcela evidentní, že stát musí podporovat rodiny s dětmi. Doposud nedělá vůbec nic, naopak omezuje veškeré podpory, které v současné době jsou. A pokud tento národ nemá vymřít, je evidentní, že by měl podporovat právě rodiny s malými dětmi a dělat celou řadu věcí, které rodiny potřebují.

O tom, že by tomu pomohly právě kvóty do předškolních zařízení, opravdu přesvědčen nejsem. Navíc plánovači, kteří to budou dělat, by si, doufám, měli vzít demografické rozbory. On je to v zásadě neaktuální problém v současné době, protože podíváte-li se na demografický vývoj, tak poslední dva roky začíná prudce ubývat dětí a je evidentní a každý, kdo se podívá do demografických tabulek, vidíte, že tento proces se bude zrychlovat a zrychlovat. To znamená, že dětí bude stále méně a méně, a důvod je úplně jednoduchý – protože prostě už ani fyzicky nebudou ženy, které budou schopny родit. Je to úplně evidentní. Jak se to bude řešit, já nevím. V každém případě si myslím, že by měly být podporovány mladé rodiny. Každopádně se budeme muset nějakým způsobem zabývat také přistěhovalectvím, protože jinak v této zemi za chvíli převážení starých lidí nad mladými bude zcela zásadní.

A pokud se týká školek, je to samozřejmě vždycky na obcích. Obce to většinou řeší a také to většinou vyřeší, aspoň tam, kde je to potřebné. Ale na

druhé straně znovu varuji před tím, aby se teď stavěly nové školky, protože za chvíli zase nebudou potřeba. A zas budeme stavět nové základní školy, protože ty budou potřeba teď, pak žáci přejdou do středních škol ...

V tomto směru je naprosto předvídatelný vývoj. Jenom bychom se museli zabývat takovou disciplínou, jako je demografie, a to bohužel nečiníme.

A když tady pan kolega hovořil o prstenci kolem Prahy a státní pomoci. No, já na to mám poměrně jednoznačný názor. To, co se děje, a samozřejmě ne jenom kolem Prahy, ale kolem celé řady dalších měst – tam developeři vykoupí pozemky, pozemky velmi výhodně prodají a nastavějí tam spoustu bytů. Nijak se nezajímají o to, kam děti potom budou chodit, jaká bude tzv. občanská vybavenost atd. Jsem přesvědčen, že tihle developeři by se na tom měli podílet, že by to měla být součást nákladů, protože nevidím vůbec žádný důvod, proč by měli developeři vydělávat a stát by měl platit to, co k bydlení je potřeba. To považuji za naprosto scestnou myšlenku. A je velmi smutné, že obce, které jsou v okolí, by si to mohly dát do územních plánů a mohly by tímto způsobem reagovat, jenomže jasné je, jaká síla je developerských firem a co také mnohdy dělají, o tom jsme se mohli častokrát přesvědčit.

Myslím si tedy, že místo stanovování jakýchsi kvót bychom měli opravdu začít dělat systematickou prorodinnou politiku pro děti. Mimochodem, celé debaty o důchodových reformách jsou ve své podstatě samozřejmě úplně nesmysl, protože pokud nebudeme řešit právě mladé rodiny s dětmi, aby se rodily děti, tak můžeme každý rok důchodovou reformu dělat znovu a znovu, protože bude pořád a pořád neaktuální. A upřímně řečeno, provozovat to tak, jak se to dělá teď, že se bude stále zvyšovat věk odchodu do důchodu, tak to raději řekněme, že žádný důchod nebude, protože pokud se dostaneme někam k sedmdesátce, tak to téměř skoro nikdo také nebude potřebovat. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. A jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Zdeněk Berka. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Zdeněk Berka: Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, vážené kolegyně a kolegové. Jak už bylo řečeno, výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, jehož jsem členem, se problematikou Barcelonských cílů velmi detailně zabýval a ukázaly se určité názorové odlišnosti jednotlivých členů.

Na druhou stranu většina výborů včetně mne odsouhlasila navržené usnesení, protože Barcelonská kritéria nejsou žádným nátlakem nebo povinností. Je to deklarace států EU, že budou podporovat dostupnost formální péče o děti předškolního věku, samozřejmě v podmínkách daného státu.

Cílem mého příspěvku je blíže objasnit, jaká je situace v naší republice a co může být realizováno k vyššímu naplnění cílů a za jakých podmínek.

Bylo tady řečeno, že u dětí mezi třemi lety věku a školní docházkou bylo odmítnuto téměř 60 tisíc žádostí. Na druhou stranu dle údajů ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je umístěno v mateřských školách 84,7 % dětí.

Dále tady bylo zmíněno, že působí určitým způsobem demografie. Blíže jsem se na to díval a vyplývá z toho, že současná populační vlna v rámci mateřských škol bude mít maximum v roce 2014 a v dalších letech se bude počet dětí postupně snižovat a současná úroveň se už nikdy nevrátí. Lze tedy předpokládat, že při zachování stávajícího počtu mateřských škol, očekávaném nižším počtu dětí a z toho vyplývajícím nižším počtu odmítnutých žádostí se

budeme více přibližovat Barcelonskému cíli, tj. 90 % umístěných dětí mezi třemi a šesti lety věku v mateřských školách.

Vzhledem k tomu, že zřizovateli mateřských škol jsou většinou obce, je tedy nutné, aby byl zachován současný model financování provozu, na kterém se podílejí stát, obce a rodiče, a rovněž i to, aby byla dostatečná motivace k tomu, aby tato zařízení byla zachována i při klesajícím počtu dětí.

Situace je složitější pro děti do tří let věku, protože, jak jsem našel, pouze 2 % dětí navštěvuje formální zařízení denní péče, která jsou této věkové skupině určena, což jsou tedy jesle. Je to skutečně velmi málo, ale na druhou stranu při největším rozšíření jeslí v 90. letech by nebylo dosaženo Barcelonského cíle, který předpokládá 33 % umístěných dětí v těchto zařízeních. V té době to bylo pouze 20 %, přičemž počet jeslí, který by byl 1.476. Pro ilustraci – v současné době je to 44. Takový je stav.

Co je tedy v současnosti překážkou rozšíření sítě jeslí? Především je to skutečnost, že budování jeslí je investičně velmi náročné, a rovněž i jejich provoz z hlediska zřizovatele i rodičů je velmi drahý, protože na rozdíl od mateřských škol stát se na něm nijak nepodílí.

Pro příklad investiční náročnosti je dobré se poučit v sousední Spolkové republice Německo, kde zavedli zákonný nárok na umístění dětí od jednoho roku v mateřských školách. Pro výstavbu nových zařízení si tento zákonný nárok vyžádal investici v celkové výši přes 4 mld. eur, což je zhruba 123 mld. Kč. Při přepočtu podle počtu obyvatel na podmínky naší republiky by to bylo přes 10 mld. Kč, což je sice údaj značně nepřesný, ale určitě by se jednalo řádově o několik miliard korun.

Provoz jeslí pro 12 dětí lze ilustrovat na příkladu města Rakovník jako zřizovatele, kde v roce 2011 činily celkové náklady 1,8 mil. Kč, přičemž dotace města byla zhruba 1,2 mil. Kč a platby rodičů asi 600 tis. Kč.

Vláda údajně připravila opatření, jak tuto situaci zvrátit, a to v rámci výzvy v operačním programu Lidské zdroje a zaměstnanost a vložila do této výzvy 250 mil. Kč. Porovnáme-li však reálné náklady zřizovatele s těmito prostředky, pak je to zoufale málo.

Jaké jsou tedy další příčiny, které významně ovlivňují stávající stav? Podle mého názoru je to již zmíněná absence státu při spoluúčasti financování provozu, tříletá délka placené rodičovské dovolené a nejasný právní rámec pro jesle od konce letošního roku, kdy končí jako zdravotnická zařízení.

Další otázkou je, kdo bude dále v jeslích pracovat. Jakou mají mít zaměstnanci kvalifikaci. A jak budou jesle koncepčně navazovat na mateřské školy. Pro úplnost opět uvádím, jak tyto záležitosti řeší v SRN. Na provozu jeslí se podílí stát, obec i rodiče. Maximální platba rodičů je 480 eur. Je to předškolní zařízení. Délka placené rodičovské dovolené je jeden rok, tedy významně vyšší motivace k tomu, aby rodiče své děti do těchto zařízení umísťovaly.

Ptám se, jestli je umístění vyššího podílu dětí od 3 let v naší republice v zařízení typu jeslí reálné. Předně. Je velmi užitečné odpovědět si na otázku, jaký je zájem o toto zařízení při současném stavu jejich financování. Žádný takový průzkum jsem nenalezl. Ale je známo, že je poměrně značný zájem o umístování dětí mladších 3 let do mateřských škol. Již v současné době je tam 27,5 % dětí mezi 2 a 3 lety. Odhaduji, že zájem je značně větší.

V souvislosti s demografickým vývojem a postupným úbytkem počtu dětí se budou – dle statistických údajů – do 5 let volné kapacity v mateřských školách zvyšovat. Pokud se vytvoří vhodné podmínky, což je např. umístování těchto dětí v odděleních v menších skupinách, pak tato forma je nejlepším a efektivním využitím stávajících mateřských škol. Tuto iniciativu obcí by bylo však vhodné

podpořit vhodnou dotací. Je to určitě méně, než zmiňovaná varianta výstavby nových jeslí.

Nyní, jak vidím, otázka budování jeslí pro děti od jednoho roku – pak znovu musím zopakovat požadavek na kvalifikovaný průzkum ve smyslu, jaký je zájem o toto zařízení pro tuto věkovou kategorii. Nebudou-li vyjasněny otázky, které jsem zmiňoval, tj. spoluúčast státu při investicích a provozu, vytvoření potřebné legislativy a návaznost na výchovně-vzdělávací cíle mateřských škol, pak plnění barcelonského cíle v této oblasti považuji za vysoce nereálné. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy přihlásila paní místopředsedkyně Alena Gajdůšková. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Vážený pane místopředsedo, pane ministře, kolegyně a kolegové, navážu na to, s čím vystoupila paní senátorka Syková, která řekla, že nesouhlasí s tím, abychom se postavili proti návrhu – stanovit kvantitativní cíle pro počty dětí v předškolních zařízeních.

Položím otázku. Co je společným jmenovatelem slov či pojmů záležitostí konkurenceschopnost, důchody, zaměstnanost, porodnost? Tím společným jmenovatelem jsou rovné šance. Rovné šance žen a mužů. Právo ženy sladit svůj pracovní život s rodinným. Spíš bych měla začít tím rodinným a pracovním. Mohla bych dlouze hovořit o sociologických výzkumech, o anketách mezi ženami. O tom, co znám z vlastní praxe, ze svého života i ze svého okolí. Použiji jenom jeden argument, a to je, podíváme-li se na konkurenceschopnost, pokud se podíváme na úroveň porodnosti, pak oboje tyto záležitosti; jak vysoká konkurenceschopnost, tak vysoká porodnost jsou v zemích, která právě mají vytvořeny podmínky pro sladění rodinného a pracovního života. Jsou to skandinávské země, které mají vytvořeny podmínky pro to, aby žena nemusela volit mezi tím, zda bude mít děti, a bude mít tolik dětí, kolik jich bude chtít, nebo bude dělat pracovní kariéru či vůbec půjde do zaměstnání.

I pro mě bylo překvapivé, když jsem ve své době zjistila, že např. Itálie má velký problém s porodností. Protože jsem předpokládala, že tradiční rodinný model spíš povede k tomu, že porodnost tam bude vysoká. Není. Opak je pravdou. Ženy se prostě rozhodují a většinou se chtějí uplatnit. Dnes mají i u nás v ČR ženy vyšší vzdělání v průměru než muži, a prostě nechtějí sedět doma. Navíc ekonomická situace jim k tomu nenapomáhá. A co udělaly minulé vlády v ČR, že omezily přídavky na děti, že omezily porodné, že omezily mateřskou dovolenou, tak to k tomu všemu jenom přispělo.

V ČR máme jeden obrovský problém. Skutečně obrovský problém. V rozporu s tím, že máme vysokou vzdělanost žen a máme vysokou zaměstnanost žen, absolventek; tu máme jednu z nejvyšších v Evropě; teď mě neberte za slovo, ale pohybovalo se to někde až kolem 80 %, pak zaměstnanost žen, které mají jedno a více dětí, v okamžiku, kdy přivede dítě na svět, tak máme někde 30 %. To znamená, že většina žen, jakmile má dítě, tak musí rezignovat na svou pracovní kariéru. Taky jsem si zažila, že jsem měla mladší dceru v jeslích, protože prostě jsem v jejích 2 letech musela nastoupit do práce, protože ani v té době bych si místo neudržela, které jsem měla.

Vím, že to není jednoduché. Na druhou stranu, dětem to neublížilo. Dokonce dcera, která prošla jeslemi, je taková, jak se u nás na Moravě říká "obrychtovanější". Měla daleko méně problémů, než třeba ta starší, která se

mnou byla do jejích 4 let doma; ve vztahu třeba k vrstevníkům apod. Ale nechtěla jsem mluvit ze své osobní zkušenosti.

Chtěla jsem upozornit skutečně na to, že návrh zprávy hovoří o tom, že do těchto cílů; zaměřím se na jesle, že nejméně 30 % dětí mladších 3 let by mělo mít možnost účasti v tom tzv. formálním zařízení péče o děti. To znamená, že alespoň 33 % dětí matek nebo rodin musí společnost zajistit, že bude o jejich děti postaráno. Tak to znamená, že stát, společnost by se měla postarat o to, aby byla k dispozici taková zařízení, jako jsou mateřské školy, kvalifikované služby po školce, denní centra hlídání dětí, kvalifikované chůvy a kvalifikovaní vychovatelé. Já to takto recituji celé proto, že tady byla debata o tom, že jesle nejsou úplně značka ideál; navíc, že by to bylo velmi náročné i finančně.

To, co uvádí tato zpráva Evropské komise, je skutečně o tom, že mají být připraveny možnosti, a to včetně toho, že je potřeba zajistit, že je potřeba zabezpečit kvalifikovaný personál, kvalifikované lidi, kteří se dokáží o tyto děti v tomto věku postarat, být k dispozici, vytvořit službu pro rodiny, kde chtějí, aby matka popř. otec byli zaměstnáni, aby prostě jeden z rodičů nemusel zůstat s dítětem naplno doma. Samozřejmě, že je ještě debata o zkrácených úvazcích atd.

Na toto jsem chtěla upozornit. Tímto zdůvodňuji svůj návrh, který směřuje k návrhu usnesení VEU.

Návrh zní – v bodu II bod 6 vypustit.

Jinak velmi podporuji, myslím, vyváženou a kvalifikovanou pozici vlády k této zprávě. Oceňuji celé usnesení, které upozorňuje skutečně na problémy, které jsou s předškolní výchovou dětí a s tím, čemu se říká rovnováha mezi rodinným a pracovním životem, formulovány. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, paní senátorko. Dále se do rozpravy hlásí pan senátor Miloš Vystrčil. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miloš Vystrčil: Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, na úvod mi dovoluji zmínit věc, která mě skutečně při čtení evropského tisku překvapila. Věc, o které chci mluvit, je, že Evropská unie považuje ženu, která se stará o dítě mladší 3 let, jako ženu, která nepracuje nebo je nepracující. Tak jí také počítá. Je to něco pro mne naprosto nepochopitelného. Vzpomněl jsem si při té příležitosti na jeden vtip resp. povídku, která vypráví o tom, jak mladý manager čerstvě ženatý; žena má dvě malé děti, se večer unavený vrací domů. Najednou vidí, že je garáž otevřená, tak jak ji nechal, když odjížděl ráno, vstupuje do dveří, a nemůže najít své bačkory, protože nejsou na svém místě; jde po schodech, ty schody lepí, protože je na nich vylito něco lepkavého; dostává se do kuchyně; v kuchyni je všude strašný nepořádek, na stole nádobí, v dřezu nádobí, podlaha politá. Začíná mít strach, co se stalo s jeho manželkou, kde je, co se děje. Vbíhá do koupelny. V koupelně je mokrá ručník, který tam ráno nechal, když se sprchoval. Samozřejmě sprchový kout neumytý a špinavý, jak ho ráno zanechal. A tak běží do ložnice. Vbíhá do ložnice. V ložnici dvě děti v postýlkách, spí. Jeho manželka je v posteli a čte si knihu. On říká – proboha, co se stalo? Ty jsi nemocná? Cos dneska celý den dělala? A ona se na něj podívá a říká – tak dneska jsem, milý, celý den nedělala vůbec nic... To je, prosím, o tom.

Já nechápu, jak někdo může počítat manželky, které se starají o děti od nula do tří let jako nezaměstnané... To mi jako statistikovi a jako manželovi, který tohle všechno zažil; neříkám, že jsem byl tak nepořádný jako ten manažer,

nejde vůbec do hlavy a vůbec to nechápu, nemůžu to pochopit. To je povídka na úvod.

Ted' k tomu, co s tím. Máme děti od nula do tří let, a někdo říká, že by je měl vychovávat někdo formálně; někdo říká, že by měly být doma. Všichni říkáme, že by příležitosti měly být stejné, že by to mělo být stejné pro všechny. Znovu říkám, že mluvím o dětech od nula do tří let. Pokud to tak má být, tak to, prosím vás, nechejme na rodině a vytvořme podmínky pro to, aby ten, kdo skutečně u dítěte mladšího 3 let chce dávat dítě do nějaké péče, aby si to musel, a mohl, celé zaplatit. Celé! Ne tak, že mu na to bude někdo přispívat. Protože potom ty rodiny, které se rozhodnou vychovávat svoje děti doma, jsou v nevýhodě. Tak pokud to nemá být diskriminace, tak jediná možnost je, že si to budou moci ti, co na to mají, a co chtějí pracovat, a ne vychovávat děti, celé zaplatit. A rozhodnou si o tom, jestli to zaplatí tím, že to budou dávat babičce, která jim to potom bude vracet, nebo budou dávat do nějakého zařízení, které samozřejmě někdo vytvoří. Pokud za to bude moci čerpat všechny prostředky, které ho to stojí.

Jiná situace potom je u dětí od 4 do 6 let věku, zejména díky přípravě na školní vyučování. Já se do tohoto míchat nechci, protože nejsem na tyto věci odborník, byť jsme také vychovávali dvě děti. Něco o tom vím, jsem vystudovaný učitel. Jenom bych prosil, abychom si v této věci skutečně uvědomili, že ten kdo ví nejlépe standardně, jak to udělat, bývají obce a rodiny, tak to, proboha, ponechejme na nich; a nechejme řešit EU nějaké jiné problémy, byť i to je někdy na pováženu. Protože, jak jsme slyšeli z úst pana premiéra před chvílí, předčasnost a diskriminace je velmi častá ve všech doporučeních, které z Evropy přicházejí. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy přihlásil pan senátor Marcel Chládek, pokud ovšem nechce pan senátor Kubera uplatnit přednostní právo... Chce, takže v tuto chvíli vystoupí pan senátor Jaroslav Kubera. Prosím, máte slovo, pane senátore.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane ministře, vážený pane místopředsedo, kolegyně, kolegové, mohu skoro odcitovat bývalého komisaře Špidlu, když se poprvé objevila barcelonská výzva, tak hovořil v Českém rozhlase. A hovořil v tom smyslu, že je to jenom taková výzva, takové doporučení. Já jsem říkal, aha – čili následovat bude směrnice a po směrnici nařízení. A neuplynula dlouhá doba, a už je to tady.

Možná by bylo dobré, v porodnicích, když jsou tam děti v postýlkách, tak hned nad ně umístit symboly Evropské unie, aby – jen co se proberou a začnou vidět, už viděly, co je zapotřebí. Že je potřeba už je odmala vychovávat, aby z nich vyrostli řádní Evropané... Já se ptám, co je, proboha, Evropské unii do toho, jak si budeme v ČR zařizovat předškolní vzdělání, jesle, základní školy, protože to je v celé Evropě jinak. Ne všude chodí děti do školy někde na 8, někde na 9 let. Je to jednoznačně věc zvyků, tradic jednotlivých zemí. Ne. Po barcelonské výzvě totiž bude následovat madridská výzva, která bude požadovat, protože stárneme, aby každý senior měl nárok na umístění v zařízení pro seniory, to přece dá rozum... Ono už brzy bude seniorů víc než malých dětí, takže je přece jasné, že stát se o ně musí postarat a zařídit každému z nich, aby se mohl do zařízení odebrat. Zatím jdeme úplně obrácenou cestou. Dokonce někteří z nás tvrdí, že by každý z nás měl, pokud možno, dožít ve svém bytě a umožnit mu, aby to pro něj bylo možné, aby byl schopen z důchodu zaplatit žití v bytě; pokud to není byt 4+1 na Malé Straně, který údajně babička nemůže

vyměnit, no, samozřejmě ona ho může vyměnit, ale její děti chtějí na rodině, která bydlí někde na sídlišti na Jižním Městě 3 miliony odstupného, přestože oba byty jsou komunální, že... Tak proto se byt vyměnit nedá. Kdyby tomu tak nebylo, tak samozřejmě by nebyl žádný problém, aby v tom velkém bytě bydlela velká rodina, a seniorka si našla přiměřený byt na sídlišti na Jižním Městě, byť z vlastní zkušenosti vím, jak je těžké starého člověka, když někde bydlí 60 let, ho najednou přesunout někam jinam. To je opravdu velký problém. Myslím, že toto vše je typické sociální inženýrství, že je to barcelonská výzva, kde je nezaměstnanost neprosto nejvyšší v Evropě, zejména u mladých lidí.

Jenom připomenu. Byla tady řeč o statistice. Začíná nám platit, přátelé, nový občanský zákoník, kdy budou všichni zastupitelé velmi zodpovědní za to, jak hospodaří. Za chvíli tady budeme jeden z takových případů řešit. Já vás upozorňuji, že je to porušení povinnosti při správě cizího majetku. Protože jestliže obec dává 50 rodinám z obce 5 tis. Kč měsíčně dotaci na jejich dítě, tak je to evidentně něco, co není obhajitelné. Žádná jiná skupina v městě nemá tuto výhodu. Je to o tom, co tady říkal kolega – pokud si jesle zaplatí, tak je to naprosto v pořádku. Ale tady z nějakých bohulibých důvodů je tato dotace, a nikdo se neodváží tuto dotaci nevízt. Jesle byly koncipovány jako zdravotnické zařízení. Dnes jsou to skoro jakési živnostenské podniky. V podstatě nikdo neví, jakou mají mít formu. Tak malé děti určitě potřebují kvalifikované vychovatele. My na druhé straně tady přijímáme zákony o pěstounské péči, abychom děti vyndali z kojeneckých ústavů... Tak proč je tam tedy nenecháme, když je péče tak bezvadná... A maminky můžou chodit do práce... A do jaké práce budou maminky chodit? Ona pro ně práce není! My jim tady chceme zajistit pro děti jesle, ale oni nemají práci ani dnes, a nebudou ji mít ani potom. Jesle jsou pro maminky, které mají buď zaměstnání takové, že přerušení při mateřství pro ně znamená ztrátu kariéry díky rozvoji technologie. Primářka oddělení, která bude s dítětem do 5 let doma, v podstatě se už nemá kam vrátit. Protože tam bude koukat, jako kouká vysokoškolák, když přijde z vysoké školy do praxe, a uvidí, jaké počítače mají ve firmě a jaké měli oni na vysoké škole; nějaké trosky, které jim někdo bohulibě daroval, a zrovna tak kouká automechanik nebo soustružník na starém soustruhu, pak přijde do firmy a kouká na soustruh, a říká, to jsem ještě v životě neviděl, my jsme tak měli ještě ten s takovými kličkami...

Mimochodem ve skandinávských zemích, když je o nich ta řeč, dělají to, že firmy jsou povinny nejmodernější technologie dávat do učňovských zařízení, aby oni, když se vyučí, tak přišli do toho, co je reálné. A ne do toho, co platilo před pěti lety.

Myslím, že tohle je naprostá scestnost. Jesle mohou být úplně klidně soukromé, stejně jako školky, ale my jdeme obrácenou cestou!

Začala to paní ministryně Buzková, když jsme si vykoledovali poslední ročník bezplatný, když jsme si vykoledovali, že obce ani nemohou stanovit úplatu, jestli si na to vzpomínáte. Je to tak, že obce mohou účtovat úplatu pouze do poloviny investičních nákladů za uplynulý rok, což je absolutní nesmysl. Není to žádné kritérium, protože náklady jsou u každé školky jiné. Ve chvíli, když by obce mohly úplatu ovlivňovat, tak vás ujišťuji, že je dostatek míst ve školkách, a nemusí se žádné stavět. Není přece normální, když někdo bere rodičovskou, která je určena na trvalou každodenní péči o dítě, a přitom dává dítě do školky, tak je celkem logické, že by z této částky měl platit náklady školky. Nebo je tomu jinak? Oni totiž peníze berou, jako že jde o příspěvek do rodiny, a zbytek mu ještě dotuje obec anebo stát, aby mohl dát dítě do školky. O to jsme bojovali velmi dlouho. A teď za chvíli uslyšíte návrhy, jak budou i školky povinné, a nejlépe úplně povinné... A jestli tady někdo bude mluvit o tom, že je to kvůli

nějaké socializaci a kolektivnosti, tak vás ujišťuji, že dítě to 3 let žádné takovéto sociální vazby nemá. Jestli tomu nevěříte, všichni furt holdujete; odborníci, odborníci – tak se odborníků zeptejte! Pro dítě do 3 let je nesmírně důležitý kontakt s matkou, tam se vytváří možná celoživotní vztah; utváří se jeho povaha; věk do 3 let je nesmírně důležitý např. pro to, jestli z něj bude anebo nebude feťák, ač se zdá, že je to nesmysl, že to takhle nemůže fungovat...

Já vás vyzývám, tyto blázniviny, řekněme na rovinu Evropské unii, ať už nám dá s těmito ptákovinami pokoj! Ať už nám dá pokoj! Protože je to dennodenně další. A čtete si jenom názvy – a chce se vám zvracet, když čtete jenom název! Natož, když si přečtete ta střeva! Je to nekonečný příběh. Stojí to obrovské peníze. Už jsem tady slyšel, že bychom zase nějaké evropské peníze na tom mohli "vyčórovat". Měl jsem tu "úžasnou příležitost" zúčastnit se večere s prezidentem v "Chrámě chmele a piva v Žatci" Větší zhovadilost za evropské peníze jsem ještě nikdy neviděl! Stálo to přes 200 miliónů – a Žatec bude 180 miliónů Evropské unii vracet! A skoro mu to patří...

Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Hlásí se paní senátorka Alena Gajdůšková... Pan senátor Marcel Chládek. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Marcel Chládek: Děkuji paní místopředsedkyni, že mi dala možnost vystoupit ihned po teplické výzvě pana senátora Kubery, čehož si velmi vážím.

Chtěl bych říci, že je nutné oddělit, abychom z toho nedělali "pel-mel", abychom oddělili dva body, tzv. péče o děti do 3 let a péče o děti v předškolních zařízeních. Není možné skákat z přípravy na školu, kdy mluvíme třeba o posledním roce předškolního vzdělávání; zároveň říkat, že jsou to děti do 3 let. Jsou to úplně dvě jiné problematiky.

Napsal jsem si pár poznámek, tak jak jste mnozí z vás tady hovořili. Možná by bylo dobré opravdu se podívat na některé studie, které potvrzují výrazný rozdíl v úspěšnosti dětí, které navštěvují, a teď hovořím o předškolním zařízení, tzn., kdy se připravují pozvolna na školu jako takovou; a upozorňuji na to, že minimálně jeden rok předškolního vzdělávání výrazně pomůže dítěti. A je jedno, jestli je z vyloučené lokality, nebo není z vyloučené lokality, aby se připravoval řádně na školu.

Podívejte se také na zápisy, kdy 23 % dětí není přijímáno do základní školy z důvodu, že jsou např. s logopedickými vadami, nejsou dostatečně připraveny na základní školu jako takovou. Tato čísla se neustále zvyšují.

Co se týče potřeby školek, navážu na pana kolegu, senátora Martínka, který má hlubokou pravdu v tom, že by bylo velkým problémem, kdybychom začali budovat nové velké školky a pak je zase rušili, tak jako tomu bylo v minulosti.

Dnes, co poslouchám starosty, tak spíše chtějí rozšiřovat stávající kapacity. Když chtějí nové kapacity, tak se to dá vyřešit alternativními stavbami. Máme celou řadu třeba montovaných staveb anebo jiné alternativní stavby, které se dají použít, že je postavíte do 3 měsíců, okamžitě máte vyřešeno, je to jenom lokální problém, a poté se dá přesunout tato stavba do jiné lokality. Protože problém se v ČR přesouvá.

Druhá z možností je, když se rozšíří kapacita jako taková, a starosta obce, když pak skončí požadavek, tak může přestavět tyto stavby. Proto je nutné, aby byly víceúčelové. Může přestavět... Snad jsem toho tak moc neřekl, že pan

senátor Kubera odešel... Doufám, že to nebylo na mé vystoupení... A může je použít jako třeba startovací byty pro mladé rodiny s dětmi. Nebo třeba jako domy pro seniory.

Přikláním se k tomu, aby to byly stavby víceúčelové.

Jednu poznámku k panu senátoru Martínkovi. Protože znám poměrně podrobně problematiku prstence kolem Prahy, má hlubokou pravdu v tom, že za to můžou částečně starostové. Divoký rozvoj, který nastal v prstenci kolem Prahy, tak jak mi vykládala i jedna bývalá kolegyně-senátorka, došlo např. k tomu, že starosta, který měl pole, tak si rozhodl, že z toho bude stavební parcela. Byla z toho stavební parcela, okamžitě tam byly byty a ani nepostavili přístupovou cestu. Ale bohužel řada z nich už dnes nesedí ve svých funkcích, a problém tady je. Obce se s tím neporadí, protože je to nad rámec jejich rozpočtu. Znovu podotýkám, že 59 tis. míst ve školkách chybí. To mluvím o místech, kde byli neuspokojeni žadatelé. To znamená, ti, kteří chtěli. Takže nikoho nenutíme.

Když se teď na to podíváme, tak v prstenci kolem Prahy se tento problém dostává dokonce na základní školy. V tuto chvíli musíme řešit, co je tady jako pozůstatek. Přikláním se k tomu, že stát by do toho měl vstoupit svou pomocí, protože jinak problém nevyřešíme.

V závěru bych chtěl apelovat i na nás, senátory, až budeme ještě diskutovat. Zkuste rozdělit ty dvě problematiky, tzn. péči o děti do 3 let a péči o děti vyložené předškolního věku, abychom to opravdu nemíchali dohromady. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. Nyní tedy místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. Vážený pane předsedající, pane ministře, kolegyně, kolegové, tušila jsem, že pan senátor Chládek bude mluvit naprosto věcně a v konkrétních datech, takže jsem ráda, že jsem nevyužila svého přednostního práva a nemusím tedy v této chvíli opakovat, co zde už bylo řečeno.

Chci jenom velmi krátce zareagovat na ta vystoupení, která hovořila o tom, jak Evropa vnímá ženy a případně na to, jak my, jako členská země máme, nebo zda nám Evropa má anebo nemá co do čeho mluvit. Protože to si musíme uvědomovat.

Za prvé. Žena pečující o děti není nepracující žena z pohledu EU. Existuje spousta výzkumů. Jsou směrnice nediskriminace. Ale za evidentně nepracující zřejmě považovala ženu starající se o děti bývalá vláda resp. bývalé pravicové vlády. Je mi líto, že to musím takto konstatovat, ale je to tak. Už jsem hovořila o tom, že byly omezeny podpory rodin s dětmi za těch bývalých vlád.

Problém toho, jestli nám má EU co do čeho mluvit, nebo nemá do čeho mluvit – tak to nestojí... Kolegyně a kolegové, my jsme se rozhodli, a ČR se v referendu rozhodla o tom, že se staneme členskou zemí EU. Tímto referendem jsme schválili přístupovou smlouvu ČR k EU. Převzali jsme do našeho právního řádu zakládající smlouvy EU. V těchto dokumentech, v preambuli těchto dokumentů jsou základní hodnoty, na kterých Evropa stojí. Základními hodnotami jsou samozřejmě demokracie, je to dodržování lidských práv. Samozřejmě a jednoznačně – a to je základ, na čem Evropa stojí – jsou rovné šance. Je nediskriminace. Jestliže hovoříme o rovných šancích, pak to, co zde

máme, barcelonské cíle – je jeden z nástrojů, jak rovné šance pro ženy i muže zajistit. Nic víc, nic méně.

My jsme se na jejich formulaci v celém průběhu projednávání podíleli. Jako členská země, možná někdy více, někdy hůře, když jsme to, takříkajíc, nechali plavat, ale prostě byli jsme u toho.

Vystoupení pana senátora Kubery nebylo úplně relevantní k tomu, v jaké fázi jednání o těchto věcech v této chvíli jsme.

Ještě další poznámka. Musím říct, že mě docela vážně nadzdvihlo vystoupení pana senátora Kubery v tom smyslu, že příspěvek na dítě ze strany obce je něco, co je nepatřičné. Když se podíváme na to, čemu se říká genderové rozpočtování, což jsou také dneska už mechanismy, které jsou známy a dá se to spočítat, to znamená, že počítáme, jaké finanční prostředky z rozpočtu obcí, ale i třeba krajů a státu jsou věnovány na podporu rodin s dětmi, jaké prostředky jsou věnovány a užívány ženami a jaké prostředky jsou věnovány a užívány muži z těchto veřejných rozpočtů, tak se u většiny obcí dostaneme k tomu, že peníze, které jdou na hokej – při vši účtě k našim národním týmům atd. – jsou daleko větší než ty, které jdou na podporu dětí. A přece podpora dětí není jenom záležitost žen. Vždyť to musí být záležitost rodiny a musí to být záležitost celé společnosti. A to bych zase dlouze vykládala o všech souvislostech.

A ještě jednu věc. Pan senátor Kubera zde také hovořil o tom, že vlastně co chceme, když nakonec ta matka po mateřské dovolené stejně už se vlastně nemá kam vrátit, protože firma se mezi tím rozpadla nebo technologie šla natolik rychle dopředu, že ona dotyčná matka, byť třeba vysokoškolačka, vysoce kvalifikovaná, tak tu práci nedostane.

Kolegyně a kolegové, právě proto, že takto rychle běží technologický vývoj, právě proto, že toto se děje, tak je důležité, aby byly vytvořeny podmínky, aby žena mohla zůstat v kontaktu se svou odborností. Aby mohla zůstat v kontaktu se svým pracovištěm. Aby prostě toto se nestávalo. Nejenom že je to škoda pro ni samotnou. Nejenom že je to škoda pro rodinu, kdy samozřejmě jestliže vydělává jenom jeden, tak je na tom rodina ekonomicky hůře. Ale je to škoda pro celou společnost, protože ztrácíme kvalifikované lidi. Vysoce kvalifikované lidi. A o tom to je. O tom jsou tady tyto barcelonské cíle, o tom je to, že Evropa a členské země po dohodě se snaží podpořit to, aby skutečně žena nestála před volbou, jestli bude pracovat ve své profesi, nebo být doma s dítětem. Já si myslím, že k plnohodnotnému životu patří jak děti, tak seberealizace ženy. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. Jako další se do rozpravy přihlásil pan senátor Miloš Vystrčil.

Senátor Miloš Vystrčil: Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, na straně 6 dokumentu, který se nazývá Zpráva Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému sociálnímu výboru a Výboru regionů Barcelonské cíle: Rozvoj zařízení péče o děti předškolního věku v Evropě v zájmu trvalého růstu podporujícího začlenění, je graf, a z toho grafu jasně plyne, že statistiky EU nepočítají ženu, která se stará o děti od 0 do 3 let za zaměstnaného člověka. Nepočítají, že tento člověk je zaměstnán, že tento člověk pracuje. Já jsem přesvědčen, že žena, která vychovává jedno, dvě nebo tři děti, kterým je od 0 do 3 let, je těžce pracující člověk. Těžce pracující člověk! O tom jsem přesvědčen. A já na to upozorňuji, že tento přístup je nesmyslný a je diskriminační vůči ženám, není spravedlivý. To je první věc, kterou tady potřebuji říct, protože to považuji za naprosto důležité. Prostě někde vykazovat, že ten,

kdo se stará o děti od 0 do 3 let, je nepracující, je šílené. Vůbec nechápu, jak to někde může být uděláno. To je první věc, kterou jsem chtěl říct.

Druhá věc, která s tím souvisí. Pokud skutečně – a na základě upozornění pana senátora Chládky, já jsem to dělal i před tím, mluvím o dětech od 0 do 3 let – chceme, abychom v tomto byli maximálně úspěšní, tak historií ověřeno je, že bychom to měli ponechat na těch lidech. Měli bychom tomu nechat přirozenost. Někdo chce vychovávat děti od 0 do 3 let formálně, v nějakém zařízení, někdo neformálně, v rodině. Někdo si myslí, že je lepší to, jiný ono. V okamžiku, kdy začneme z veřejných prostředků na výchovu formální dávat na jedno dítě 4 tisíce Kč, jinými slovy, budeme peníze dávat těm rodinám, které se rozhodly pro formální výchovu, tak aby to bylo spravedlivé, mělo by město dát také 4 tisíce Kč všem rodinám, které vychovávají neformálně děti doma. Ale pokud se tak neděje a nikdo s tím tak nepočítá, tak potom jediné řešení je to, o kterém jsem mluvil já, že ten, kdo chce formálně vychovávat děti od 0 do 3 let, tak si to prostě musí celé zaplatit. A je to na něm. Někdo dává přednost tomu a myslí si, že je lepší, aby dítě vychovával on, ta matka, případně otec a další, celou dobu od 0 do 3 let, někdo, protože nechce ztratit konkurenceschopnost nebo jiné "osti", tak řekne, že bude jeho děti vychovávat někdo jiný za něj a on bude pracovat, respektive se vzdělávat nebo být na dovolené, kdekoli jinde. Ať je to, prosím vás, jeho svobodná volba, ale neříkejme, co je lepší a co je horší, neboť my to nemůžeme vidět, to nechme na tom člověku, na tom, kdo vychovává to dítě. Stát ani obec není majitelem toho dítěte. Není majitelem toho dítěte! Nikdo není majitelem toho dítěte! Ale nejmíc ví ten, kdo ho zplodil a kdo ho vychovává, co je pro něj dobré a co není dobře. Tak mu to neříkejme, to už tady kdysi bylo. To je druhá poznámka.

Třetí – jenom spíš pro zasmání. Já jsem si teď vyklíkal na internetu státy s nejvyšší porodností. Prvních deset, poslouchejte mě – je nejchudších států. První Niger, druhá Mali, třetí Uganda, čtvrtý Afghánistán, pátá Sierra Leone, šestá Burkina Faso, sedmé Somálsko, osmá Angola, devátá Liberia, desátá Demokratická republika Kongo. To je 10 států s nejvyšší porodností. Zároveň devět z nich jsou nejchudší státy na světě. Deset států s nejnižší porodností, prosím. První Japonsko, teď pozor – druhé Německo, náš vzor, který to určitě má všechno zorganizované perfektně, třetí Andorra, čtvrtá Itálie, páté Rakousko, šestá Bosna Hercegovina, sedmá Litva, osmá Česká republika, devátý Tchaj-wan, desáté Slovinsko. Prosím vás, nechme toho inženýrství, nechme to na těch matkách a otcích a přestaňme tady říkat, že my víme lépe než oni, co je pro ně dobré a co není. Určitě pro děti od 0 do 3 let, uznávám, že by stát zřejmě potom měl zejména v předškolním věku nějakým způsobem ingerovat do toho, aby děti byly dobře připraveny. Netroufám si se svými znalostmi říct, jakým by to mělo být způsobem, ale velmi bych se divil, kdyby někdo tady takový byl, kdo to přesně ví.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Jako další se do rozpravy hlásí pan senátor Jiří Bis. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jiří Bis: Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, kolegyně a kolegové, mám také dvě děti, nechci zde říkat své zkušenosti z jeslí a s mateřskými školkami, ale myslím si, že je vhodná doba na to, abych požádal evropský výbor, aby připravil usnesení, řekněme do příště, kde bychom požádali naši vládu, aby jednala v případě Bruselu o zefektivnění některých institucí a v rámci úspor požadovala snížení administrativy Bruselu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Ještě se hlásí paní místopředsedkyně Alena Gajdůšková. Prosím, paní senátorko, máte slovo.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Kolegyně a kolegové, vážený pane předsedající, pane ministře, jenom skutečně větu. Já vřele souhlasím s panem senátorem Vystrčillem v tom, že máme nechat na rodinách, na ženách, kolik chtějí mít děti. A ta poznámka je v tom, že rodiny, české rodiny chtějí mít více než dvě děti v průměru. Analýzy to říkají. Ale mají 1,2 v průměru na ženu. A debata je o tom, abychom jim vytvořili podmínky, aby mohly mít české rodiny tolik dětí, kolik mít skutečně chtějí. O tom je tady debata.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji. (S žádostí o technickou poznámku přichází k řečnicku pan senátor Vystrčil.) Prosím, pane senátore.

Senátor Miloš Vystrčil: Jenom faktická poznámka. Možná jsme se neposlouchali. Já jsem říkal, že máme nechat na ženách a otcích, jakým způsobem chtějí vychovávat své děti od 0 do 3 let. O počtu dětí jsem nemluvil, to bych si netroufl.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Do rozpravy se hlásí pan senátor Miloš Malý. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Miloš Malý: Děkuji, pane předsedající. Pane ministře, dámy a pánové, počítali jsme, že téma bude žhavé a že se o něm budeme dlouhodobě bavit, ale my, co pocházíme z obcí, jako starostové, místostarostové, tak tady mohou veřejně prohlásit, že nikdo z nich se nebude bránit tomu, aby měl školky, aby měl dostatek školek, aby dokonce měl jesle. Ale pak se musíme podívat na ekonomickou otázku, a pokud si budeme stanovovat jenom cíle bez doložení finančních prostředků, budou to pouze ubohé proklamace, které k ničemu nevedou. Obec ráda zřídí školkou, protože tam bude mít zaměstnanost, takže některé maminky se stanou zaměstnankyněmi těchto školek. Totéž s jeslemi. Většina obcí jesle zrušila proto, že byly ekonomicky příliš drahé a nebyly z toho titulu mnoho využívány. Totéž je, že většina obcí nečekala na nějakou instrukci z Bruselu, ale samozřejmě už se snažila dříve brát do školek děti, které byly mladší tří let. Sám jsem byl u toho, když jsme tuto instrukci dávali ředitelkám školek, protože to jsou většinou ženy, které to řídí a které fungují jako personál. Ale výsledek byl ten, že největší problém byl s nedostatkem personálu, protože čím máte menší děti, tím více musíte kolem nich mít péči. Protože ne všechny děti jsou schopny nějaké sebeobsluhy. Takže potřebují podporu. Ale to je ten základní problém. Když zvýšíme počet dětí, které budou mladší tří let, to znamená, nebudou schopny se samy obsluhovat, to znamená, budou potřebovat zvýšenou péči, musíme přijmout větší počet zaměstnanců, tím pádem máme větší nárok na ekonomiku, a tím méně to obec bude chtít provozovat, protože na to sama nemá. Takže pokud z Bruselu dostaneme prostředky na provoz školek, nikoli na školení ředitelk, školení učitelek, jak mají přistupovat dětem, protože většina z nich má vysokou školu, takže nepotřebují toto školení, protože toto vzdělání mají, tak to bude dobré a nebudeme muset řešit problémy, jestli máme mít 20 %, 10 %, 30 %. Obce se rády o své občany postarají za předpokladu, že na to buď Evropská unie anebo náš stát přispěje tak, aby to obce nemusely brát z jiných částí rozpočtu. Protože když se podíváte na rozpočty obcí, tak z většiny už jdou na dřev, to znamená, většina fakultativních výdajů, které tam jsou - tak

už na ten hokej těch peněz nezbyvá. Nevím o tom, že by některá střední nebo malá obec si provozovala profesionální hokejové družstvo, většinou přispívají právě na mládež, na dorost, na sport, na rekreaci, na školství. Za chvíli budeme řešit, nebo jsme tady řešili, že malé obce nejsou schopny udržet základní školu. Ale v čem to je? Zase jenom v penězích. A to, že tyto děti musí dojíždět x kilometrů – prospěje jim to? Podle mě určitě ne, protože ztratí spoustu času, jsou ohroženy při přejezdu z místa bydliště do školy jak na zdraví, tak na životě, ale řešíme to z hlediska ekonomie, protože na to nemáme prostředky. Takže přiznejme si, na co máme, co jsme schopni ovlivnit, a pak si řekneme priority. A podle toho se zařídíme. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane senátore. Nyní už se do rozpravy nikdo nehlásí, rozpravu uzavírám. Zeptám se pana ministra, zda si přeje reagovat na proběhlou rozpravou. Ne, děkuji. Zeptám se pana zpravodaje, který měl reagovat a případně nám dát informaci, o čem budeme hlasovat. Prosím.

Senátor Miroslav Krejča: Dámy a pánové, je asi zbytečné, abych procházel jednotlivé příspěvky, všichni jsme tady byli, všichni jsme je vyslechli. Já bych jenom konstatoval, že v rozpravě vystoupilo 10 senátorek a senátorů, někteří opakovaně. Snad jsem to dobře počítal. Ale teď obecně k rozpravě, která proběhla. Přestože byla velice pestrá, hodně rozrůzněná a mantinely, které nastavila, jsou relativně daleko od sebe, já musím po jejím absolvování konstatovat, že naše doporučení – doporučení výboru pro záležitosti EU, které vychází ze stanoviska VVVK – se nachází uprostřed tohoto diskusního pole. Takže já osobně za sebe jsem spokojen s tím materiálem, který jsme předložili.

Padl tady jeden zajímavý návrh od pana kolegy senátora Bise. Samozřejmě pakliže budeme mít nějaký mandát, nebo budeme mít cokoli uloženo, tak se toho zhostíme. Rozhodně ale nebudeme vyvíjet nějakou lidovou tvořivost, že bychom sami iniciativně něco vymýšleli. Co se týká byrokratické zátěže, tak "byrokratickou zátěží" míněno směrem z Bruselu, směrem od Komise, tím se zabýváme průběžně. Nejnověji se jí budeme zabývat v dokumentu, který se týká pracovního programu Komise. Můžeme to tam zakomponovat samozřejmě, můžeme se tím zabývat i samostatně. Ale potřebujeme k tomu nějaký mandát, nějaké pověření. To je jedna poznámka.

Druhá poznámka: Padl tady jeden konkrétní a jeden méně konkrétní návrh týkající se námi předloženého a navrženého doporučení, to je co se týká kvantitativních cílů. Já bych si rád dovolil upozornit – projednáváme evropský tisk. To znamená, evropský tisk v podobě zprávy, kterou už nikterak neovlivníme, to je uzavřený dokument. Samozřejmě jedna věc je – kvantitativní cíle stanovené odněkud, odjinud, z Bruselu, a kvantitativní cíle, které bychom si chtěli nebo uměli stanovit na národní úrovni. Takže je potřeba toto nespěšovat. V případě, že bychom akceptovali, že nám kdokoli zvenku bude v této oblasti určovat kvantitativní cíle, tak na to musím reagovat ze své pozice takto: Je to překročení pravomocí Komise, je to porušení jednoho z pilířů primárního práva, smlouvy o fungování EU. Byl bych špatný člen výboru pro záležitosti EU, byl by špatný předseda tohoto výboru, kdybych na to neupozornil. A já na to upozorňuji právě v době II. 6., kdy si to podrobně přečtete, absolutně se to netýká toho, že bychom neměli nebo nemohli na národní úrovni si cokoli stanovit. Říká to, že odmítáme, že nemůže akceptovat, aby nám kvóty v této oblasti stanovovala EU, aniž by při tom byla respektována národní specifika. Samozřejmě návrh tady padl, je možné o něm hlasovat, to je o vypuštění II. 6., a tudíž přečíslování II. 7.

na II. 6., ale já jako zpravodaj budu trvat na tom a budu doporučovat, abychom přijali doporučení, které do pléna předložil výbor pro záležitosti EU. A to z těch důvodů, které jsem řekl a které tady řekl ve svém vystoupení – já si dovolím ocitovat pana premiéra, aby nám Evropská komise nekecala do toho, co jí nepřísluší. Omlouvám se za ten výraz, citoval jsem pana premiéra.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Děkuji, pane zpravodaji. Nyní budeme hlasovat o návrhu, který přednesl pan zpravodaj, o usnesení výboru. (Hlasy: Ne.) Pardon, omlouvám se, pane zpravodaji, ještě nám upřesněte, o čem budeme hlasovat.

Senátor Miroslav Krejča: Budeme nyní hlasovat o návrhu paní místopředsedkyně Gajdůškové, který spočívá v tom, že v písemném návrhu, který máte před sebou, to znamená návrhu výboru pro záležitosti EU, se v bodě II. vypustí bod, který je označen jako 6. Začíná – já to radši přečtu celé "nepodporuje stanovení závazných kvantitativních cílů pro počty dětí v předškolních zařízeních na evropské úrovni bez vztahu k reálnému zájmu a poptávce ze strany rodičů" atd. Ten odstavec máte před sebou.

Poté budeme hlasovat jako celku a bude buď obsahovat bod II. 6., nebo jej obsahovat nebude. V případě, že budeme akceptovat vypuštění II. 6., následující bod bude přečíslován ze 7. na 6. Snad jsem to vysvětlil srozumitelně.

Místopředseda Senátu Zdeněk Škromach: Dobrá, děkuji, pane zpravodaji, za upřesnění. Takže budou dvě hlasování, nejdříve o návrhu paní místopředsedkyně Gajdůškové na vypuštění části usnesení, potom o návrhu jako celku.

Přistoupíme k hlasování o prvním návrhu. V tuto chvíli je přítomno 56 senátorek a senátorů, potřebné kvorum je 29.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji. Hlasování skončilo a já mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové č. 12** se z 57 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 29 pro vyslovilo 22, proti bylo 20. Návrh nebyl přijat.

Takže nyní budeme hlasovat o návrhu jako celku včetně tohoto bodu, který nebyl tímto hlasováním vypuštěn. Můžeme přistoupit k hlasování. Aktuálně je přítomno 57 senátorek a senátorů, aktuální kvorum je 29.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE. Děkuji. Mohu konstatovat, že v **hlasování pořadové č. 13** se z 57 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 29 pro vyslovilo 44, proti bylo 48. Návrh byl přijat. Děkuji.

Děkuji panu ministrovi i panu zpravodaji.

V tuto chvíli vyhláшуji polední přestávku do 15.00 hodin.

(Jednání přerušeno v 13.55 hodin.)

(Jednání opět zahájeno v 15.03 hodin.)

Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážené kolegyně a kolegové, zahajují odpolední část dnešní 15. schůze Senátu Parlamentu České republiky.

Mám zde v této chvíli žádost 1. místopředsedkyně senátorského klubu ČSSD, která chce vystoupit. Prosím, paní senátorko.

Senátorka Božena Sekaninová: Vážená paní předsedající, dovolila bych si požádat o dvacetiminutovou přestávku na jednání klubu ČSSD.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Od této chvíle?

Senátorka Božena Sekaninová: Odted' dvacet minut.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Žádosti senátorského klubu musím samozřejmě vyhovět, takže přerušuji naše jednání do 15.30 hodin.

(Jednání přerušeno v 15.05 hodin.)

(Jednání opět zahájeno v 15.33 hodin.)

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážené kolegyně a kolegové, můžeme pokračovat v našem dnešním jednání. Prosím, zaujměte svá místa v lavicích, ať vytvoříme prostředí odpovídající horní komoře Parlamentu České republiky.

Následujícím bodem našeho jednání je

7.

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o zřízení programu Copernicus a o zrušení nařízení (EU) č. 911/2010 (evropský senátní tisk č. N 073/09)

Materiály jste obdrželi jako senátní tisky č. N 073/09 a N 073/09/01. Prosím nyní pana ministra životního prostředí Tomáše Jana Podivínského, aby nás seznámil s těmito materiály. Prosím, pane ministře, máte slovo. Prosím ještě jednou kolegy, aby vytvořili důstojné prostředí.

Ministr životního prostředí ČR Tomáš Jan Podivínský: Vážená paní předsedající, vážené paní senátorky a vážení páni senátoři, dovolte mi představit vám ve stručnosti návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o zřízení programu Copernicus a o zrušení nařízení (EU) č. 911/2010.

Nařízení zakládá Copernicus jako program Evropské unie, který bude od roku 2014 zabezpečovat fungování komplexního systému pozorování životního prostředí a bezpečnosti pro potřeby Evropské unie a jeho členských států. Cílem je poskytovat trvalý, nezávislý a spolehlivý přístup ke geoprostorovým údajům a informacím získaným o různých složkách životního prostředí a nevojenských aspektech bezpečnosti, a to pro potřeby veřejných politik.

Program bude poskytovat šest tematických geoinformačních služeb založených na datech z kosmických a pozemních monitorovacích systémů.

Ministerstvo životního prostředí společně se spolugestorem, kterým je ministerstvo dopravy, považují Copernicus za důležitý program, který může České republice přinést velmi významné benefity z pohledu veřejných politik, hospodářství, ale také pro naši společnost.

Návrh nového nařízení přináší tři nové skutečnosti: Za prvé zřizuje se jím program Copernicus jako nástupce předcházejícího programu Global Monitoring for Environment and Security.

Za druhé nastavuje principy řízení programu a za třetí stanovuje maximální výši financování pro období let 2014 až 2020.

Financování tohoto programu pro zmíněné období bude hrazeno z rozpočtu Evropské unie, a to v plné výši, čímž České republice nevznikají žádné vícenáklady. Celková alokovaná částka na tento program je 3,8 mld. eur.

Momentálně probíhá projednávání návrhu na pracovní skupině Vesmír Rady EU a v parlamentním výboru Evropského parlamentu pro průmysl, výzkum a energetiku.

V důsledku projednávání původní podoba návrhu doznala významné řady změn. U těchto dvou zmíněných uskupení hájí Česká republika zejména tři své hlavní zájmy. Za prvé jde o zachování bezplatného přístupu k informacím a datům ze systému Copernicus, za druhé je to zakotvením jasně dané spolupráce mezi EU a Evropskou kosmickou agenturou a za třetí je to začlenění Evropské agentury pro globální navigační družicové systémy, která sídlí v Praze, do řídicích struktur systému Copernicus.

Především tento poslední třetí požadavek má pro Českou republiku strategický význam, protože silná evropská instituce v naší zemi přináší významný pozitivní efekt také pro rozvoj místních firem. Důsledné prosazování začlenění GSA mezi řídicí instituce je řešeno kromě pracovní úrovně skupiny Rady také ve spolupráci s českými europoslanci a naším stálým zastoupením v Bruselu.

Závěrem mi dovoluje konstatovat, že ministerstvo životního prostředí se zcela ztotožňuje se stanoviskem senátního výboru pro záležitosti EU, které k projednávanému materiálu přijal na své schůzi dne 26. září 2013, zejména pak se zmiňovanými body podporujícími GSA a široký přístup k datům. Děkuji vám za pozornost.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane ministře. Požádám vás, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Výborem, který se zabýval tímto tiskem, je výbor pro záležitosti EU. Ten přijal usnesení, které máte jako senátní tisk č. N 073/09/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Miroslav Krejča, kterého nyní prosím, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji. Vážená paní předsedající, vážený pane ministře, milé kolegyně, vážení kolegové. Třetí bod, který dnes zpravodávají, na rozdíl od předchozích dvou je myslím zcela bezproblémový. A jak tady zmínil v závěru svého vystoupení pan ministr, že se ztotožňuje s doporučením našeho výboru, musím za náš výbor konstatovat, že my se ztotožňujeme v tomto případě se stanoviskem vlády České republiky.

Materiál není problémový, teoreticky bychom k němu mohli přistoupit tak, že jej vezmeme pouze na vědomí. My jsme jej přesto vybrali k projednání a přijali k němu doporučení, které máte k dispozici, a to z několika důvodů.

První důvod je ten, že věnujeme problematice kosmického výzkumu v našem výboru trvale pozornost. Sledovali jsme a sledujeme jak dosavadní

program GMES, nyní Copernicus, stejně tak zase na druhé straně program Galileo, jehož řídicí agentura, jak všichni víme a jak tady připomněl pan ministr, je v Praze. Proto jsme usoudili, že je vhodné zdůraznit a zopakovat význam, který přisuzujeme těmto kosmickým programům a hlavně význam, který přisuzujeme účasti českých subjektů, českých firem, českých výzkumníků v těchto projektech, protože je to oblast, která má obrovský inovativní potenciál, a na to bychom neměli zapomínat.

V tom smyslu je i navrženo a strukturováno naše doporučení, včetně toho, co tady zmínil pan ministr, a to pokusit se o maximum v tom směru, dostat oba evropské kosmické programy pod jednu agenturu, a samozřejmě pod jakou jinou, než pod tu, která je tady u nás v Praze.

Tímto vás pokorně žádám o podporu tohoto našeho doporučení, které je plně v souladu s předchozími usneseními Senátu v této oblasti a je plně v souladu s postojem vlády ČR. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane senátore, a také vás požádám, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Otevírám rozpravu k tomuto bodu. Do rozpravy se přihlásil pan senátor Vladimír Dryml. Prosím, máte slovo, pane senátore.

Senátor Vladimír Dryml: Vážená paní předsedající, pane ministře, vážené senátorky, vážení senátoři. Už jsme tady měli možnost seznámit se s některými návrhy, které k nám jdou z Bruselu. Chtěl bych se zeptat pana ministra, který se netají optimismem v celé této záležitosti, na několik věcí.

Vážený pane ministře, GSA je soukromá firma, není to žádná složka EU, ale je to soukromá firma, která požívá zvláštních ustanovení. Byl bych velmi nerad, aby GSA bylo spojováno třeba s podobnou firmou, která se jmenuje NSA, protože tady se píše o zajištění bezpečnosti a technologické nezávislosti na okolních státech světa. A moc jsem se nedočel v materiálu, jakým způsobem je zajištěna kontrola zjištěných informací a faktů, aby nebyly zneužity. Mluví se o nějaké přeshraniční bezpečnosti, sledování zdrojů přírodních a jiných věcech. Znamená to, že bych se chtěl zeptat, jakým způsobem si představuje EU to, že poznatky, které budou získány programem Copernicus, nebudou zneužity proti České republice?

A chtěl bych se zeptat ještě na další věc: Jakým způsobem se tedy bude dofinancovávat celý tento program, protože se snížil plánovaný objem finančních prostředků na tento program a hrozí reálné nebezpečí, že nebude splněn termín, o kterém se tady v materiálech píše.

To jsou dvě věci, které nevzbuzují zrovna bezpečné pocity na některé věci. Pokud tedy dáme této agentuře GSA takové velké pravomoci, a je to možné, to znamená, proč se neřeší to, jakým způsobem se to bude kontrolovat? A jestli někdo, kdo byl z vašeho ministerstva na těchto jednáních, poukázal na toto nebezpečí, které je právě spojeno s tím, co nyní probíhá mezi Evropskou unií a Spojenými státy, protože tam nahoře se dá sledovat leccos. Tím nemyslím boha, ale ty družice, pane ministře.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji. V této chvíli nemám nikoho dalšího přihlášeného do rozpravy. Ptám se, zda si ještě někdo přeje vystoupit? Nikoho takového nevidím, rozpravu uzavírám.

Pane ministře, máte právo se vyjádřit, je-li to vaše přání. Prosím, máte slovo.

Ministr životního prostředí ČR Tomáš Jan Podivínský: Jenom krátce zareaguji na oba dotazy. Data jsou nevojenského charakteru, je to o složkách životního prostředí, spíše se jedná o komplexní systém dat a není to nic, co by mělo nějaký kontext se současnou v médiích diskutovanou aférou sledování a odposlechlů.

A technická zařízení ani neumožňují sledování vojenských cílů, k tomu jsou jiné satelity, čili tam není možné sledovat ani cíle vojenské a ani toho pána boha, kterého jste zmiňoval. A financování programů je plně o financích EU, čili Česká republika k tomu nebude dávat žádné další dodatečné finance, spíše je tam efekt podpory našich firem v návazných procesech činnosti agentury u nás v Praze. Děkuji.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, pane ministře. A žádám nyní o závěrečné slovo zpravodaje. Prosím, pane senátore.

Senátor Miroslav Krejča: Děkuji. V rozpravě vystoupil jeden senátor. Dovolil bych si jenom zareagovat. V této fázi nemůžeme směšovat program Copernicus s existencí agentury GSA, která je řídicí agenturou pro Galileo. Ta tady je a předpokládám, že bude i do budoucna a má svoji náplň. Jenom připomenu, že Galileo na rozdíl od doposud používaného systému GPS je civilní program, zatímco GPS, který doteďka používáme, je vojenský program a nevadilo nám to. Moc tomu nerozumím, nechápu to, protože si myslím, že jdeme správnou cestou. Navíc v programu Copernicus, dříve GSA, jde o sledování povrchu z hlediska kvality povrchu, sledování zemědělské půdy, sledování lesů, sledování vodstva a všechny údaje budou dostupné, veřejně dostupné pro veřejnou správu, pro obyvatelstvo zemí, kterých se to týká. Jestli jsme doposud neměli obavu z toho, že používáme systém GPS, tak mít obavu z toho, že používáme evropské civilní programy, ať už Galileo nebo Copernicus, myslím si, že není zas tak zcela namístě.

A znovu bych se obrátil na plénum a požádal o podporu doporučení výboru pro záležitosti EU. Děkuji.

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: I já děkuji. Všichni víme, o čem budeme hlasovat. Svolám znělkou nepřítomné senátorky a senátory.

Budeme hlasovat o usnesení, jak nám navrhl zpravodaj.

Zahajují hlasování. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 14 ukončeno, registrováno 52, kворum 28, pro 45, proti nikdo. Návrh byl schválen. Končím projednávání tohoto bodu.

Děkuji panu ministrovi i zpravodaji.

Dalším bodem je

8.
**Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě,
Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů -
Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství
v Evropě (evropský senátní tisk č. K 076/09)**

Máme to jako tisky č. K 076/09 a K 076/09/01. Materiály nám předloží pan ministr průmyslu a obchodu Jiří Cieñciala, máte slovo.

Ministr průmyslu a obchodu ČR Jiří Cieñciala: Dobré odpoledne, vážené senátorky, vážení senátoři. Je mi ctí opět, jak jsme se naposled rozcházeli, před tak gramotným grémiem vystoupit a přednést vám zásadní informaci o tom, jak se mění postoje Evropské unie k evropskému průmyslu a evropskému hutnictví.

Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, z iniciativy komisařů Evropské unie pánů Tajaniho a Andora započaly před rokem práce na koncepci Akčního plánu pro ocelářství v Evropě. Uskutečnilo se několik kulatých stolů za účasti zástupců průmyslu, odborů a státní správy členských států s významným podílem ocelářského průmyslu. Po diskusích byla přijata série doporučení na pomoc evropskému ocelářskému průmyslu, aby si uchoval svou schopnost konkurovat. Tyto návrhy byly předloženy Komisi k posouzení tak, aby platily pro příštích několik let, včetně opatření týkajících se obchodu, suroviny, zákonných výdajů, změny klimatu, energie a životního prostředí, zaměstnanosti a výzkumu a vývoje v neposlední řadě.

Dokument Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě byl přijat dne 11. června 2013. Zahrnuje kombinaci opatření na pomoc výrobě a pro stimulaci místní poptávky, liberalizaci směrnic a financování vzdělávání a výzkumu.

Akční plán je dobrý startovací bod, který přináší mimo jiné vyčerpávající pohled na energetickou efektivnost odvětví, což je stěžejní problém ocelářství v Evropě. Plán bude monitorován skupinou ocelářských odborníků a osobností průmyslu, kteří budou pověřeni hodnocením v průběhu jednoho roku.

Česká republika oceňuje snahu Evropské komise podpořit konkurenceschopnost evropských ocelářských společností. Skutečnost, že EU se začíná stavět k evropskému ocelářství jako k důležitému odvětví, je nanejvýš pozitivní. Evropa by do budoucna měla zůstat významným producentem oceli a konkurenceschopnost evropského ocelářského průmyslu je základem konkurenceschopnosti celého evropského hospodářství.

Senátní výbor pro záležitosti EU projednal sdělení dne 26. září letošního roku a přijal k němu usnesení, které je shodě s pozicí vlády ČR. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře, posadte se, prosím ke stolku zpravodajů.

Výbor pro záležitosti EU se těmito tisky zabýval. Usnesení má číslo K 076/09/02. Zpravodajem je pan senátor Antonín Maštaliř, který má slovo.

Senátor Antonín Maštaliř: Děkuji, pane místopředsedo. Vážený pane ministře, dámy a pánové, dovoluji mi, abych navázal na pana ministra. Já bych problematiku pouze trošičku shrnul a budu se věnovat možná jenom jedné

oblasti. Ač jsem pozorně poslouchal, nevím, jestli se o ní pan ministr zmínil, možná zmínil, on mi pak řekne, že ano nebo ne.

Jedná se o informaci k projednání. Je to Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů a jedná se o Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné hospodářství v Evropě, senátní tisk č. K 076/09.

V daném Sdělení cílem tohoto Akčního plánu je pomoci odvětví ocelářského průmyslu vypořádat se s aktuálními problémy a položit základy budoucí konkurenceschopnosti podporou inovací, růstu a zaměstnanosti. Komise chce posílit poptávku po oceli vyráběné v EU jak na domácí půdě, tak v zahraničí a zajistit evropským výrobcům oceli přístup na trhy třetích zemí prostřednictvím rovných obchodních praktik. Zavazuje se také snížit náklady tohoto odvětví včetně těch, jež plynou z regulačních opatření EU.

Pro ocelové výrobky nové generace potřebné v dalších klíčových evropských odvětvích jsou zásadní inovace, energetická účinnost a udržitelné výrobní procesy. Akční plán dále obsahuje cílená opatření na podporu zaměstnanosti v ocelářství, jež mají pomoci při restrukturalizaci tohoto odvětví a udržet v Evropě vysoce kvalifikovanou pracovní sílu.

Termíny, kterými se tento materiál zabývá, jsou – budu jenom ve stručnosti jmenovat, nebudu zacházet do podrobností: Zavedení vhodného regulačního rámce, dále se zabývá podporou poptávky po oceli zlepšením přístupu na zahraniční trhy a zajištěním rovných podmínek s cílem podpořit vývoz oceli z EU. Velmi důležité je zajištění dostupných cen energie tak, aby mohlo ke snížení cen přispět dokončení vnitřního trhu s energií a diverzifikace nabídky a zvýšení energetické účinnosti.

Členské státy EU budou vyzvány, aby zvážily snížení poplatků za obnovitelné zdroje a síťové rozvody pro energeticky náročná průmyslová odvětví nebo tato odvětví zcela osvobodily od těchto poplatků.

Komise se bude dále zabývat politikou v oblasti klimatu, o podpoře inovací jsem již hovořil.

A nyní to, co jsem chtěl z daného materiálu – musím použít ten termín – "vypíchnout" je sociální rozměr, zvyšování kvalifikace a pomoc při restrukturalizaci. EU hodlá podporovat opatření na rozvoj dovedností a růst zaměstnanosti mladých s cílem zvýšit konkurenceschopnost tohoto odvětví, posoudit tedy možnosti využití některých fondů EU na pomoc pracovníkům, kteří hledají práci po uzavření výrobního závodu. K tomuto účelu bude dále využíván Evropský sociální fond a Evropský fond pro přizpůsobení se globalizaci. Všechny fondy EU se budou řídit zásadou inteligentní specializace regionů a zohlední dlouhodobý vývoj investic pro vytvoření a zachování pracovních míst v určitém regionu. Zároveň bude Komise podporovat zaměstnanost mladých lidí v tomto odvětví, podporovat vytvoření Evropské rady pro zvyšování kvalifikace pro ocelářský průmysl i odvětvové aliance pro kvalifikaci v rámci svého programu Erasmus pro všechny.

Na závěr Komise navrhuje vytvořit formální pracovní skupinu na vysoké úrovni, která bude na dodržování tohoto plánu, se kterým jsem vás v kostce seznámil, dohlížet. Komise bude každoročně vyhodnocovat plnění tohoto plánu.

Pan ministr hovořil o tom, jaká je pozice vlády. Hovořil o tom, že bylo přijato usnesení v Senátu, se kterým se vláda vlastně ztotožňuje.

Jenom na dokreslení. Na závěr toho, co jsem si pro vás připravil, bych chtěl říci, že nedílnou součástí ocelářského průmyslu v Evropě jsou samozřejmě i naše velké podniky v Moravskoslezském kraji. Já konkrétně jsem z Ostravy, pan ministr je bývalým generálním ředitelem Třineckých železáren, takže

předpokládám, že budete-li mít nějaké dotazy, bude na ně opravdu schopen kvalifikovaně odpovědět.

Na závěr bych vám chtěl jenom říci, že situace je samozřejmě tíživá. Ocelářství ještě podle Lakshmi Mittala v Evropě není na dně, říkal, že ještě možná do konce roku a pak se ode dna odrazí, na rozdíl, tak jak jsem četl v jeho posledním článku, kdy tvrdí, že Indie, Brazílie, USA se už začínají pomalu z krize dostávat. Očekává, že Evropa by mohla v příštím roce pomalu se začínat z krize dostávat ven.

A jako dobrou zprávu na závěr jsem chtěl pouze říci akorát to, že i samotná ostravská huť ArcerolMittal oznámila po dlouhé době investici do výroby, ne investici do nějakých programů odprášení apod., ale do výroby, a to ve výši asi jedné miliardy. Je to zařízení na plynulé odlévání oceli, tzv. kontilití, ale s podrobnostmi vás dále nechci zdržovat.

Závěrem bych chtěl jenom říci, že jsme přijali usnesení, se kterým vás nyní seznámím.

Usnesení má na konci několik doporučení, která naším výborem byla schválena:

Senát PČR – 173. usnesení ze 17. schůze konané dne 26. září 2013 ke Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě. Je to senátní tisk č. K 076/09. Po úvodní informaci Bedřicha Dandy, náměstka ministra průmyslu a obchodu a zpravodajské zprávě senátora Antonína Maštalíře a po rozpravě výbor

I. přijímá ke Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě doporučení, které je přílohou tohoto usnesení,

II. doporučuje Senátu PČR, aby se ke Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Akční plán pro konkurenceschopné a udržitelné ocelářství v Evropě vyjádřil ve smyslu doporučení přijatého výborem,

III. určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu PČR senátora Antonína Maštalíře,

IV. pověřuje předsedu výboru Senátu Miroslava Krejčtu, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu PČR.

To je ode mě vše. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane zpravodaji. Otevírám obecnou rozpravu. Pan senátor Vladimír Dryml se přihlásil.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, pane ministře, kolegyně a kolegové, budu mluvit jenom krátce. Jsem rád, že konečně se v Bruselu některým rozsvítilo v jejich hlavách, vracejí se ke kořenům, vracejí se k tomu, na základě čeho vlastně EU vznikla. Byla to dohoda o uhlí a oceli – zdůrazňuji i o oceli, a že se nemůže jenom pomáhat různým aktivitám zelených a jiných, ale že se musí také pomoci průmyslu nejen českému, a zvláště takovému průmyslu, který je energeticky náročný a ekologicky náročný na výrobu. Uvědomme si, že jsou s tím spojeny ne tisíce, ale desítky tisíc pracovních míst nejen v České republice, ale v celé Evropě. Myslím, že nám nezbývá nic jiného, než to skutečně podpořit.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Nikdo další se nehlásí. Hlásí? Nehlásí. Kolego, buď ano, nebo ne. (Odpověď mimo mikrofon.) Takže máte slovo. Pan senátor Škaloud se přihlásil po různých peripetích.

Senátor Miroslav Škaloud: Vážené senátorky, opět jsem si rád přečetl tento materiál Akční plán. Samozřejmě je to jako jeden z mnohých materiálů, které nějaký problém popisují, ale nenabízí žádné reálné řešení. Je charakteristický jako řada ostatních evropských materiálů. Mimo tuto iniciativu, pokud jste nečetli materiál celý, tak jí iniciovaly zejména velké ocelářské firmy evropské, které pak společně s několika komisaři zahájily řadu jakýchsi jednání a mapovaly, jak zlepšit konkurenceschopnost ocelářského průmyslu v Evropě. To je samozřejmě bohubíhá činnost a dokonce v materiálu je patrné, že si tito komisaři, i Komise, která předkládá tento materiál, uvědomuje, že EU ztrácí konkurenceschopnost v oblasti ocelářství a snaží se tedy nějakými návrhy tuto situaci zlepšit. Výsledkem jednání komisařů se zástupci odborů a zaměstnanců v oboru bylo konstatování, že výrobci oceli působící v Evropě strádají díky nízkým nákladům svých mimoevropských konkurentů. Mezi řádky přiznávají skutečnost, že konkurenceschopnosti brání ochrana životního prostředí a klimatu na jedné straně a snaha o zachování pracovních míst na straně druhé za každou cenu. První příčinu podporuje také stanovisko evropského komisaře pro průmysl a podnikání z minulého měsíce, o kterém jsem tu již hovořil v souvislosti s jiným zákonem, a ten konstatoval, že kvůli přemrštěným nákladům na obnovitelné zdroje energií stojí EU před průmyslovým kolapsem a dále sděluje – nemůžeme obětovat evropský průmysl na oltář klimatických cílů, které jsou nerealistické a jinde ve světě se nevynucují. Ve srovnání s americkými konkurenty platí dnes evropský průmysl dvakrát víc za elektřinu a čtyřikrát více za plyn. A to řekl komisař. Evropský komisař.

V samotné zprávě se uvádí dokonce, že mezi lety 2005 a 2012 se zvýšila cena elektrické energie v evropském průmyslu o 38 procent. Ve Spojených státech naopak poklesla o 4 procenta.

Dále se i v této zprávě uvádí, že z analýzy "Plán Komise o energetické politice do roku 2050" se dá předpokládat, že do roku 2030 cena elektrické energie v Evropě stále poroste. Tolik fakta.

Způsob, který Komise navrhuje, jak konkurenceschopnost zvýšit v oblasti ocelářství je spíše podpora efektů druhého řádu. Jako např. odstraňování nekalých praktik v obchodu s ocelí, zvýšení využívání ocelového šrotu namísto rud, zavádění nejlepších dostupných technik pro snížení celkové přímé spotřeby energií a emisí nebo doporučení, aby se výrobky obsahující kovové části daly lépe rozebírat. Takže nenavrhuje to, co by ve skutečnosti pomohlo, to je přestat s naléháním na vynakládání neúměrných prostředků na obnovitelné zdroje, ale snaží se držet svých stávajících ekologických vizí, které vedou ke ztrátě konkurenceschopnosti.

Bezradnost komise při formulování návrhů k podpoře ocelářského průmyslu, aniž by se dotkla obnovitelných zdrojů, nebo vedena snahou, aniž by se dotkla obnovitelných zdrojů, je patrna z neurčitých nebo krkolomných výrazů a formulací. Např.: Komise vyzývá členské státy, aby zlepšily udržitelnost ocelových konstrukčních prvků. Co si pod tím člověk má představit? Udržitelnost se vždycky týkala emisí. Nebo: Podpořme iniciativu Udržitelné stavebnictví. Nebo: Regulační rámec by měl být navržen inteligentně a ambiciózně. Nebo: Zvyšme poptávku po vozidlech na alternativní pohon, zvýšíme odbyt ocelářských výrobků. Nebo: Zavedeme zátěžový test konkurenceschopnosti. Čili jsou to samé úhybné návrhy nebo nebetyčné fráze.

Za pozitivní lze považovat pouze záměr Komise – vyhodnotit celkovou regulační zátěž. Já se domnívám, že je pochybné, zda se zjištěním, které získá, bude řídit. To by musela v první řadě přehodnotit svoji destruktivní ekologickou politiku. A k tomu se jí samozřejmě nechce.

Jinak pokud jde o usnesení, nemám proti němu námitky, nějakým způsobem některé tyto věci akcentuje.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Nikdo další se nepřihlásil, končím obecnou rozpravu. Ptám se pana ministra, jestli se chce vyjádřit. Pane ministře? Máte mikrofon.

Ministr průmyslu a obchodu ČR Jiří Ciesla: Děkuji vám mockrát. Já jsem rád, že opravdu se touto otázkou naše současná nejvyšší instituce zabývá. Věřím, že pozdě, ale přece Evropa se probudila. O tom bychom si mohli povídat hodiny, dny, týdny. My jsme propásli naši největší příležitost před 10 lety. My jsme zbojkotovali, ztorpédovali, resp. se nepodařilo založit český ocelářský podnik, který měl integrovat všechny české hutě. Poláci byli připraveni se svými polskými – hutě stály, měli bychom k dispozici – Poláci 10 milionů tun, my 7 milionů tun oceli jako největší velmoc ocelářská ve světě, pod zadkem – promiňte – neomezené množství z hlediska existence a dlouhodobosti zdrojů koksovatelného uhlí, což je největší pokladnice, poklad Evropy jako takové, a na konci dvou širokorozchodných tratí z Ukrajiny, odkud se dováží ruda pro celou Evropu. Zase jsme vítr, dneska sklízíme bouři. Je to v kontextu toho, co se událo v Evropě za posledních 20 let. Je to škoda. Teď to budeme vracet nějakým způsobem zpátky. Věřme, že to bude otáčka spirály na vyšší úrovni z hlediska přidané hodnoty, i když dneska globalizovaný svět – byla tady již zmínka o investicích našich sousedů – zas umožňuje jiné technologické operace a tvorby řetězců, které zrovna nepřispívají k přidané hodnotě naší produkce. To je debata na delší dobu a nechci tady zdržovat.

Já jsem rád, že Senát se zabývá touto otázkou a že v podstatě podpořil Evropskou unii, Evropskou komisi a tyto iniciativy. Jak říkám, pozdě, ale přece. Když budeme jednotní v Evropě, tak si myslím, že najdeme řešení a že zastavíme, tak jak se nám podařilo zastropovat růst nákladů na OZE, zastavíme pokles konkurenceschopnosti evropského hutnictví. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan zpravodaj. Ještě pane ministře, na chvíli do konce hlasování vydržte s námi.

Senátor Antonín Maštalíř: Děkuji, pane předsedající. Já bych jen konstatoval, že v diskusi vystoupili dva senátoři. Pan ministr odpověděl na dotaz, resp. odpověděl na diskusní příspěvek pana senátora Škalouda. Já bych vás nyní požádal, abyste hlasovali o našem usnesení. Prosil bych vás, abyste ho podpořili. Slyšeli jste i z úst pana ministra, že naše usnesení je totožné s tím, jaké usnesení by udělal i vláda České republiky. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Takže i vám děkuji. Znělka a pak budeme hlasovat. Zahajují hlasování o usnesení, jak nám bylo navrženo.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 15 ukončeno, registrováno 52, kvorum 27. Pro 46, proti nikdo. Návrh byl schválen. Končím tento bod.

Děkuji, pane ministře. Děkuji zpravodajům a jsme u dalšího bodu, a tím je

9.

Senátní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 320/2009 Sb., a zákon č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vrácený Senátu Poslaneckou sněmovnou k dopracování (senátní tisk č. 449)

Návrh zákona máme pod tiskem č. 449. Návrh uvede pan senátor Jiří Dienstbier, který má k dispozici mikrofon.

Senátor Jiří Dienstbier: Vážený pane místopředsedo, vážené kolegyně a kolegové. Je to návrh zákona, který nám byl vrácen Poslaneckou sněmovnou k dopracování, který upravuje podrobnější pravidla financování politických kampaní a financování politických stran. My jsme tento návrh předložili z toho důvodu, že jsme neviděli příliš seriózní snahu tehdejší vlády o předložení obdobné předlohy, přesto, že tento záměr byl obsažen ve vládním prohlášení. V tuto chvíli, když jsme tuto materii probírali, tak jsme si říkali, že by možná bylo lepší počkat na ustavení nové vlády, s čím tato vláda přijde, s jakým záměrem v této oblasti a pouze, pokud by se tak nestalo, tak pokračovat v projednávání a předložení tohoto zákona. A proto, byť už jednou byl odročen, tak já bych tady navrhl ještě jedno odročení, a to do konce března příštího roku.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Přesto se posadte ke stolku zpravodajů, protože v daném okamžiku zpravodaj garančního výboru by měl promluvit, a to je pan senátor Miroslav Nenutil. Usnesení jeho výboru máme jako tisk č. 449/1.

Senátor Miroslav Nenutil: Děkuji za slovo, vážený pane místopředsedo. Milé kolegyně, vážení kolegové. Moje role je tady jednoduchá, ztotožňuji se s návrhem předkladatele a žádám vás, abyste tady odsouhlasili odročit projednávání senátního tisku č. 449 do 31. března 2014. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Takže toto datum zaznělo – 31. 3. 2014. Souhlas i předkladatele – kývá. Takže to je v daném okamžiku naše hlasování, ale předtím je potřeba otevřít rozpravu. Nikdo se nehlásí, takže rozpravu končím. Máme jediný návrh, a to odročit do 31. 3. 2014. O tomto návrhu budeme po znělce hlasovat. Zahajuji hlasování o odročení.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 16 ukončeno, registrováno 51, kvorum 26. Pro 44, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Děkuji, pane předkladateli, i zpravodaji.

Dalším bodem je

10.

Petice "Za zachování a koncepční vyřešení dalšího rozvoje vyšších odborných škol ve vzdělávací soustavě ČR" (senátní tisk č. 105)

Petici máme jako tisk č. 105. Petici projednal výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Zpravodajem je pan senátor Marcel Chládek a usnesení má číslo 105/1.

Podle našich pravidel při zahájení projednávání petice vezmeme na vědomí, které osoby, zastupující petenty, mají požívat práv podle § 142a odst. 2 o jednacím řádu. V tomto případě je to paní Markéta Pražmová a pan Karel Štix, kteří jsou uvedeni v usnesení výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu atd. O tomto budeme hlasovat, raději dám znělku, aby někdo zas neprotestoval. Zahajují hlasování o těchto dvou jménech.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 17 ukončeno. Registrováno 51, kворum 26. Pro 41, proti nikdo. Návrh schválen.

Dále Senát svým hlasováním rozhodne, kdo z představitelů orgánů územní samosprávy, správních úřadů a organizací, jež výbor považuje za dotčené projednávanou peticí, se mohou zúčastnit.

Pana ministra zdravotnictví Martina Holcáta zastoupí pan náměstek Ferdinand Polák.

O tom budeme nyní hlasovat. Zahajují hlasování. Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko ne a zvedne ruku. **Hlasování číslo 18** ukončeno, registrováno 51, kворum 26, pro 40, proti 1. Návrh byl schválen.

Takže v této chvíli vítám pana ministra školství, mládeže a tělovýchovy Dalibora Štyse a náměstka ministra zdravotnictví Ferdinanda Poláka. Podle článku tři našich podrobnějších pravidel se praví, že každá z těchto osob může vystoupit v rozpravě nejvýše dvakrát, a to vždy nejvýše deset minut. A nyní uděluji slovo zpravodaji výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice panu senátorovi Marcelu Chládkovi.

Senátor Marcel Chládek: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Vážené senátorky, vážení hosté, pane ministře, petenti, senátní výbor projednal petici, která mu byla doručena, a rozhodl se vzhledem k počtu petentů, že projedná toto na svém veřejném slyšení. Na veřejném slyšení byla podrobně projednána celá problematika, kterou bych rozdělil do dvou částí. První část se týkala připravovaného zákona – proto jsou tady i zástupci Ministerstva zdravotnictví, který se týká nelékařských povolání, popisuje některé profese, kde stačilo vyšší odborné vzdělání, že bude nutné vysokoškolské vzdělání minimálně bakalářského stupně. To byl jeden z problémů, který se projednával na veřejném slyšení.

A druhý problém, který je dlouhodobějšího charakteru, je vůbec zakotvení vyšších odborných škol v systému českého školství, kdy je tento systém zařazen do terciárního vzdělávání, to znamená do oblasti, kam patří i vysoké školství, na druhou stranu není součástí vysokoškolského zákona, ale zákona, který se zabývá školství regionálním.

Po projednání na veřejném slyšení, kde vyslovil podporu petentům i současný ministr školství, šlo toto projednání zpět na zasedání našeho výboru a přijali jsme následující usnesení: Bereme na vědomí tuto petici a konstatujeme, že petice je důvodná a žádáme Ministerstvo školství a Ministerstvo zdravotnictví

o vytvoření nové strategie vzdělávání, jejíž součástí bude plnohodnotné začlenění vyšších odborných škol do systému a zajištění oboustranné prostupnosti vyšších odborných škol a vysokých škol.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Posadte se ke stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu a jako první by promluvila paní Markéta Pražmanová (správně Pražmová) za petenty. Budete muset až sem k mikrofonu dolů.

Markéta Pražmová: Dobrý den. Mé jméno je Markéta Pražmová. Dobrý den, vážený pane předsedající, vážené senátorky a senátoři, dovoluji mi, abych trošku představila celou situaci. Já představuji segment vyššího odborného vzdělávání, což je vlastně v naší Asociaci vyšších odborných škol 112 škol v současné době. Tento segment, který ve vzdělávání soustavě naší země vlastně existuje ze zákona od roku 1996, neustále není koncepčně řešen. Ten začátek vždycky někde je v nějakém období, ale nikdy jsme nedosáhli koncepčního vyřešení tohoto segmentu. Proto jsme přistoupili k petiční akci, která, pokud jste to sledovali, vlastně oslovila téměř 35 tisíc petentů. Vyústilo to ve slyšení Senátu.

Tento segment patří do terciárního vzdělávání. Bohužel jsme pořád zařazení ve školském zákoně, což činí potíže nejen tedy našim absolventům, ale činí to potíže, dnes už vidíme, i při realizaci různých projektů, jako například teď jde o projekt Věda, výzkum, vzdělávání, kde dokonce, jak je mně známo, museli zástupci Ministerstva školství vysvětlovat Evropské komisi, proč jsme tedy zařazení v zákoně školském, a tedy jsme řešeni spolu s regionálním školstvím v oblasti projektů a nejsme v terciárním vzdělávání.

Toto vše tedy vlastně způsobuje nekonceptnost – odvaha Ministerstva školství tento problém řešit. Já bych proto žádala nejen všechny účastníky Senátu, kteří budete ještě ve funkčním období myslím čtyři roky nebo pět let, abyste se touto problematikou vážně zabývali, protože myslím, že tento segment si to zaslouží. Navíc je tady vážné ohrožení, tak jak pan ministr Chládek sděloval, se školstvím zdravotnickým, kde pokud bude schválen zákon o nelékařských zdravotnických povoláních, tak vlastně se můžeme dočkat toho, že v budoucnu ve zdravotnických zařízeních nebudou prakticky zaměřené zdravotní sestry. Tam jde i o jiné obory, jako jsou dentální hygienistky apod.

Já vím, že už asi je pozdní doba na to, abych vás přesvědčovala o dalších argumentech, všechno už bylo řečeno a napsáno, můžete si to přečíst, jenom bych apelovala na vás, kdybyste ve vašem dalším období, až vám přijde na stůl nějaký koncepční záměr, nějaká strategie, po které my pořád voláme, abyste podpořili tento segment vzdělávací soustavy, který si myslím, že je velice důležitý a ve všech zemích světa, v Evropské unii hlavně, tedy v příhraničních zemích, jak by vám určitě řekl pan ministr školství běžně funguje a není žádný problém potom pro prostupnost absolventů v rámci celé školské soustavy. U nás tedy každý, kdo chce dosáhnout bakalářského vzdělání, tak musí znovu v převážné míře, pokud nejde o soukromé vysoké školy, studovat opět tři roky, což musíte uznat, že je velice náročné nejen na náš rozpočet této malé země, ale zatěžuje to i absolventy a jejich rodiče, rodiny apod.

To je asi vše zatím ode mě. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Já děkuji a druhý z představitelů petentů Karel Štix se omluvil, takže slovo má ministr školství, mládeže a tělovýchovy pan ministr Dalibor Štys.

Ministr školství, mládeže a tělovýchovy ČR Dalibor Štys: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, dámy a pánové, předem bych vám chtěl poděkovat za zahájení diskuse o tématu vyšších odborných škol, které považuji za velmi důležité. Také bych se chtěl omluvit za to, že budu mluvit možná o něco déle nebo komplikovaněji. Téma to není jednoduché a nebývá dobře pochopeno.

V obecné rovině se jedná o téma dvou systémů terciárního vzdělávání, což je struktura, která existuje téměř ve všech vyspělých zemích, k jejichž životní a kulturní úrovni se chceme řadit. U nás k ní však nesměřujeme. Tímto tématem jsem se zabýval při diskusích o struktuře a fungování univerzity, na níž jsem působil, setkával jsem se s ním i v praxi mezinárodní spoluprací. Ve většině zemí došli k názoru, že vedle akademických univerzit zaměřených na získávání nových poznatků a jejich předávání studentům musí ještě existovat terciární sektor Fachhochschule, University College, jakkoliv tyto instituce nazýváme. Jsou zaměřeny na praktičtější a třeba i profesní vzdělávání. Prostě nejde dohromady koncepce a cíle univerzit a institucí terciárního vzdělávání zaměřených na praxi, jsou různé a jejich společenská role je významně odlišná.

Naopak tam, kde se našel dobrý systém koexistence těchto institucí, včetně koexistence fyzické, kdy obě instituce či jejich součásti existují i fyzicky v jednom místě, bývají rozvinuty systémy prostupnosti těchto typů institucí pro studenty, což je maximálně ve prospěch využití talentu každého jednotlivce. Přál bych si, abyste si našli cestu například do rakouského Hagenbergu kousek od našich hranic, který je pro takové soužití ideální a nám hezky velmi blízkým příkladem. Rád vám takovou studijní cestu zprostředkuji.

Stav, k němuž se neustále snažíme dostat v ČR, tj. aby se profesní i špičkové akademické vzdělávání odehrávalo na jedné instituci, je nedosažitelný. Bohužel o něj univerzity především ke své škodě neustále usilují, což může vést jedině ke snížení jejich kvality a mezinárodního kreditu. Už by bylo na čase s tím skončit. Kdybych se měl dopustit nějakého shrnutí jednou větou, pak například jsem příznivcem vyšších odborných škol v zájmu univerzit, které jsou i mému srdci drahé.

Na rozdíl od mnohých se domnívám, že současný vysokoškolský zákon umožňuje optimální chování vysokých škol a školský zákon pak vyšších odborných škol. Dává i Ministerstvu školství a krajům možnost tyto instituce optimálně financovat. Nejde tedy o to měnit zákon, jde o to, aby každý na své úrovni převzal zodpovědnost, kterou mu zákon ukládá. Ano, je to tak. Zodpovědnost, kterou si mnohdy prostřednictvím nátlaku na své volené zástupce sám prosadil. Veřejné vysoké školy dostávají příspěvek na činnost, příspěvek na rozvoj výzkumných organizací a příspěvek na specifický výzkum. Za to vše nesou zodpovědnost v tom, že budou produkovat hraniční výzkumné poznatky, jimi přispívat do světové poznatkové základny a zároveň z ní čerpat. To vše pak mají předávat nejlepším českým studentům.

Na soukromých vysokých školách se platí školné. Za to studenti očekávají uživatelskou vstřícnost. Tím zdaleka nemyslím, že by nebylo možné na soukromých vysokých školách studovat pilně a získat mnoho poznatků, studenti ale mohou požadovat větší pohodlí, časové přizpůsobení svým potřebám, možnost studovat při zaměstnání. Vyšší odborné školy mají poskytovat vzdělání užitečné pro praxi a podle požadavků praxe. Mají vesměs větší regionální pokrytí, působí i v menších městech a mohou tak na nich studovat studenti, kteří z nějakých, například sociálních důvodů, nemohou studovat mimo své bydliště. Když ne z jiného, tak z tohoto důvodu by se vyšší odborné školy měly zachovat.

V další diskusi pro zjednodušení opominu dva typy oborů, kde je vzdělávání fakticky státní zakázkou – medicínské, zdravotnické obory a vzdělávání učitelů. Gordickým uzlem diskuse o terciárním vzdělávání se stala snaha veřejných vysokých škol pokrýt celé spektrum vzdělávacích potřeb samy. Poskytují dnes jak akademické vzdělávání se špičkovou ambicí, tak profesní vzdělávání, v němž by se lépe uplatnili odborníci z praxe. Ti však na vysokou školu nemohou, protože nemají dostatečně vysoký akademický profil. Dokonce se celá řada členů vedení vysokých škol dala slyšet, že kvalita na vysokých školách se dá zajistit jedině tím, že se bude platit školné.

Dovolím si kacírskou myšlenku, že stávající zákonná úprava umožňuje racionální chování a že problém je především v dohodě Ministerstva školství, vysokých škol a krajů jako zřizovatelů vyšších odborných škol. Především bych chtěl upozornit, že máme již dnes dvě veřejné vysoké školy, které mají cíl shodný s vyššími odbornými školami. Jsou to Vysoká škola polytechnická v Jihlavě a Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích. Ta druhá dokonce vznikla v témže areálu, kde již působila vyšší odborná škola a navíc ve městě, kde již působila Jihočeská univerzita.

Když jsme v minulém týdnu projednávali rozpočet vysokých škol, představili jsme i výpočet financování založený jen na započtení kvalitativních indikátorů – publikace a jiné výsledky výzkumu, národní a mezinárodní granty. Šest vysokých škol by si polepšilo: Univerzita Karlova, Vysoká škola chemicko-technologická, České vysoké učení technické, Masarykova univerzita, Vysoké učení technické v Brně a Vysoká škola umělecko-průmyslová. Dvě vysoké školy by zůstaly kolem nuly – Univerzita Palackého a Vysoká škola ekonomická. A dále všechny další umělecké vysoké školy. Ty mají ale jiný způsob výpočtu financování. Ostatní vysoké školy by klesly významněji: 11 % Západočeská univerzita, až 93 % Vysoká škola technická a ekonomická v Českých Budějovicích. Přitom právě na tu poslední školu slyším od zaměstnavatelů limitovanou chválu, že je to jediná vysoká škola v Jižních Čechách, s níž je možné se alespoň trochu domluvit. Proč je tomu tak, je zřejmé. Jedná se o školu typu Fachhochschule nebo Regional College, která produkuje absolventy bakalářského stupně pro místní průmysl. I ostatní propadající vysoké školy mají takové obory, dokonce takové obory ke škodě celého národa mají i ty vysoké školy, které jsou ještě schopny dosahovat mezinárodně konkurenceschopných výsledků.

Co z toho vyplývá pro regionální školy, tedy pro ty, které v našem srovnání nepropadly o 80 a více procent, jenom o 10 až 40? Není v žádném případě oprávněné říci, že jsou to školy polytechnického typu jako jejich konkurentky vyšší odborné školy. Naopak. V mnoha případech mají definován jeden nebo i několik vynikajících výzkumných směrů. Přinejmenším tam, kde získali výzkumné centrum z programu Výzkum a vývoj pro inovace, nebo se na některé takové centrum dokážou napojit, je Ministerstvo školství podpoří. Není ale možné podporovat všechno a všude. Jinými slovy, jiné peníze institucionálního charakteru pro venkovské školy v příštích pěti a sedmi letech nejsou a nebudou, neboli struktura výzkumu, a tím i umístění vynikajících studijních programů mimo Prahu, byla definována.

Jaký mám tedy návrh? Začít je třeba od veřejných vysokých škol. Poskytneme jim metodiku, pomocí níž si budou moci porovnat svoje fakulty tak, jako jsme my porovnali celé vysoké školy. Nebude to pro ně nic nového – hned ze dvou pohledů. Za prvé, ve skutečnosti vysoké školy po celou dobu promítaly metodu rozdělování prostředků, která přišla z ministerstva, na své součásti: fakulty a ústavy. Za druhé to bude z poloviny standardní metodika hodnocení, na

níž už jsou zvyklí, a z poloviny to bude návrat do let 1999-2004, kdy byly finance na výzkumné záměry odvozovány z celkové hodnoty výzkumných grantů. Tím si samy vysoké školy odvodí, jaké jejich součástí jsou mezinárodně konkurenceschopné a jaké mají charakter vzdělávací instituce. Ty druhé pak vyzveme, aby si našly své partnery, jak pokud je to relevantní v průmyslu, tak na druhé straně mezi vyššími odbornými školami. Ve všech těchto směrech by měla být definována prostupnost tak, aby vynikající absolventi vyšších odborných škol mohli dokončit své bakalářské studium na regionální fakultě a po vykonání zkoušek pokračovat do magisterského studia tam, kde z něj pro své vzdělání získají maximum. A ti, kdo neobstáli, aby vždy dokončili vzdělání na úrovni, která odpovídá jejich schopnostem, například na vyšší odborné škole. Protože to není jenom tak, že studenti studují na vyšší odborné škole, kterou absolvují, a potom absolvují bakalářské studium – jsou i studenti, kteří neuspěli v bakalářském studiu a mají obtíže dokončit jakýkoliv stupeň terciárního vzdělávání, výsledkem bude mj., že stát bude platit jenom jednou. Vynikající pedagogové budou mít čas na své vynikající studenty a všichni získají ze svého vzdělávání maximum.

Zdravotnické a pedagogické obory jsou zvláštní. Jedná se u nich do značné míry o státní objednávku. Musíme zajistit dostatek učitelů, lékařů, zdravotních sester. Jakou kvalifikaci mají mít, určuje stát. Chápu, že se vyšší odborné školy cítí zvláštně, pokud jejichž absolventky a absolventi chodí na tytéž přednášky a praktikují na týchž klinikách, aby se dostali navíc kromě titulu diplomovaný specialista i k titulu bakaláře, a stát to navíc platí dvakrát. I tomu by měla zabránit výše zmíněná spolupráce a prostupnost a stát by měl platit jen tam, kde bude prostupnost dobře definována.

Pomoci by mohli a měli také zaměstnavatelé. Tam, kde je státem definována ekvivalence diplomovaných specialistů a bakalářů, nemělo by docházet k tomu, aby například nemocnice odměňovaly tyto dvě kategorie různě. Důležitá poznámka: dobrovolně to nepůjde. To se již osvědčilo. Ministerstvo školství dlouhá léta vypisuje rozvojové programy pro spolupráci vysokých a vyšších odborných škol s relativně malým úspěchem.

Pokud chceme do budoucna mít vysoké školy světové kvality, musí se změnit tlak na jejich masovost. Jasně definování a posílení pozice vyšších odborných škol jako institucí všeobecného terciárního vzdělávání na rozdíl od vysokých škol, jejichž cílem je zprostředkovat to nejlepší ze světového poznání, je prvním nezbytným krokem. Jistě mezi vysokými školami zůstane mnoho rozdílností, dovedu si ale představit, že například do Liberce se bude chodit za specializovaným textilním strojírenstvím a mechatronikou spíše než třeba na Vysoké učení technické v Brně. Budou tam prostě jejich specializované a vynikající obory. Zároveň na této vysoké škole ale bude bakalářské studium, v němž se sejdou nejlepší studenti z vyšších odborných škol v celém kraji, a i třeba některé magisterské obory, třeba i humanitní tam, kde bude zajímavý výzkum například ve spolupráci s krajským muzeem, a do toho magisterského studia zase mohou vstupovat další vynikající studenti například ze soukromých vysokých škol, které vystudovali například při zaměstnání. Na to vše jsou již fungující precedenty, není třeba nic nového vymýšlet. A k tomu všemu vůbec nepotřebujeme nové zákony. Stačí, aby si každý aktér uvědomil svou roli ve vzdělávání a té se zhostil. Ministerstvo školství a krajské úřady pak mohou vše podpořit odpovídajícím nasměrováním financí. První, ale bohužel nesmělý, protože ne úplně koncepční krok, jsme zahájili my na Ministerstvu školství, kde měníme poměry financování, bohužel jen v malém rozsahu od +2 do -0,6 %.

Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, jednou viděné je více než stokrát slyšené. Přál bych si, než uzavřeme tuto debatu, abyste se se mnou

vypravili do hornorakouského Hagenbergu. Tam je totiž možné na malém prostoru a v kondenzované formě pochopit, jak může spolupracovat elitní vysokoškolský ústav, Fachhochschule podobného zaměření, odborně zaměřená střední škola a průmysl. Netvrdím, že toto je jediné nebo všespasitelné řešení, ale rozhodně se jedná o dobrý a velmi ilustrativní příklad. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře, a dále má slovo pan náměstek ministra zdravotnictví Ferdinand Polák.

Ferdinand Polák: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, dovoluji, abych nejdříve omluvil pana ministra zdravotnictví z dnešní neúčasti na schůzi Senátu a vyjádřil tedy osobně za Ministerstvo zdravotnictví naše stanovisko k návrhu usnesení Senátu Parlamentu ČR ve věci projednávané petice.

Já jsem seznámen s návrhem petice i s návrhem usnesení Senátu, který žádá po Ministerstvu školství a po Ministerstvu zdravotnictví, aby společně vytvořily novou strategii vzdělávání, jejíž součástí bude plnohodnotné začlenění vyšších odborných škol do systému a zajištění oboustranné prostupnosti vyšších odborných škol a vysokých škol. Ministerstvo zdravotnictví akceptuje tento návrh a na strategii vzdělávání bude s Ministerstvem školství i nadále spolupracovat v rámci mezirezortních jednání a přípravy legislativních opatření.

Ministerstvo zdravotnictví na základě legislativního plánu vlády mělo v letošním roce předložit návrh nového zákona, který by nahradil zákon č. 96/2004 Sb., o nelékařských zdravotnických povoláních. Vzhledem k tomu, že nedošlo k dohodě mezi Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a Ministerstvem zdravotnictví právě v problematice vzdělávání několika zdravotnických nelékařských povolání, která se studují současně na těchto obou typech škol, požádalo Ministerstvo zdravotnictví o vyřazení úkolu z legislativního plánu na tento rok. Nicméně problematika existence vyšších odborných škol a vzdělávání zdravotnických pracovníků na nich podléhá již několik let široké diskusi a já jsem přesvědčen o tom, a je to stanovisko našeho ministerstva, že je potřeba skutečně tuto širokou diskusi dokončit a pak teprve na základě konsensu předložit konkrétní materiál. Uvědomujeme si, že celá problematika postavení a poslání vyšších odborných škol ve vzdělávací soustavě ČR si vyžaduje ucelené koncepční řešení pro všechny rezorty, nejenom pro rezort zdravotnictví.

K postavení všeobecných sester si dovoluji uvést, že v současné době podle všech našich informací je všeobecných sester na trhu práce dostatek. Poskytovatelé zdravotních služeb stále více počítají i s uplatněním zdravotnických asistentů, pro které vytvářejí nová pracovní místa.

Závěrem tedy podotýkám, že budeme s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy i nadále jednat, abychom se dohodli na vytvoření dlouhodobé koncepce vzdělávání pro zdravotnické pracovníky s důsledkem kvalitního vzdělání dostatečného počtu zdravotnických pracovníků i s ohledem na ekonomickou udržitelnost školského systému. Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: I vám, pane náměstku, děkuji. Do rozpravy se dále nikdo nehlásí, takže ji končím a máme před sebou jedinou věc, a to je návrh usnesení, tak jak nám bylo předloženo a všichni ho máte k dispozici. Ptám se, jestli chce ještě někdo vystoupit z petentů nebo pan ministr nebo pan náměstek. Nechtějí, takže znělka a bude hlasování. (Znělka.)

Zahajuji hlasování o usnesení, jak bylo navrženo. Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku. **Hlasování číslo 19 ukončeno**, registrováno 50, kворum 26, pro 36, proti nikdo. Návrh byl schválen. Končím projednávání tohoto bodu. Děkuji petentům, panu ministrowi i panu náměstkowi.

Dalším bodem je

11.
Žádost o souhlas Senátu
s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové
(senátní tisk č. 189)

Máme to jako usnesení našeho imunitního a mandátového výboru pod číslem 189. Se zprávou vystoupí zpravodajka mandátového a imunitního výboru paní senátorka Eliška Wagnerová.

Senátorka Eliška Wagnerová: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, dne 13. 8. 2013 byla k rukám předsedy Senátu PČR doručena žádost policejního orgánu ze dne 8. 8. 2013 příslušné spisové značky nebo čísla jednacího, a která obsahovala žádost o souhlas Senátu s trestním stíháním senátorky Ing. Evy Richtrové pro skutek, který měl údajně spočívat v tom, že vedoucí dopravy silničního hospodářství Magistrátu města Frýdek-Místek zpracoval podklady a předložil je tedy do rady města Frýdek-Místek ke schválení přidělení veřejné zakázky, přičemž údajně měl tedy jednat, nebo nejednal v souladu s principy řádného hospodáře a nakládal s majetkem města Frýdek-Místek způsobem hrubě město poškozujícím, a sice tedy ta veřejná zakázka měla být realizována za zcela evidentně a na první pohled předraženou cenu, a sice ve výši 1,575,60 Kč spolu s DPH za běžný metr "hloubení příkop", přičemž takto předraženou nabídku sám vlastně předtím opatřil. Přitom měl být zcela srozuměn s tím, že tato cena je předražená a neodpovídá ceně obvyklé a že tak vznikne městu škoda, resp. vybrané firmě neoprávněný prospěch.

Na to posléze náměstek primátorky odpovědný za zadávání veřejných zakázek na úseku odboru dopravy a silničního hospodářství předložil jako předkladatel do rady města Frýdek-Místek návrh na schválení přidělení této veřejné zakázky za takto evidentně předraženou cenu a následně členové rady, a mezi nimi právě i paní senátorka Ing. Eva Richterová spolu tedy s dalšími, na svém zasedání 4. 10. 2010 v rozporu s § 38 odst. 1, 2 zákona obcí nejednala tedy spolu s dalšími v souladu s principy řádného hospodáře a naložila tak spolu s dalšími údajně s majetkem města Frýdek-Místek způsobem hrubě město poškozujícím, když hlasováním – spolu tedy s dalšími radními – rozhodla podle připraveného návrhu těmi dvěma osobami, tedy resp. jednou připravený návrh a druhou předložený návrh, o přidělení veřejné zakázky "hloubení příkop" v určitém místě, tedy je to katastrální území Lískovec, Skalice, Chlebovice, Frýdek za na první pohled předraženou cenu, jak už bylo řečeno, tedy 1.575,60 Kč s DPH za běžný metr, přičemž údajně všichni byli zcela srozuměni s tím, že tato cena je předražená a neodpovídá ceně obvyklé, což údajně mělo být rozpoznatelné bez zřejmých obtíží, a dále pak měli být také srozuměni s tím, že realizací veřejné zakázky za tuto cenu vznikne městu škoda a zároveň neoprávněný prospěch firmě, která byla vybrána. Zároveň tedy nenechali zjistit cenu obvyklou, a ani nečinili nic, aby vzniku škody městu zabránili, a to i

přesto, že město je stoprocentním vlastníkem obchodní společnosti Technické služby, a. s., která by byla schopna tuto zakázku realizovat, a rada města vykonává působnost valné hromady této společnosti.

Měli údajně tedy způsobit celkově městu škodu ve výši 1.819.116.10, která spočívá v rozdílu mezi cenou obvyklou a cenou skutečně zaplacenou, a tak tedy také opatřili ten neoprávněný prospěch oné soukromé firmě, která byla vybrána. V tomto jejich jednání spatřuje policejní orgán podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a f) trestního zákoníku a přečinu porušení povinností při správě cizího majetku podle ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. Bylo zahájeno policejním orgánem dne 31. 7. 2013 trestní stíhání 13 členů rady města Frýdek-Místek, a sice právě pro ty skutky v usnesení o zahájení trestního stíhání popsané a tam také právně kvalifikované.

Paní Ing. Eva Richtrová byla tedy, jak už řečeno, rovněž členkou rady. Její trestní stíhání ale nemohlo být zahájeno, protože se na ni vztahuje imunita člena parlamentu podle čl. 27 odst. 4 Ústavy. Proto tedy policejní orgán požádal Senát PČR, aby vyslovil podle čl. 27 odst. 4 a podle § 13 zákona o jednacím řádu Senátu souhlas s trestním stíháním paní senátorky, a to sice pro právě popsaný skutek.

Panu předsedovi mandátového a imunitního výboru byl doručen dopis paní senátorky Richtrové z 21. 8. 2013, kterým požádala, aby výbor doporučil Senátu PČR, aby žádosti policie o její vydání bylo vyhověno. Senátorka byla vedena úvahou, že všichni členové rady by měli být stíháni ve stejném režimu.

Jednání mandátového a imunitního výboru Senátu PČR o žádosti policejního orgánu proběhlo 29. 10. 2013. Paní senátorce Evě Richtrové bylo také umožněno, aby se jednání osobně zúčastnila a k věci se vyjádřila. Poté jsem přednesla před mandátovým a imunitním výborem úvahu vztahující se tedy k výkladu právě čl. 27 odst. 4 Ústavy ČR, podle níž tedy, resp. ten článek sám říká, že tedy poslance, ani senátora nelze trestně stíhat bez souhlasu komory, jejímž je členem. Odepře-li komora souhlas, je trestní stíhání po dobu trvání mandátu vyloučeno. Čili jenom po dobu trvání mandátu. Mandátový a imunitní výbor, ani Senát sám nerozhodují o vině svého člena. K rozhodnutí o vině a trestu je povolán jen soud, a to říká jak Ústava, tak tedy i Listina základních práv a svobod.

Jak tedy mandátový a imunitní výbor, tak Senát by měly posoudit, zda se v konkrétní věci nejedná o politicky motivovaný exces orgánů činných v trestním řízení, resp. jsou jak mandátový a imunitní výbor, tak Senát povolány k tomu, aby posoudily, zda vydání člena parlamentní komory, tedy Senátu, a jeho následné trestní stíhání nepoškodí parlamentní komoru jako takovou, neboť imunita slouží k ochraně parlamentní komory, nikoliv k ochraně jejího člena. Imunita členů parlamentu je napříč Evropou považována za neoddelitelnou součást principů dělby moci, považována za výraz autonomie parlamentu, anebo má chránit parlamentní opozici a souvisí se stupněm autonomie, která je nezbytná pro parlament tak, aby byl schopen plnit své povinnosti, přičemž každé probíhající trestní stíhání člena parlamentu vystavuje celou parlamentní komoru, jejíž je členem příslušná osoba, která má být vydávána, negativnímu ohlasu ze strany veřejnosti. Je proto zapotřebí v každém případě zvláště vážít, zda více negativ přinese vydání člena parlamentu spojené s vystavením parlamentní komory kritice veřejnosti, anebo zda odmítnutí vydání parlamentáře nezpůsobí nepřiměřené potíže při řádném vyšetřování věci, která se jí dotýká, když tedy vlastně bude moci být stíhán event. až poté, kdy dokončí svůj mandát.

Tyto úvahy jsem ještě doprovodila tedy fakty, a to sice, že senátorský mandát paní senátorky Richtrové končí 25. 10. 2014, tj. za necelý jeden rok. Zdálo se mi být tedy přiměřeným řešením přiklonit se k ochraně vážnosti a bezporuchovosti činnosti Senátu, když odklad event. trestního stíhání paní senátorky v řádu necelého roku se nejevily být tak fatální už proto, že od skutku, který má být důvodem k zahájení trestního stíhání, uplynuly více než tři roky, a dále pak vlastně i s ohledem na okolnost, že trestní stíhání zejména tedy těch dvou jaksi odborně vybavených osob běží. Vedle toho je třeba říct, že běží samozřejmě i trestní stíhání těch zbylých členů rady města Frýdek-Místek, a zde lze jenom vyslovit přání a domněnku, že by mělo být ukončeno do října roku 2014, a to vyslovením jasného právního názoru na trestnost hlasování kolektivního orgánu, který sám je složen z laiků, přitom vychází z podkladů předaných mu odborníky, a kdy je jasné, že tento z laiků složený orgán víc, než zkontrolování formálních náležitostí postupu těchto odborníků, kteří pro něj pracovali, není vlastně v jeho silách. Po takovéto zpravodajské zprávě na to mandátový a imunitní výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno a podle něž se navrhuje Senátu PČR nevyslovit souhlas s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové pro skutek vymezený v žádosti policie. Já jsem byla stanovena jako zpravodajka pro jednání na schůzi a pan předseda byl pověřen, aby intimoval toto usnesení předsedovi Senátu. Jenom dodám, že usnesení mandátového a imunitního výboru bylo jednomyslné.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Posadte se ke stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu. Do rozpravy se hlásí pan senátor Miroslav Nenutil.

Senátor Miroslav Nenutil: Vážený pane místopředsedo, milé kolegyně, vážení kolegové, neodpustím si pouze jednu poznámku. Od roku 2002 jsem ve Stříbře na radnici v různých volených funkcích. Jímá mě hrůza, když si někdo za tři roky vzpomene, samozřejmě někdo, komu jsem během těch let nevyhověl, a vy, co jste v obecních nebo v krajských zastupitelstvech, samozřejmě jste se dostali do podobných situací nebo se dostáváte často, protože vyhovět nelze vždycky každému a každý minimálně druhý z těch, kterým nevyhovíte, se cítí být ukřivděný a hledá v tom vždycky kdoví co.

Vrátím se k tomu začátku. Jímá mě hrůza, že někdy v roce třeba 2016 si vzpomene jeden z těch neuspokojených, nebo jedna, to už je jedno, že jsem mohl hlasovat tu v radě, tu v zastupitelstvu tak, jak si to ten dotyčná, ta dotyčná představili. Ano. Je to jejich názor. Co mě na tom ale zaráží víc, postup orgánů činných v trestním řízení. Případá mi to, jako kdyby mě zastavil dopravní policista, když jsem projel křižovatku na zelenou, a ptal se mě, jestli jsem si vědom toho, co jsem udělal. Jestliže by si někdo přečetl zákon o obcích, anebo pokud někdo nezpochybnil průběh toho jednání, ať už to bylo v radě, nebo v zastupitelstvu, byl-li tedy průběh jednání v souladu se zákonem o obcích, pak i řekněme vyšetřovatel elév by se takovou věcí snad vůbec zabývat nemusel.

Vážím si tedy občanského postoje a solidárního postoje paní senátorky Richtrové k jejím kolegům, obviněným tedy, ale byť jsem vždycky hlasoval pro vydání, pokud jsme tedy o tom jednali, aby se ten dotyčná nebo ta dotyčná mohli před soudem obhájit, pak tady – a vůbec ne vzhledem k přátelství k paní senátorce – ale z principu nemohu souhlasit s tím, abychom paní senátorku vydali. A je jedno, jestli je to teď Richtrová, nebo zítra to bude Nenutil, nebo pozítří Bublan. Omlouvám se, nevím, jestli pan senátor Bublan je zrovna v zastupitelstvu, ale upřel jsem na něj svůj pohled. Tedy žádám vás, aby podle

zprávy paní zpravodajky jsme zachovali důstojnost a serióznost naší komory a také nevydali paní senátorku. Omlouvám se za zdržení, ale připadal bych si trošku hloupě, kdyby tady ta slova, která jsem slyšel i od svých kolegů a kolegyně, nezazněla. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Jaromír Štětina.

Senátor Jaromír Štětina: Vážený pane předsedající, děkuji za slovo. Vážená paní senátorko, vážení páni senátoři, dámy a pánové, já si dovoluji, pane předsedající, zabrousit do hájemství, které je vzdáleno od naší české kotlinky, ale budu přesto hovořit k věci. Já připomenu doby sovětského impéria, kdy v Sovětském svazu vládli straničtí tajemníci a představitelé komunistické strany. Tam v tomto prostředí vzniklo ono slavné a známé ruské slovo kompromat. Kompromat byl materiál, který byl uložen v pápce, to je jiné krásné ruské slovo, a každý stranický tajemník na toho druhého tajemníka měl tu pápku uschovanou v trezoru a čekal na příležitost, kdy ji vytáhne. A v té pápce byly shromážděny kriminalizační argumenty buďto skutečné a částečně tajené, anebo když nebyly, tak vyrobené. S pádem Sovětského svazu tento nešvar nezankl. On se po tom prostranství rozlezl jako rakovina. Vezměte si Ukrajinu, vezměte si kriminalizaci politiků na Ukrajině. Naše komora k tomu přijala před časem velmi důrazné upozornění ve svém usnesení. Vezměte si Rusko a Chodorkovského. To je typický příklad kriminalizace politického protivníka. Nebo Gruzie. Já jsem se především vrátil z Gruzie, kde jsem s velkým překvapením zjistil, že změna politické garnitury, ke které tam došlo, právě se opírá o ten strašný zlozvyk kompromatů a kriminalizace protivníka. Zatím nová gruzínská garnitura strčila za mříže bývalého premiéra, bývalého předsedu parlamentu, tři ministry, včetně ministra vnitra, a chystají se strčit za mříže i bývalého prezidenta republiky. Ani nám se tento nešvar nevyhýbá. Myslím si, že prolézá tuto skutečnost, a sami známe několik případů, koho se to týká. A myslím si, že je to velmi nebezpečné, protože to ohrožuje naši státní správu jako celek. V okamžiku, kdy budou kriminalizováni zastupitelé, kdo potom bude chtít dělat tyto funkce, když bude mít za sebou orgány činné v trestním řízení, které ho budou neustále kriminalizovat a snažit se ho strčit do vězení? Proto já jsem včera hlasoval pro to, abychom nevydali paní senátorku Richtrovou, a prosím vás, abychom to rozhodnutí přijali i na plénu Senátu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má paní senátorka Eva Richtrová.

Senátorka Eva Richtrová: Vážený pane předsedající, milé kolegyně a kolegové! Situace je pro mě velice nepříjemná. Přesto mi dovozte, abych tady zmínila některé věci, které s vydáním souvisejí opravdu velmi úzce.

Já jsem v zastupitelstvu města Frýdek-Místek od roku 1990. Od roku 1994 jsem v radě; 12 let jsem byla v uvolněné funkci, a to jako starostka a místostarostka. Poté, co se stalo město statutárním městem, jako primátorka. Naše rada ve Frýdku-Místku zasedá průběžně a průměrně v roce asi třicetkrát. Průměrný počet bodů, které projednáváme, je asi 40 na každé radě, takže nějakých 1200 rozhodnutí za rok; z toho si dovedu tipnout, že takových 800 je v majetkové rovině.

Za celou dobu svého působení se nám ještě nestalo, a mně už vůbec ne, že by nás někdo žaloval za to, že jsme nějakou manipulací chtěli někoho zvýhodnit, případně, nedejbože, poškodit město.

Přesto se tak stalo. Já bych musela přiblížit, o co vlastně jde. Jsme nařčeni u 6 zakázek malého rozsahu. Těchto 6 zakázek se týká – čištění příkop, hloubení příkop; z toho 3 z těchto zakázek jsou zakázky po povodních v roce 2010. U jedné z těchto zakázek po povodních jsem právě nařčená a podezřelá i já. Protože jsem nejenom hlasovala pro zadání veřejné zakázky, ale dokonce jsem to jako primátorka podepsala.

Znovu říkám, že všech těchto 6 zakázek bylo podlimitních. Nemuseli jsme dělat výběrové řízení. Přesto na základě toho, jaká máme pravidla ve městě nastavena, jsme udělali výběrové řízení. Těch 6 zakázek se zúčastnilo 14 různých firem. Vždy jsme vybrali nabídku nejnižší; s nejnižší dobou realizace. Je pravda, že toto nám policie nevytýká. Neříká, že jsme zmanipulovali výběrové řízení. Ani nám neříká, že průběh výběrového řízení nebyl v souladu se zákonem.

My jsme ale ani neporušili zákon o obcích. Všechno toto, co jsem tady teď řekla, to obvinění se zakládá nebo je založeno na tom, že si policie po 3 letech nechala udělat znalecký posudek na příkopy v roce 2012. Jednalo se o zakázky v roce 2010 po povodních – nevím, co tam kdo chtěl zkoumat. A taky ten, kdo zpracovával znalecký posudek - VUT Brno – konstatuje, že nemělo ani veškeré podklady pro to, aby mohlo znalecký posudek řádně udělat. Přesto ho udělalo. Ani tento znalecký posudek ale neříká, jaká je opravdu cena obvyklá. Nehledě na to, že jsme si nechali udělat oponentní posudek. Oponentní posudek jednoznačně říká, že posudek vypracovaný VUT Brno je nesprávný, a to z mnoha důvodů. Já tady všechny důvody citovat nebudu. Jednak se jednalo o špatné zadání nebo nesprávně zvolenou metodu posuzování. Jsou tam početní chyby, které znevýhodňují nás všechny. V případě, že zařazovali vykopanou zeminu z těchto příkop a zařazovali do určitých tabulek, tak pětkrát ji podhodnotili v neprospěch nás všech.

Je tedy otázka, zda vůbec posudek a vyčíslená škoda se zakládají na pravdě. Podle mě v žádném případě. Protože kdyby to někdo přepočítal, tak to v žádném případě nemůže vyjít tak, jak to vyšlo.

Ještě jedna věc. Vy téměř všichni jste komunální politici. Policie nám podsouvá myšlenku, která se mi zdá vůbec absurdní v tomto okamžiku. Že by si každý radní měl na radu, na které se bude rozhodovat o některých majetkových přesunech města nebo obce; měl udělat svůj vlastní znalecký posudek. Nevím, jestli ví, o čem mluví. Ale je to totální paralýza chodu obce i města. Protože jednak se znalecké posudky zadávají za nějakou cenu, tzn. každý z radních, nás je třeba deset, bychom si na každou radu, kde se o něčem rozhoduje, měli mít svůj vlastní posudek, kolik milionů by to stálo, jak dlouho by to muselo trvat, než by každému z nás udělali znalecký posudek a co by se stalo v okamžiku, kdy každý z nás si přinese znalecký posudek, a ceny se budou lišit. Co bude tedy potom?

Je to opravdu hodně podivné – tady toto naše obvinění. Ale já bych tady opravdu už na závěr chtěla jenom říct. Víte, ten náš, nebo ten můj příběh, není příběh o mně nebo o radních ve Frýdku-Místku. To je opravdu příběh, který by měli vzít v potaz všichni zastupitelé, všichni radní ve všech obcích a ve všech městech. Vždyť se může stát každý den, že i k nim přijde někdo a řekne tři roky poté, kdy byla nějaká zakázka realizována, že to mohl někdo udělat levněji... Budou nás kriminalizovat absolutně všechny!

Já se obávám, že toto je nepřípustné a nemůže to být cesta tady v ČR, abychom takovýmto způsobem byli obviňováni za věci, o kterých si myslím, že samospráva umí řešit, může řešit a může vyřešit na místě samém.

Opravdu si myslím, že pokud tady ještě ten rok budu, budu se snažit, abychom do zákona o obcích, nebo popř. do jiného zákona udělali nějaké opatření, aby k tomu opravdu nemohlo docházet.

Já vám děkuji za zatím vyslovenou podporu. Opravdu vás žádám, abyste zvážili – i na základě svých vlastních zkušeností – jestli postup, který byl zvolen ve Frýdku-Místku je hodný trestního stíhání, a tím pádem i mého vydání k trestnímu stíhání. Já se tomu vůbec nebráním. Vůbec se tomu nebráním, ale opravdu si myslím, že na to je vždycky čas. A svého si policie určitě dosáhne v případě, že už nebudu mít funkci v Senátu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Jiří Lajtoch.

Senátor Jiří Lajtoch: Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky, vážení senátoři, jako jeden z mála jsem se šel seznámit se spisem, který leží na MIV. Samozřejmě, že spis se mi zdá být nečitelný a snad se dá pochopit možná ze dvou, tří stran, tak jsem si ještě četl výsledky, které samozřejmě nikam nevedou.

Jsem v podobné situaci od roku 2011. Mohu tady konstatovat, že třikrát krajská státní zástupkyně konstatovala, že obvinění je nesmyslné, zrušila obvinění. Třikrát to nejvyšší státní zástupce vrátil k dopracování. Takže pořád jsem taktéž v nějaké fázi obvinění ano či ne.

Úplně cítím s paní senátkou Evou Richtrovou, protože se známe jako kolegové z komunální politiky a vůbec je pro nepředstavitelné, co policie ve Frýdku-Místku konstatuje. Materiál předkládá příslušný náměstek primátora nebo primátor; zpracovává mu to příslušný odbor. Přece není normální, aby mu odbor už předkládal něco, co by bylo protiprávní nebo protizákonné. Potažmo, že tady proběhla transparentní veřejná soutěž na zakázku malého rozsahu, tak jak ve Frýdku-Místku i my v Přerově máme podstatně tvrdší kritéria, než zákon ještě ukládá. Proběhla soutěž, vyhrála firma s nejlepší nabídkou s nejnižší cenou – a za tři roky někdo zpochybňuje, že cena byla neúměrná, že nebyla obvyklá. Případá mi to, tak jako po povodních u nás v roce 1997 najednou přišel NKÚ a řekl, že práce byly předraženy. Předtím jsme děkovali firmám, že vůbec byly ochotny a schopny reagovat na danou situaci.

Tady je situace jiná. Nicméně, chtěl bych apelovat, abyste podpořili usnesení MIV. Protože ona se poté zpochybňuje pravomoc kolektivního orgánu. V radě jsou samozřejmě i lidé, kteří nejsou ekonomové. K zakázkám dostanou materiál, který si nastudují, kde jim jasně bylo řečeno, že z výběrové soutěže vyhrála tato firma, a tak o tom hlasují. Teď se zpochybňuje kolektivní hlasování.

Tak jak já to cítím v městě Přerov, tak radní se obávají, pokud by tam byl nějaký minimální problém, tak se řada radních zdržuje nebo nehlasuje, protože má obavy, že by se mohlo něco stát.

Situace opravdu není dobrá. Co tady bylo řečeno, myslím, že panem senátorem Štětinou, že lidé se do komunální politiky budou bát, co by se nám mohlo event. stát, kdyby náhodou někdo něco vytáhl a zpochybnil. Zkušenost mám, a mohu říci, že vidím situaci opravdu napjatou.

Proto vítám rozhodnutí MIV, abychom nevydali paní senátkou Evu Richtrovou. Myslím, že tak by to mělo být správně. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má senátor Radko Martínek.

Senátor Radko Martínek: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, vážené kolegyně, kolegové, bohužel osud naší kolegyně není nic výjimečného. Já jsem se s takovými věcmi setkával mnohokrát; řádově stokrát. Paradoxní je, že speciálně povodně jsou zpravidla záležitostí, kdy něco podobného probíhá.

Donedávna to bylo tak, že takovými záležitostmi se zabývaly různé kontrolní orgány, které zpětně, a to nejenom po 3 letech, ale také třeba po 5 nebo 10 letech konstatovaly, co by mělo být, kdyby... A já jsem přesvědčen, jak jsem tady ostatně říkal už několikrát, že co tahle republika potřebuje, je opravdu udělat reformu celého systému kontrol. Protože systém kontrol musí být jednoznačný a jednotný. Není možné, aby na některé věci, které se kontrolují, přišel jeden orgán – konstatoval něco; za dva roky přišel jiný orgán – a konstatoval něco úplně jiného. A vůbec mu nezáleželo na tom, co zjistila předcházející kontrola, dokonce v mnoha případech se tím ani nezabýval; ani si to nečetl, protože on je přece autonomní kontrolní orgán.

Tohle není možné! Případů – speciálně po povodních – mohl bych jmenovat konkrétní obce, kterým vzala voda třeba mosty; most původní byl dřevěný. Nový postavili kovový, postavili ho o dva metry vedle – a příslušný úředník konstatoval, že to je v zásadě na odebrání dotace, protože jednak postavili nový most, jiný, z jiného materiálu; a za druhé – o tři metry vedle...

Hloupost téhle myšlenky si dovedete jistě představit, protože těžko bychom někoho nutili v okamžiku, kdy mu seberete most, tak aby ho postavil, jak byl kdysi – to přece není ani možné.

Novinka, co se objevuje poslední dobou, je to, že se těmito záležitostmi stále častěji zabývá policie. A stále více zasahuje do vnitřních záležitostí nebo do systému průběhu schvalovacích mechanismů.

Na tomto příběhu je zajímavá ještě jedna věc. Myslím, že je velmi důležitá. Policie vůbec nevzala v potaz, že někdo materiál připravil. Někdo, ten někdo, že materiál podepsal a předložil ho. Z mé zkušenosti vám mohu říct, a myslím, že to může potvrdit kdekdo, že není v lidských silách toho, který podepisuje, což je statutární zástupce; a statutární zástupce je starosta, hejtman nebo ministr, aby byl schopen záplavu nejrůznějších materiálů, aby byl schopen prostudovat úplně do detailů. Nutně se musí spolehnout na to, že pracovníci, kteří mu to připravují, protože na to je tam má; na to tam má právní oddělení a celou řadu dalších, že ti úředníci připravují materiál, jak má být v souladu se zákonem.

Nikdy v životě jsem nepodepsal nic, abych neměl před sebou tzv. průvodku. Průvodka, pro ty, kteří nevědí, co to znamená, je podepsáno od referenta na odboru, přes jeho vedoucího, přes referenta na právním odboru, přes vedoucího právního odboru a ještě někoho z kanceláře starosty nebo hejtmana, že je to všechno v pořádku; nebo tedy ministra. Je běžná záležitost hejtmana nebo ministra – mám to štěstí, že se mi nedělá v autě špatně, takže většinu těchto věcí jsem vždycky dělal v autě, a můžu vám říct, protože tím také člověk šetří čas, jsou to kvanta listů, škoda, že to už odnesli, před chvílí kolegyně tady měla elaborát, který je dáván k podpisu – a to není v lidských silách, než abyste si přečetli průvodku, přečetli si, co je k tomu napsáno, důvodová zpráva atd. a zkontrolovali jste si, že proběhlo všechno, jak mělo, tzn. bylo schváleno příslušnými orgány atd. Nemáte jinou možnost s tím nic jiného dělat.

Jestli v této zemi bude běžná praxe, že bude řečeno, že ten kdo za to ručí, a to není jenom případ paní kolegyně, ale je celá řada podobných případů, které

v poslední době začínají, že ručí za všechno statutár. V okamžiku kdy se statutár dostane do situace, že opravdu všechno ostatní nemá žádnou relevanci, tak bych chtěl, upřímně řečeno, vidět někoho, kdo bude tady toto dělat a ponese tuto zodpovědnost, kterou nemá absolutně šanci žádným způsobem řešit.

Bohužel v poslední době, jak jsem říkal, aspoň u nás, mohu-li říct, tak téměř všechny obce mají speciálně s dotacemi velké problémy. Třeba porušení atd. Anebo skrz úplné nesmysly. Když to potom vidíte – a celou agendu, která se okolo toho motá, samozřejmě, každý novinář, když něco takového přijde; jenom když přijde kontrolní orgán, nedejbože, když přijde policie a bude něco konstatovat – tak v tom okamžiku nikomu v té oblasti nevysvětlíte, že to není pravda. Nikomu to nevysvětlíte. A přestože se za x-měsíců ukáže, že je to nesmysl, tak člověk jed poznámenán navždy. A nese to každý z nás. Každý z nás, kdo něco takového dělal, tak je prostě tímto postižen.

Jsem přesvědčen o tom, že to takhle dál nejde. Pokud to takhle dál půjde, tak bude zcela paralyzovaný tento stát. A výsledek si můžete každý z vás domyslet. Už teď je jasné, už jsem to tady jednou říkal, ale znovu to opakuji, už teď je jasné, že tam, kde existují veřejné společnosti vlastněné veřejným vlastníkem a jsou v konkurenci se soukromým vlastníkem, v zásadě dlouhodobě nemají šanci uspět a jsou odsouzeni v zásadě k zániku, protože postupy jsou tak dlouhé, tak složité a tak administrativně náročné, že v zásadě veřejně vlastněný subjekt, ať jsou to nemocnice nebo celá řada dalších, nemá absolutně šanci uspět se soukromníkem, který ničím takovým není vůbec žádným způsobem vázán. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má paní senátorka Dagmar Zvěřinová.

Senátorka Dagmar Zvěřinová: Děkuji. Pane místopředsedo, vážené kolegyně senátorky, vážení kolegové senátoři, já se hluboce skláním před zpravodajskou zprávou paní senátorky Wagnerové. Chtěla bych ji v některých možná momentech doplnit.

Jsem také členkou příslušného výboru. Také jsem si prostudovala příslušný spis. Chtěla bych říct, že mě tahle záležitost mrzí z jednoho prostého důvodu, že to sem vůbec došlo. Už to je velmi špatný signál pro tuto společnost, protože jsou tam věci, které se možná mohly vysvětlit, mohly se vyjasnit některé pohledy na věc. A nemuselo to být dnes zde na pořadu schůze horní komory Parlamentu.

K samotné věci bych chtěla říci jednu věc.

Na výboru jsem také vyslovila své negativní stanovisko ohledně vydání paní kolegyně Richtrové, a to z jednoho prostého důvodu. Přečetla jsem si podrobně zprávu paní Wagnerové, ale zároveň jsem si také prostudovala spis. Opravdu celou záležitost zakázek připravoval odborně příslušný odbor z odborníků. Nikdo nezpochybňuje v tom spisu policie, nikdo nezpochybňuje ten postup. Ano, připravoval to příslušný odbor, mělo to veškeré náležitosti.

Nikde není napsáno ani řečeno, že by paní Richtrová nebo některý z dalších jejích kolegů aktivně zasahoval do tohoto procesu, tzn., po odborné stránce to bylo v pořádku. Nikdo nezpochybnil ani samotné výběrové řízení, které proběhlo. Nemuselo být, ale bylo, protože Frýdek-Místek má na to příslušnou směrnici.

Chtěla bych říci jednu věc. Jsem už tady nějaký rok. Celou dobu tady slyšíme, že musíme velmi dbát na zákon o veřejných zakázkách a že bychom

měli všechno procházet těmi výběrovými řízeními, protože jedině tak dostaneme cenu objektivní, transparentní a vybereme tu nejnižší.

Otázkou je, která je ta nejnižší. Když soutěžíme v daném čase, tak právě výběrové řízení je nástroj dle zákona o zadávání veřejných zakázek, který má ověřit cenu nejlepší, to znamená, na danou věc, na danou problematiku. V čase a místě prostě nejnižší cena. Bylo zadáno za nejnižší cenu? Bylo. To nikdo nezpochybňuje. Radním magistrátního města Frýdek-Místek se vyčítá jedna věc, že hlasovali...

Chtěla bych říci, že paní kolegyně je senátorkou a primátorkou, radní, a v podstatě slibovala, přísahala ve státních orgánech, tady slibovala, že se bude řídit podle nejlepšího vědomí a svědomí, a nikdo jí nemůže vyčítat, že se rozhodovala podle nejlepšího vědomí a svědomí. Věřila podkladům, radní věřili podkladům, které odborně dostali – a prostě podle tohoto se rozhodovali a zvedli ruku.

Také bych chtěla říci, že starostové a všichni přísahají, že budou dodržovat zákony ČR. V podstatě musím říci, že paní kolegyně a její kolegové jednali s nejlepším vědomím a svědomím, s tím, že dodržují zákony ČR.

Nevím, jestli proces samotný, toho výběru, byl bezchybný. Není to ani předmětem našeho rozhodování. Ještě bych byla ochotna připustit, že radní Frýdku-Místku byli možná uvedeni v omyl. Ale to není aktivní účast daných radních na nějakém trestném činu, za který máme někoho vydávat.

Ptám se, co vlastně aktivně porušila paní kolegyně. Musím říct, že v podstatě hlasovala jako politik. Dostala příslušné odborné podklady, zkontrolovala, jestli proběhlo výběrové řízení, jestli souhlasí s nejnižší cenou – a jako politik podle nejlepšího vědomí a svědomí při dodržení zákonů ČR, zákona o obcích, zvedla ruku. A dneska, po několika letech je pochybnost o tom, že meritum věci nebylo úplně to správné.

Možná se ani nedopočítáme ceny, která je úplně ta správná. Když se netrefíme na korunu a bude tam rozdíl, tak vždycky může někdo říct, že to může být o korunu levnější, o korunu dražší, nebo nějakým jiným procesem. Je to škoda, že začínají takovéto kauzy. Na komunální úrovni to politiku značně poškozují. Je hodně starostů, kteří nechtějí už před koncem volebního období nic stavět, nic opravovat, protože se bojí. Takhle, prosím vás, nikam nedojdeme. Je třeba opravdu jednat s maximální odpovědností, s dodržováním předpisů, ale zároveň nést nějakou odpovědnost, ale také musíme pochopit, že celou politiku dělají lidé. Taky s určitou důvěrou. Nesedí tam sami a neřídí zeměkouli. Oni potřebují opravdu podklady, jak tady říkali kolegové, na základě kterých se rozhodují. Tak to děláme i my. I nám tady předkládají určité zákony ministerstva, různé posudky, ne úplně všechno dohlédneme, připravují to ministerští úředníci. Představte si, že bychom zpochybňovali každý řádek v tom dokladu, který tady schvalujeme. A mnohdy to má milionové dopady do hospodaření tohoto státu, firem i občanů. Věřte, že není jednoduché rozhodovat se v současné době. Včera na výboru i dneska.

Věřte tomu, že dneska pro žádost Policie ČR ruku nezvednu. Protože si myslím, že než uběhne mandát paní kolegyně, že se vše náležitě a poctivě vyřeší. Nevěřím tomu, že tam došlo z řad členů rady Frýdek-Místek k nějakému právnímu pochybení.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Miloš Vystrčil.

Senátor Miloš Vystrčil: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, kolegové, my jsme tady nedávno vedli – někdy i podle mě bouřlivé debaty o imunitě, jak má být nastavena. Někteří nakonec měli i názor, že bychom imunitu neměli mít vůbec. Někteří říkali, že bychom na tom neměli nic měnit. Někteří říkali něco, co dneska máme. Když jsem o tom později přemýšlel, a také jsem k té věci poměrně emotivně vystupoval, tak jsem si uvědomil, že vlastně my nikdy nebudeme umět pravidla pro imunitu senátorů, poslanců a dalších nastavit přesně. Z toho důvodu, že vlastně to, jak by imunita měla být nastavena, vždycky bude záležet na tom, jaký případ řešíme, ve které době ho řešíme a o jaký problém se vlastně jedná. Když jsem o tom vždycky diskutoval, byl jsem schopen – a dnes jsem si uvědomil, že je to vlastně chyba, že jsem si to neuvědomil, vždycky jsem měl hlavně na mysli, že se bavíme o ochraně toho jednotlivce. O nějaké ochraně. Tak tomu je i dneska. Ale nikdy mě nenapadlo, stalo se to až dneska, že to není jenom o ochraně jednotlivce, ale že hlasováním pro nebo proti. Pro vydání nebo proti vydání ještě v některém okamžiku, a podle mě okamžik nastává třeba i dnes, prostě něco říkáme, vydáváme nějakou zprávu pro ty, co to chtějí slyšet, nějakou informaci, nějaký vzkaz. Tak si myslím, že je to dneska, že kromě toho, že to bude mít nějaký vliv na osud, život paní senátorky Evy Richtrové, tak ještě zároveň, a to nevím, jestli média jsou schopna to nějak pojmout, že dáme nějaký vzkaz, že prostě tady něco není v pořádku, že tady ti lidé, kteří jsou zvolení většinovým volebním systémem po celé ČR, pokud řeknou nevydat většinově, tak říkají – vážení přátelé, tady něco zásadním způsobem nefunguje. A to je, omlouvám se paní kolegyni, řekl bych, důležitější sdělení, než to, jestli Eva Richtrová bude anebo nebude vydána.

To je důležitější sdělení, že my zvolení lidmi, kteří přece nejsou hloupí, říkáme – pokud nevydáme paní Richtrovou, tady něco nefunguje, tady je veliký problém, protože normálně bychom všichni daleko raději vydali, protože bychom to potom v životě měli jednodušší. A my to už dneska dokonce nechceme mít jednodušší, protože víme, že si to nemůžeme dovolit, že už jsme překročili rubikon a že v tomto okamžiku to není jen o paní kolegyni Richtrové, ale je to prostě o další politické situaci v této zemi. A pokud my se vážně nezamyslíme nad tím, co je důsledkem toho, že dneska zřejmě najdeme tu odvalu, nebo aspoň já ji, a někteří říkali, že také, že budeme hlasovat pro nevydání, tak hrozí, že se to bude stupňovat, že nebude za chvíli ochoten nikdo a nikde rozhodovat, protože se bude bát, že poté, co to budou například vysílat v nějakém médiu nebo televizi nebo bude osloven nějakou neziskovkou, budou všichni přinuceni, aby se podle toho zachovali a aby šli v hlavním proudu, tak zahodí to, co si myslí, že je správné a budou najednou z ničeho nic dělat to, co je žádáno, a hlavně, že budou mít pokoj.

To je můj názor na tuto věc. A já v tuto chvíli nejen proto, že si mám myslím, že Eva Richtrová je nevinná, ale zejména proto, že si myslím, že tento vzkaz a tato informace je potřeba, aby z horní komory Parlamentu ČR zazněla, budu hlasovat pro nevydání. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Vladimír Dryml.

Ale hlásí se ještě pan senátor Vystrčil. Ale vy jste řekl – nevydání.

Senátor Miloš Vystrčil: Já jsem řekl, že budu hlasovat pro nevydání, pro stenoáznam, ale ono to vypadá, že pravá část je nedoslýchavá. (Oživení v sále, smích.)

Senátor Vladimír Dryml: Kolegyně a kolegové, vážený pane předsedající, vaším prostřednictvím panu senátorovi: Jenom lékař může diagnostikovat, jestli je někdo nedoslýchavý nebo doslýchavý. Myslím si, že politici, kteří nemají lékařské vzdělání, obzvláště tohoto směru, by se do toho spíše neměli míchat, i když dneska politici mluví skoro do všeho.

Chtěl bych vyjádřit obdiv některým z nás, jak dobře znají některé výrazy a postupy kriminalizace protivníka, nejen v cizině, ale i u nás. Kompromateriály jsou časté, a když nejsou, tak není problém je mnohdy uměle vyrobit.

Chtěl bych se vrátit k tomu, o čem tady byla řeč mým předřečníkem. Vážení, žijeme v České republice a zapomněli jsme, že pořád ještě nežijeme ve stabilizované zemi, ale v českém Absurdistanu. Zrušili jsme si imunitu a tak se policie činí, nedivte se! Já vás všechny varoval, že se staneme lovnou a lacinou zvěří, a už je to tady. Je otázka, jestli máme nakročeno k policejnímu státu, nebo jestli za to můžeme my svým schvalováním velmi, velmi nedokonalých zákonů.

Chtěl bych se vrátit k věcem, kdy policie vtrhne na Úřad vlády v nočních hodinách, ne v pracovní době, ale v nočních hodinách, v pozdních nočních hodinách, odkryje se režimové pracoviště Vojenské tajné služby a další nestandardní postupy policie. A to je nebo byl jenom asi začátek. Odmítnutí úkolu nejvyšším státním zástupcem, který mu uložila vláda, aby provedl kontrolu tohoto zásahu, tady, jak se volá po kontrole, no tak to je názorný příklad toho, jak se pracuje v České republice.

Jaká je kvalita některých vyšetřovatelů a některých státních zástupců, to je otázka velmi, velmi diskutabilní. A mohu říci, že po různých čistkách v policii a hlavně u obecné kriminality je někdy velmi nízká, protože tam jsou vyšetřovatelé, kteří nemají patřičné vzdělání, možná, že někteří mají zahradnickou školu s maturitou nebo jinou pofidérní Sorbonnu, ale je prostě velmi nízká, a hlavně ti lidé nemají praxi a ti zkušenosti je nenačili své profesi. Ono to platí ostatně o všech profesích.

Velkým problémem celého vyšetřování – a vidíme to i v tomto případě – jsou znalecké posudky. Znalecké posudky a znalci, kteří mnohdy nemají žádnou zodpovědnost, a nedokáží pochopit, jak se některé posudky mohou tak diametrálně lišit. A pak se nedivte některým vyšetřovatelům, že když tomu nerozumějí, nemají příslušné vzdělání, anebo ho nemohou ani mít, tak se obracejí na znalce a podle znaleckých posudků, a ty jsou vypracovávány dejme tomu půl, tři čtvrtě roku, i když mají být co nejdříve, se pak rozhodují. A tady není také žádný moc velký postih.

A navíc neexistuje žádná kontrola některých nadřízených v řadách policie nebo i státního zastupitelství. Všichni chtějí být nezávislí, hájí se nezávislostí, dělat si, co by chtěli, jenom co oni uznají za vhodné, mnohdy se pasují na bohy na zemi, a to mnohdy bez ohledu na zákon. A to je velmi nebezpečné.

Kdo to dopustil? Vážení, no my, my politici, ano my. My se svými nejasnými zákony a mnohdy chybějící kontrolou a určitou důsledností. Proto se nedivme, že kriminalizace politiků začíná nebo spíše už začala.

A vážený pane předsedající, vaším prostřednictvím ke kolegyni Richtrové. Víte, vážená paní senátorko, moc se neradujte, oni si na vás ten jeden rok počkají. Budou to prodlužovat a pak udělají to, co udělají. Víte, obhájit se u českých soudů, jak by tady někdo mohl říci, je věc velmi zdlouhavá, velmi nákladná s velmi nejistým výsledkem. A ono v podstatě už to pak bude jedno, jak to u soudu skončí, protože cíle bylo dosaženo – politik byl zdiskreditován, úkol splněn a mnohdy ti dotyční za to dostali ještě zapláceno.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Slovo má pan senátor Jan Horník.

Senátor Jan Horník: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové. Vše bylo v podstatě již skoro řečeno. Mám dojem, že většinou máme skoro jasno.

Já u tohoto konkrétního případu však jasno nemám. Já jsem skutečně nepochopil, proč tato záležitost byla kriminalizována a proč došla tak daleko.

Já jsem pochopil jiný případ. Například v Liberci – možná jste o tom slyšeli nebo četli – zastupitelé odsouhlasili prodej pozemků, ale zhruba za třetinovou cenu, než tam byly ceny obvyklé v okolí. To je jednoznačná záležitost a tam doopravdy bylo zkoumáno, kdo jak hlasoval, a ti, kteří pro to hlasovali, tam byl vidět jasný úmysl poškodit město, v podstatě i zákon o obcích, kdy tam nefungoval ale ani starosta nebo v tomto případě primátor, protože v zákoně se říká: Pokud starosta má podezření, že by mohl poškodit svoji samosprávu a obec jakýmkoliv usnesením dokonce zastupitelstva nebo rady, má právo to pozastavit. A to se v Liberci nestalo, kde se to podle mne stát mělo. A tam se domnívám, že to bylo hodně, hodně oprávněné, protože pokud chtěli někomu jít na ruku, a ať to bylo cokoliv, týkající se veřejného zájmu, měli to prodat za tu samou cenu, jak je v místě obvyklé a pak mohli dát dotaci na vytvoření běžeckého areálu.

Já jsem takový problém řešil také. Lyžař Lukáš Bauer si požádal o pozemek na Božím Daru a kolegové říkali: No, Lukáš, to musíme Lukášovi dát nějak levně, atd. Já jsem říkal, jak levně Lukášovi, Lukáš je jeden z nás. Je pravda, že v té době ještě nebyl tak známý a nevydělával takové peníze. Nicméně jsem prosadil, že Lukáš Bauer dostal pozemek úplně stejně jako všichni ostatní, ale my jsme ho pak podporovali v jeho sportovních výsledcích a byli jsme jeho největší donátoři, dávali jsme mu cca skoro půl milionu korun ročně.

Tyto možnosti máme všichni. Ale to, co se tady na kolegyni Richtrovou spustilo, a já si dovolím říct, snad "ušilo", a musí tam být jakási nevědomost u orgánů, které to vyšetřují. Také se domnívám, že mnohdy dochází k tomu, a také jsem byl kolikrát prošetřovaný a vyšetřovaný, a ty orgány vlastně nevědí, co chtějí a neumějí se v problematice vůbec orientovat. A mám dojem, že to je přesně tento případ.

Kdo jste zde byl v minulosti, tak si určitě pamatujete, že jsem dokonce vyzýval jednu z kolegyň senátorek kdysi dávno, aby se nechala vydat. Ona se pak pochlapila nebo poženštila a požádala o vydání, byť tomu tak původně nebylo, Senát ji pak ale nevydal.

Ale v tomto případě jsem jednoznačně přesvědčen, že bychom kolegyni senátorku Richtrovou neměli vydávat. Měli bychom poslat vzkaz do veřejnosti, že toto už není možné.

Když si uvědomuji, co podepisuji, a to nemám ten aparát, o kterém tady bylo hovořeno, kdy mi to někdo "předžvýká", jsem laik v mnoha oblastech a jenom letos podepisuji věci za 100 mil. Kč, na malé obci. To abyste měli právní kancelář, ale ne se zastoupením v Karlových Varech, ale nějakou renomovanou tady v Praze. A to bychom zase nic neudělali. A při povodních? Všichni jsou z toho vyplašeni, všichni najednou říkají, musíme pomoci, musíme být solidární. A pak najednou takováto věc ex post.

Mně se to nelíbí, mně se to nezdá. A dovolím si říct i pro ty, kteří to možná poslouchají nebo možná ne, zejména pro zástupce médií. Ono je jednoduché kriminalizovat nás, kteří sedíme na radnicích dlouhá léta a snažíme se konat pro dobro našich spoluobčanů, protože kdyby tomu tak nebylo, tak lidé by nám opakovaně nedávali své hlasy, kdyby si mysleli, že jsme ti zloději. A z těch 6.500

starostů, kteří jsme – ano, někdo někdy pochybí, ať úmyslně nebo neúmyslně, ale 99,99 % mám dojem, že jsou ti, kteří se snaží skutečně něco udělat pro dobro těch druhých. A za to by potom neměli být někde popotahováni, za takovéto pro mne maličkosti.

A hrozím se toho, co tady říkal kolega Martínek s tím mostem. My jsme nyní v pondělí na státní svátek otevřeli po letech kamennou rozhlednu na Klínovci. A já jsem si uvědomil, že jsme ji posunuli o 60 cm a dokonce jsme ji zvedli o dva stupně, takže už očekávám, co se stane, protože to byla rekonstrukce a tato rekonstrukce stojí na tom místě, ale je o kousek posunuta, technologicky to bylo zapotřebí a ještě to sousedilo s barákem a museli jsme to od něj odsunout. Jenom se děším toho, až někdo přijde, možná nějaký anonym a já se budu zodpovídat za škodu za 15 milionů, takže v tomhle okamžiku říkám, pro dobrotu na žebrotu. Nicméně my jsme si to vybrali, bojujme proti těmto šíleným věcem a já osobně nebudu hlasovat pro vydání senátorky Richtrové, a požádal jsem včera o to i kolegy našeho klubu. Děkuji.

Další část schůze řídila 1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji, pane senátore. A v této chvíli s přednostním právem je přihlášen pan místopředseda Senátu Přemysl Sobotka. Prosím, pane místopředsedo.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Paní předsedající, kolegyně a kolegové před chvílí jsem se dostal do situace, kdy musím vystoupit, protože kolega Horník v daném okamžiku předvedl, že dokáže i potvrdit rozsudek, který doposud soud nevynesl. Jestliže hovořil o tom, že tam byl spáchán podvod, záměrný podvod, a řekl to na mikrofon, tak já ostře protestuji, protože je to uprostřed soudního jednání a tady vysoký ústavní činitel říká, kdo je vinen. A já toto odmítám, protože to se přesně dostáváme do situace, kdy kdokoliv z nás je schopen říci ano, v této chvíli já dávám trestní oznámení. Každý máme s velkou pravděpodobností buď existující nebo připravené trestní oznámení, které na nás buď politický soupeř, nebo někdo, kdo nás jenom nemá rád, podá.

To, že tady došlo v případě kolegyně opravdu k něčemu, co jenom patří do toho seriálu. Vždyť si vzpomeňte, že vlastně poprvé to začalo s kladenským primátorem, který byl odsouzen, resp. byl rok ve vazbě, a pak se zjistilo, že vlastně nic neudělal. A tento mladý člověk už měl nejen zkažený život, ale on mohl prostě chodit akorát kanály, když se vrátil, protože ten cejch dostal, mediální cejch dostal. A nebavím se o tom, že pro politiku už je nepoužitelný.

Varujme se toho, abychom my tady v sebemrskačství ještě dělali chyby, že říkáme, že ten nebo onen je vinen. A jestliže to kolega Horník dokázal, tak v tom případě nejen že má vystudovaná práva, ale je zřejmě předsedou toho senátu, který byl.

Paní kolegyni v žádném případě já osobně nevydám. A důvod je prozaický – seriál bude pokračovat a seriál skončí tím, že nakonec vždycky starosta nebo primátor každý materiál pošle na policii, aby tam dali razítko, že to není nějak spojené proti pravidlům, které vnímá dnes policie trochu jinak, než vnímá naše zastupitelská demokracie. Díky.

1. místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Děkuji také, pane místopředsedo. A v této chvíli posledním přihlášeným je pan senátor Jaroslav Doubrava. Prosím, pane senátore.

Senátor Jaroslav Doubrava: Vážená paní předsedající, kolegyně a kolegové, když jsem se před posledními komunálními volbami po 32 letech vedení obce rozhodl, že skončím, objevil se v regionálních novinách takovýto titulek: Starosta Doubrava končí, co bude s Telnicí? Co by s ní bylo, popluje dál.

Jen jsem zavřel za sebou dveře na radnici, byl ve stejných novinách takovýto titulek: Trestní oznámení na senátora Doubravu.

Přesto, že starosta Doubrava za poslední volební období realizoval stavby zhruba za nějakých 50 mil. Kč, při osmimilionovém rozpočtu obce myslím, že to bylo docela dílo, když jsme postavili počínaje mateřskou školkou, což by kolega Kubera nerad slyšel, až po domov důchodců, a to všechno v obci, která má 750 obyvatel a nezadlužil jsem obec, trestní oznámení bylo podáno. A přestože jsem věděl, že není oprávněné, že se musí odložit, jsem tři čtvrtě roku chodil s myšlenkou v hlavě, co když prostě někdo někde si vzpomene, že jsem mu šlápl na kuří oko, a neustále se to točilo v mé hlavě.

Říkám to proto, že nechci tady rozebírat případ kolegyně Richtrové. Chci tím poukázat na to, že já osobně v případném vydání a trestním stíhání kolegyně Richtrové skutečně vidím svým způsobem ohrožení její práce v Senátu. A to je důvod, proč ani já nemohu zvednout ruku pro její vydání, a to přesto, že o to sama požádala.

Vzpomínám si – a tady bych trošku reagoval na vystoupení kolegy Martínka – když na mě předčasem podal nebo chtěl podat trestní oznámení kolega Žantovský, že prý jsem ho hrubým způsobem urazil. Šlo tam tehdy o jeho syna, nechci ten případ rozebírat. Prošlo to sdělovacími prostředky, byl z toho velký humbuk, přihlásila se mi celá řada velmi renomovaných právníků a s tím, že mi nabízeli okamžitě zastoupení, protože to viděli jako vyhraný případ. Kolega Žantovský tehdy nepodal trestní oznámení. A já jsem se asi po roce s těmi právníky setkal a oni mi říkali: Senátore, ještě starostujete? Já říkám, ano, ještě starostuji. – Vy jste šílenec, protože v ranku samosprávy panuje v legislativě taková džungle, že se v ní nevyzná ani ten nejrenomovanější právník.

Tím jenom reaguji na vás, pane kolego, když jste vlastně na tuto skutečnost ukázal i vy. A to říkám prostřednictvím paní předsedající. (Smích v sále.)

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Přemysl Sobotka.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane kolego, já ještě stále jsem mužský...

Senátor Jaroslav Doubrava: Tak se omlouvám, ale to jste se šikovně a rafinovaně prohodili za mými zády. Říkám to tedy prostřednictvím pana řídícího. Přeji tedy nám, abychom hlasovali správně, a děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Kolega Jan Horník má slovo.

Senátor Jan Horník: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, nechci jednání prodlužovat, nicméně já jsem liberecké zastupitele neodsoudil, já jsem pouze konstatoval, že tam k něčemu takovému došlo a že si dovedu představit, že kdyby někdo z nich byl třeba senátorem, tak tam bychom možná museli zvažovat celou záležitost malinko jinak.

A upozornil jsem na to, že případ kolegyně Richtrové je právě úplně jiný případ. Tam není vidět žádná majetková újma samosprávy, kdežto v případě Liberecka se lze domnívat, a já se domnívám, ale to je moje právo, není nikoho jiného a někdo jiný se třeba nedomnívá. Já je neodsuzuji. Jenom jsem chtěl, aby to bylo zapsáno. Děkuji.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Nikdo další se nehlásí, končím rozpravu. Slovo má paní zpravodajka Eliška Wagnerová, aby se vyjádřila k rozpravě.

Senátorka Eliška Wagnerová: Děkuji, pane předsedající. Kolegyně a kolegové. V rozpravě vystoupilo 11 senátorů a senátorek, kolega Horník opakovaně. Pokud jsem dobře poslouchala, prakticky všichni a téměř všichni explicitně, někteří implicitně, se více méně vyjádřili proti vydání paní kolegyně Richtrové, jinými slovy, tedy vlastně podpořili návrh, který byl učiněn mandátovým a imunitním výborem.

A mně proto nezbývá, pane předsedající, než znovu zopakovat, že je navrhováno nevyslovit souhlas s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové pro skutek vymezený v žádosti Policie České republiky.

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji a po znělce budeme hlasovat. V daném případě budeme hlasovat o vyslovení souhlasu s trestním stíháním senátorky Evy Richtrové.

Nepřísluší mi vás poučovat, ale v momentě, kdy zmáčknete tlačítko ANO, tak paní senátorku vydáváte, v momentě, kdy zmáčknete tlačítko NE, paní senátorku nevydáváte. To je postup, který je podle našeho jednacího řádu.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 20 ukončeno, registrováno 47, kvorum 24, pro jeden, proti 44. Policie ČR souhlas k vydání senátorky Evy Richtrové nedostala.

Končím projednávání tohoto bodu. Děkuji vám za dobrou diskusi. Ještě se hlásí kolegyně Eva Richtrová.

Senátorka Eva Richtrová: Chtěla bych vám všem poděkovat, ne za sebe a za své kolegy, ale doufám, že toto rozhodnutí bude přínosem pro všechny ostatní, kteří se dostanou do podobné situace, a třeba si někdo z těch, kteří je budou chtít obviňovat, poslechne tuto diskusi a toto hlasování. Ještě jednou děkuji. (Potlesk.)

Místopředseda Senátu Přemysl Sobotka: A teď ta kouzelná věta: 15. schůze Senátu Parlamentu České republiky je ukončena.

Uvidíme se, nikdo neví... Na shledanou !

(Jednání ukončeno v 18.06 hodin.)

Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
9. funkční období - 15. schůze
Vydává Kancelář Senátu, Odbor organizační
Valdštejnské nám. 4/17, 118 01, Praha 1

WWW.SENAT.CZ (DOKUMENTY A LEGISLATIVA) - TĚSNOPISECKÉ ZPRÁVY